

PRVI KORONSKI VTISI OSNOVNE ŠOLE STIČNA

Prvi koronski vtisi Osnovne šole Stična

Uredniški odbor: Anka Švigelj Koželj, Andreja Robek Perpar, Marjan Potokar, Igor Rajner, Kristijan Rešetič, Ingrid Boljka Štaudohar, Dragica Šteh

Mentorji učencev: Helena Barle, Jure Cvetek, Tina Finc, Maja Godec, Mateja Jere Grmek, Tanja Hribar, Vanja Peček Janoš, Vesna Kovač, Anka Švigelj Koželj, Nataša Rebec Lukšič, Petra Rus Mušič, Zdenka Ograjšek, Nina Kump Papič, Andreja Robek Perpar, Katja Kek Potokar, Maja Razpotnik, Darja Strah, Nataša Švener Škajnar, Ingrid Boljka Štaudohar, Dragica Šteh, Vesna Gluvić Zimic

Lektoriranje: Andrej Robek Perpar

Oblikovanje: Nina Kuhar

Naslovnica in ilustracije: Anka Švigelj Koželj

Izdajatelj: Osnovna šola Stična

Za: Marjan Potokar

Naklada: 300 izvodov

Tisk: Hiša Grafike

Ivančna Gorica, avgust 2020

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-82

PRVI koronski vtisi Osnovne šole Stična / [uredniški odbor Anka Švigelj Koželj ...
[et al.] ; ilustracije Anka Švigelj Koželj]. - Ivančna Gorica : Osnovna šola Stična, 2020

ISBN 978-961-95157-0-9

1. Koželj, Anka

COBISS.SI-ID 34748931

VSEBINA

REFLEKSIJA NEKEGA OBDOBJA, BO RAZUMEVANJE ČASA DOBILO NOV POMEN?	5
STARŠI V NENAVADNEM ČASU – POUČEVANJE NA DALJAVO	8
UČENCI.	15
Matična šola	16
Višnja Gora	52
Zagradec	60
Krka	97
Muljava	99
Stična	106
Ambrus	112
STARŠI	115
UČITELJI	127

REFLEKSIJA NEKEGA OBDOBJA, BO RAZUMEVANJE ČASA DOBILLO NOV POMEN?

Zgodilo se nam je tisto, kar je še v začetku leta delovalo kot nekaj, kar se v naših mislih lahko dogaja samo v oddaljenih deželah, v poročilih različnih medijev ali pa v filmih znanstvene fantastike. Dejstva so nas iz dneva do dneva vodila do čisto drugačne resnice. Tisti nevidni virus je dobesedno moril v sosednji Italiji, v deželah blizu nas. Bilo je samo vprašanje časa, kdaj bo završalo še pri nas. Ko pa se je zgodilo, nas je ujelo nepripravljene. Smo imeli več časa za priprave, se sprašujem? Smo bili kot družbo mogoče celo ležerni, uspavani? Je bila nepripravljenost posledica ugodja, ki ga doživljamo kot posledica gospodarskega in tehnološkega razvoja civilizacije? V vsakem vprašanju je nekaj resnice.

Na poti na matično šolo me je doletela radijska novica. Bil je četrtek, 12. marca, in vračal sem se z jutranjega sestanka v Zagradcu. Napovedovalec je sporočal: »Sole se bodo v ponedeljek zaprle, že v petek ostanite učenci po možnosti doma, že danes lahko starši predčasno prevzamete svoje otroke ...« Mediji so

podivjali in tekmovali z različnimi informacijami, ki so povzročale nemir in nelagodje.

V šoli smo morali ukrepati nemudoma, brez priložnosti za dogovarjanje, postavljanje vprašanj in iskanje odgovorov pa tudi izgovorov. Praktično čez noč smo se odzvali, postavili prve prijeme in orodja za poučevanje na daljavo. Najprej skromno, a z vsakim dnem vedno bolj dodelano.

Zavedam se, da je v kriznih situacijah potrebno odreagirati pravočasno in trezno. To smo storili z visoko stopnjo etične in moralne odgovornosti do svojega poklica, poslanstva in nadaljevali s poučevanjem. S poučevanjem na daljavo, ki je v veliki meri zaščitil učence in zaposlene pred širjenjem okužbe.

V tednih, preživetih v karanteni, in tudi še kasneje, smo kot šola doživljali številne prijetne in neprijetne zgodbe posameznikov, ki so se na različne načine odzivali na nastalo situacijo in poučevanje na daljavo.

Tiste prijetne, priznam, imeli smo tudi takšne, so odrbele mimo nas, žal preveč neopazno, skoraj sramežljivo. Bolj so se nas dotaknile tiste neprijetne. Najbolj tiste upravičene in povezane s pomanjkanjem. Nekateri učenci niti niso imeli potrebne računalniške opreme. V teh zgodbah, imenujem jih »Klici na pomoč«, so se pojavljale stiske, predvsem staršev, ki so poskušali pomagati svojim otrokom, pa za to niti niso imeli materialnih možnosti ali pa niso zmogli ali znali pomagati. Res je, da si želimo, da bi bili učenci samostojni in bi zmogli svoje šolske obveznosti opravljati brez pomoči odraslih, ampak v tej situaciji nam je bilo kristalno jasno, da pri nekaterih učencih tako pač ne bo šlo. Pravočasno smo spoznali, da smo kot šolstvo premalo pripravljeni na tako veliko spremembo in dovolj hitro smo kot šola odreagirali, pomagali in prilagodili svoje delo.

Prepričan sem bil v našo skupno zmago, zato se mi je v tistem času porodila zamisel, da ob koncu krize te utrinke ujamemo v zapis, ki bo prihodnjim generacijam pokazal, kako smo se spoprijeli s to krizo. Seznanil sem učitelje, da bom poskrbel za izdajo knjižice, v kateri bomo objavili prispevke zainteresiranih o času, preživetem v karanteni, poučevanju in učenju na daljavo.

Odločitev je bila še toliko lažja, ker smo v času poučevanja na daljavo sprejemali razmišljanja učencev in staršev. Najpogumnejši so se izpovedali, kritizirali, priznali, sodili ... Pisali so razrednikom, učiteljem, svetovalnim delavcem, meni. Pisali so učitelji.

Še nečesa ne smem pozabiti omeniti. Kot šola se ponosno postavljamo z vrednotami, zapisanimi v Rastoči knjigi Osnovne šole Stična. Projektom, ki je več kot le zbiranje knjig. Zapisane vrednote so naša zaveza, predstavljajo našo bit in našo vest. Prepričan sem, da niso le populističen odmev v času, ki ga živimo, in da predstavljajo našo pokončno držo, z željo po obstanku in razvoju. V tem duhu je bilo usmerjeno naše delovanje tudi v času izrednih razmer.

Dodano verodostojnost knjižici ponujajo zapisi tehničnih delavcev šole in staršev, s katerimi smo poizkušali zajeti pogled z različnih zornih kotov.

Knjižica je sedaj pred vami, optimistična in tudi kritična. Tako je tudi prav. Naj bo v poduk, kaj lahko storimo, da se kot posamezniki in družba čim bolje pripravimo in zavarujemo ter pripravimo za prihodnost, z zavedanjem, da lahko že ob upoštevanju higienskih priporočil za preprečevanje širjenja bolezni zelo

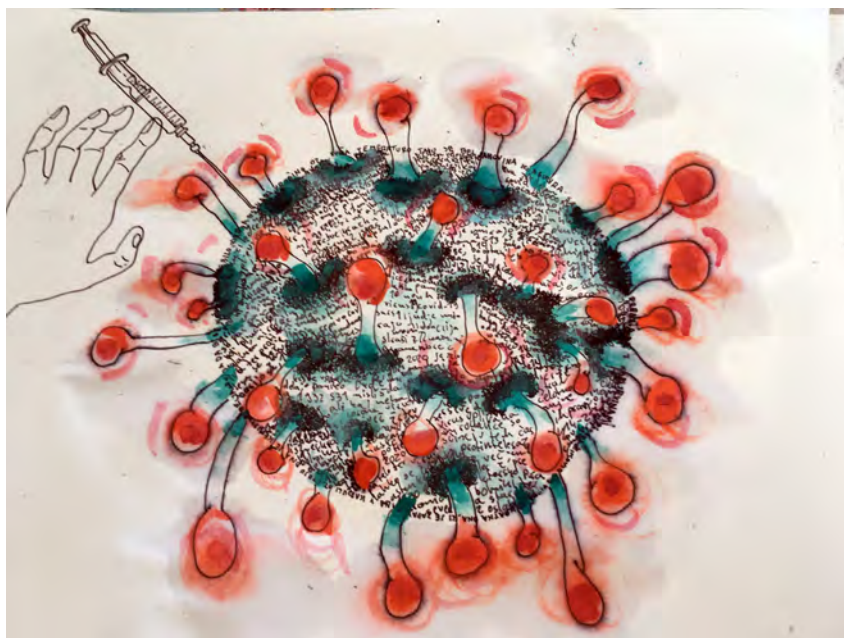
veliko pripomoremo sami, oziroma nas slednja opozarjajo na previdnosti ob morebitnem sobivanju z neznanim.

Zahvaljujem se članom uredniškega odbora, s katerimi ni bilo potrebno razpravljati, kako in kaj, pač pa je bila za njih edino pomembno vprašanje, do kdaj to naredimo. Vesel sem takšnega odnosa sodelavcev. Izjemni so vedno izjemni! Prav tako se zahvaljujem vsem avtorjem prispevkov, risbic in pesmic. Vsak je obogatil knjižico s svojim

pristopom razmišljanja, ki nam lahko služi kot refleksija na neko obdobje.

Virus COVID-19 je pustil globok odtis v življenju posameznika in družbe, želim pa si, da posledice premagujemo tudi z našim optimizmom in nasveti, ki jih ponujajo sporočila v knjižici.

Marjan Potokar, ravnatelj

Julija Genorio, 9. bMŠ

STARŠI V NENAVADNEM ČASU – POUČEVANJE NA DALJAVO

Letošnjo šolsko pomlad je ob vseh epidemioloških ukrepih zagotovo zaznamovalo zaprtje izobraževalnih ustanov s 16. 3. 2020 in praktično čez noč smo bili vrženi v poučevanje na domu. »Za nekaj časa. Da se epidemične razmere pomirijo. Kakih 14 dni, morda mesec, pa bo.« V praksi so potem osnovnošolski otroci ostali doma dobra 2 meseca in se tudi kasneje vračali postopoma.

Kako povzeti ta nenavadni čas z vidika staršev, ki smo bili vrženi v vlogo součiteljev naših otrok? Sploh glede na to, da smo posamezniki imeli različne možnosti in razmere. Vsekakor ni enako, ali si moral posredovati znanje prvošolki, sedmošolcu ali več njim hkrati, obenem delati od doma svoje delo, mogoče si bil morda eden od kadrov, ki so bili v tem obdobju posebej obremenjeni in povečano odsotni. Navsezadnje so tudi med učitelji starši osnovnošolcev. Stopnja tehnike, ki je bila doma na voljo, se je zagotovo razlikovala od družine do družine. Od dovolj računalnikov in tablic za vsakega družinskega člana do tega, da so starši dalj časa vse šolske obveznosti skomunicirali

s pomočjo mobilnega telefona. Šole so bile ob precej ohlapnih navodilih s strani odgovornih na nivoju države bolj kot ne prepuščene samim sebi, da zorganizirajo pouk.

Izpeljali smo. Glede na razmere dokaj uspešno. O tem ni dvoma. Da podkrepim svoje razmišljanje v nadaljevanju, navajam nekaj citatov iz moje komunikacije s predstavniki v Svetu staršev OŠ Stična v času, ko smo bili povečini vsi doma. V prvem sklopu nekaj misli, ki so nastale v prvem tednu poučevanja na domu – 18. 3. 2020 sem spontano razposlal predstavnikom daljše elektronsko sporočilo in del zapisanega so bile spodnje misli:

- *»Verjetno se vsi strinjamo, da smo zadnje dni del zgodbe, kakršne res ne pomnimo. Ko se vse okrog nas in z nami vred začasno ustavlja. In smo soočeni z za nas popolnoma novo situacijo.*

In nezanemarljiv del te zgodbe so tudi naši otroci, ki so (in roko na srce, bom pošten, sem optimist, ampak imam občutek, da bo kar

nekaj časa tako) po novem brez izjem domači šolarji. In na drugi strani njihove učiteljice in učitelji, ki se v tudi za njih novi situaciji trudijo pripraviti in nam posredovati učno gradivo. In seveda vmes smo mi, starši, ki smo nenadoma vrženi v svet poučevanja. Nekaterim je to lažje, nekaterim težje. Vsekakor pa nova izkušnja ter hkrati preizkušnja.

Prepričan sem, da ima kdo med nami težave (ali pa vsaj, da so bile na začetku) že s tehniko, ampak upam, da so bile bolj porodnega značaja in zdaj zadeve funkcionirajo. Če temu ni tako, se me seveda lahko kontaktira in bom poskusil, kar bo v moji moči, da se zadeve razrešijo.

...

In tako zdaj gledam svojo prvošolko, s kakšnim žarom komaj čaka, da izve, kaj ji je razredničarka pripravila za naslednji dan. Hkrati pa mi je jasno, da tudi strokovnemu kadru ni lahko. Tako kot mi, so tudi oni vrženi v nova pravila. Verjetno veliko improvizacije.

...

Pa saj vem, da se sliši zljajnano in da na to opozarjajo na vsakem koraku, ampak če res ni nujno, ostanimo

doma. In izkoristimo ta čas za nas in naše otroke. Tako veliko, kot ga imamo na voljo tokrat, ga zlepa nismo in ne bomo imeli.«

In nekaj citatov odzivov na moja razmišljanja:

- »Primož, jaz sem bila popolnoma enakih misli. In res je, da se učiteljice trudijo kot nore. In morda bomo drug drugega ravno zaradi nastale situacije končno začeli ceniti bolj, kot smo se do zdaj, ko smo si bili samoumevni. Vse dobro in hvala tudi tebi za spodbudo. Srečno in ostanite zdravi.«
- »Hvala za spodbuden mail. Situacija je stresna za vse, za otroke, starše in učitelje. Vsak se trudi na svoj način. Učitelji so veseli vsakršnega odziva. Tudi sama sem včeraj pisala naši razredničarki in je bila odziva zelo vesela. V ta namen predlagam, da se spodbudi komunikacija med starši in učitelji, saj so tako oni kot tudi mi v nezavidljivih položajih, še posebno ko je del učnega procesa preložen na starše in so učitelji predmet kritike tako ali drugače. Verjamem, da bodo vsakršnega odziva veseli. Tudi oni se soočajo s težavo, na kakšen način naj najbolj kvalitetno predajo gradivo, ki ga hkrati ne bo preveč in niti premalo in da še kljub temu ta sledi učnemu

načrtu. Mogoče je za nas starše v višjih razredih malo težje, sploh za otroke, ki niso še tako tehnično vestni in samostojni in imajo kup vprašanj, vzporedno pa opravljamo še službene obveznosti.«

- »Kar je pozitivno, je pa še to, da vseeno preživimo več časa družino, čeprav vsak s svojimi delovnimi obveznostmi, še posebno to velja za tiste, ki prej toliko časa zaradi službenih obveznosti te možnosti niso imeli. Vse je za nekaj dobro. Iz vsake situacije se nekaj naučimo tako mi, starši, kot tudi otroci, učitelji ter vsi drugi. V teh časih se pokaže, kaj so prave vrednote in katere so pomembne stvari v življenju. Tako jih bomo bolj cenili, čeprav bo za nekatere kar mali šok.«
- »Ja, je kar zanimivo takole delati od doma in se učiti učenja lastnih otrok.«
- »Z razredničarkami naših (mojih dveh) otrok smo "na e-vezi" in vse teče gladko ... Nekaj težav pa imajo vseeno družine, kjer je več otrok (npr. 5 ali več) in manj računalnikov, saj je za otroke višjih razredov pri mnogih predmetih predvideno delo ob računalniku (e-učbenik, ppt-ji z več kot 20 stranmi, interaktivne vaje).«

V drugi polovici maja smo premierno izpeljali redno sejo Sveta staršev OŠ Stična v dopisni obliki. To je bil čas, ko so se naši najmlajši iz prve triade že vrnili v šolske klopi, višji triadi pa sta bili še doma. To obdobje povzemam preko naslednjih citatov:

- »Glede šole, učiteljev, ravnateljev pa vsa čast za opravljeno delo in pomoč staršem, predvsem pa otrokom. Staršem, ki smo bili v službi, so bili v oporo, ravnali so tako zelo strokovno in vzgojiteljsko, kljub temu da so sami bili v domačem okolju v enaki vlogi. Posebna zahvala učiteljem, ki jim je bilo to novo okolje najtežje. Uspešno so se spopadli s tehniko, hvala njihovim sodelavcem, ki so jim bili v pomoč, da so skupaj z učenci uspešno premagali težak čas.«
- »Tole obdobje za našo dejavnost videokonferenčnih sistemov ter kontaktnih centrov prinaša precej povečano obremenitev, ki se počasi pozna tudi na meni. Pri najboljši volji ta teden zvečer nisem ostal buden, ko sem pospremil našo četrtošolko spat. Je pa to edini čas, ko lahko kaj naredim poleg službe.«
- »Pridružujem se pohvalam strokovnega kadra. Imeli smo precej nepričakovano dobrih,

kvalitetnih izkušenj, smo pa tu in tam ugotovili, da bi se verjetno kakšna stvar dala narediti bolje. Vendar pa – za prvo izredno izkušnjo takega tipa – nisem pričakoval, da se bo sistem, kot je šolski, uspel odzvati v tako kratkem času in na tako kakovosten način. Pohvala vsem – šolskemu kadru, otrokom in nenazadnje staršem.«

- »Ja, šolski sistem se je tudi po mojem mnenju odzval dokaj fleksibilno. Imel sem občutek, da bi se lahko še bolje, če bi višje inštanice ravnateljem in šolam pošiljale bolj razdelana navodila in nasvete glede na omejitve, ki so jim jih postavljali. Dobil sem občutek, da je šlo večkrat po principu "takole mora biti, kako pa boste to naredili ... pa saj ste iz »foha«, boste že." In potem so bili prepuščeni improvizacijam in lastni iznajdljivosti. Celokupno gledano bodo otroci v naslednjem tednu izjemno srečni, ko se bodo spet v živo srečali med sabo in s svojimi učiteljicami. Pa upam, da bodo devetošolci prišli do neke imena vredne vate. Ker kakorkoli obrnemo – je to en mejnik, ki ostane v spominu.«
- »Stvar je, da sem profesionalno informatik. Iz tega konteksta vem, kaj vse bi se dalo. Po drugi strani sem starš, ki bi

otroka rad čimbolj opremil za življenje. In še praktično po vrhu. No, in iz teh kontekstov (zornih kotov) mi je izgledalo, da bi se dalo bolje, več. Če povem čisto enostavno – moja deklica je bila vse predvidene dnevne aktivnosti sposobna korektno končati v 20–30 minutah. Ampak (še tretji kontekst) s partnerko imava srečo, da ona tudi dela v vzgoji in izobraževanju in je bila prosta ter je lahko delala skupaj z njo, edinko. Zavedam se vseh treh kontekstov in da vsi otroci niso edinci, nimajo za starše informatikov ter vzgojiteljev/učiteljev, ki so pripravljeni delati z njimi in nimajo vsi najbolj primerne tehnične opreme v zadostnem obsegu. Od povezave do naprav, možnosti tiskanja ... In – da niso vsi učitelji strokovnjaki na področjih, ki so jih sedaj morali uvesti v svoje redne delo.«

- »Bolj razmišljam, kaj in kako bo to v nadaljevanju, ko bo ponovno treba delati od doma. Kar pa nam ne uide. Zdaj imamo namreč čas in do jeseni se (verjetno) da vzpostaviti en resen sistem, ki bo vključeval – bom omenil samo vrh ledene gore – recimo preverjanje (to ni čisto trivialna stvar, ki bi morala biti poštena do vseh), več direktnega dela in osebnega stika z

matičnim učiteljem ter nenazadnje s sošolci, več interaktivnih vsebin ... Spremeniti pa bo sistem dela po moje potrebno, drugače bo nastal vse prevelik izpad znanja. Da ne govorim o večanju razlik med otroci ...»

- »Na kratko, nisem pesimist, sem pa precej realist. In mislim, da nam bo skupaj uspelo. Če se malo pošalim – samo “zdrava kmečka pamet” mora preživeti, pa bomo dobri.«
- »Da bi posredoval naprej zahvalo učiteljem (verjetno ravnatelju) s strani staršev (predstavnikov staršev) za ves trud, ki so ga vložili in ga vlagajo, da poteka pouk na daljavo čimbolj nemoteno ter brez težav.«
- »Vsi učitelji (vsaj našega razreda – učiteljica razrednega pouka, angleščine, nemščine) so res razumevajoči in se prilagajajo tudi nam staršem, ki hodimo v službe – npr. ocenjevanje ob 17. uri, ker četrtošolčki še ne znajo z računalniki oz. se prilagodijo času, ko smo starši doma. Navodila so napisana tako razumljivo, da jih otroci razumejo in lahko sami naredijo naloge brez staršev. Pokličejo učence, da preverijo, kako poteka delo doma ter ali potrebujejo kakšno pomoč pri

učenju ipd. Naš razred je imel ravno med COVID-19 menjavo razredne učiteljice – menjava je bila izvedena brez kakršnih koli težav. Res pohvalno.«

Kot zadnjega dodam še eno izmed razmišljanj predstavnikov razredov, česa si starši za novo šolsko leto zagotovo ne želimo:

- »Prosim za aktivno sodelovanje s šolo v smislu, da ne bodo preprosto sprejeli stališča, da bodo učenci kar ostali doma in se učili od doma, ker to ni rešitev ne za njihovo socializacijo ne za znanje, ki bi ga tako pridobili. Prosim, da šola najde rešitve za izvajanje pouka v šoli, četudi s turnusi. Razlogov za to je več: prvič, ker moramo starši tudi opraviti svojo službo, drugič, ker učenci doma ne morejo razviti enakih sposobnosti in širine znanja, kot jo lahko dobijo v okolju z vrstniki. Kot tretje pa je tu še zelo šibka digitalizacija učnega procesa in nalog, ker pošiljanje listov z nalogami ni digitalizirano učenje. Skratka, razumem epidemiološko situacijo in potrebne ukrepe, vendar naj ne bo to izgovor za prelaganje odgovornosti za učenje na starše. Marsikdo ima eksistencialne težave, ki jih tako še bolj prenese na otroke, oziroma nismo izučeni pedagogi, sploh pa ne za svoje otroke.«

Kaj nam prinaša jesen in novo šolsko leto? Nimam kristalne kroglice. Sem pa mnenja, da si odgovorni na nivoju države ne smejo več dovoliti, da se bodo ob podobnih razmerah v prihodnje zanašali predvsem na naše sposobnosti improvizacije – mislim tako na nas starše kot na kader posameznih osnovnih šol – ki naj se pač najdemo znotraj nekih predpisanih okvirov ter hkrati izpolnimo tudi pričakovanja naših delodajalcev. Razposlati posameznim šolam nekaj ohlapnih teoretičnih scenarijev, ki naj bi veljali, pač ni dovolj. Osebno sem tako ali tako mnenja, da je osebni stik z učiteljem in druženje s sošolci v razredu nek povsem drug nivo kot gledanje v monitor nekaj ur dnevno. Po letošnji izkušnji sem v to samo še bolj prepričan. Mislim, da se je v praksi dokazalo, da je sistemsko zapiranje šol in poučevanje na daljavo lahko res zgolj skrajna ukrep, ki pa se ga moramo izogibati čim dlje. Vsekakor že na srednji rok pusti posledice na znanju, ki ga prenesemo na otroke. Starši povečini pač nismo pedagogi in pika. Obenem ni zanemarljiv negativen vpliv pretiranega sedenja za računalnikom in pomanjkanje socializacije otrok.

*Primož Šuntajs,
predsednik Sveta staršev OŠ Stična*

UČENCI

»Sreča te išče, ne pusti je iz rok.«

Janez Cigler, Sreča v nesreči

Potihlo in tudi na glas se je med učenci še pred izbruhom epidemije kdaj pa kdaj zaslišala želja, da bi bili več doma. Vsi vikendi so bili prekratki, počitnice so minile bliskovito, teden in šolsko leto pa kakor da stoji na mestu. In se je zgodilo. Ostali smo doma. Tisti petek, trinajstega, ko ste nekateri še sedeli v razredu, je vladalo čudno tesnobno vzdušje. Daleč od veselja, ki ga obeta čas doma. V negotovosti, kaj to pomeni, kako se bomo učili, kako srečevali, kaj bo z vsemi napovedanimi aktivnostmi, izleti, športnimi in kulturnimi dnevi. Pa smo in ste se prilagodili. Zanimiv izziv je predstavljalo vzpostavljanje elektronskih povezav in okolij, v katerih smo na novo postavili naše učilnice. Digitalni svet, ki vam je tako domač, nam je omogočil, da smo šolsko delo, snov in zastavljene cilje pripeljali do konca.

Dragi učenci, s svojo prizadevnostjo, domislicami in neposrednostjo ste olajšali naše delo in hkrati dokazali, da zmorete zelo veliko. Pod vodstvom vaših učiteljic in učiteljev je v koronačasu nastala množica izdelkov, zapisov, umetniških del. Nekaj tega gradiva je zbranega v pričujoči knjižici, še mnogo več pa je zbranega v vaših zvezkih, mapah in spominu. Tam, kjer je tudi dragoceno spoznanje, da sreča ni odvisna od tega, kaj imamo, ampak od tega, kaj smo in želimo postati.

Uredniški odbor

Matična šola

ČAS KORONAVIRUSA

V času koronavirusa se je vse spremenilo. Začeli smo z delom na daljavo. Sedaj sem imela veliko časa za druženje s svojo družino. Pogrešala sem dobro hrano, ki so jo skuhale naše kuharice na srednji šoli. Samo v 5. razredu smo eno leto na srednji šoli z zelo dobro hrano pa se nam je ta čas skrajšal.

Seveda sem pogrešala tudi sošolce in sošolke, učiteljico in njeno razlago. V šoli nam je vedno snov razlagala učiteljica, doma pa so nam razlagali starši.

Res se je veliko stvari spremenilo. Delo na daljavo je bilo na začetku kar težavno, potem pa sem trdo poprijela za delo in našla pravi način za takšno šolanje.

Všeč mi je bilo, da sem lahko zjutraj dlje pospala in potem še vedno vse naredila za šolo. Najbolj pa sem pogrešala druženje s prijatelji tudi izven šole. Res mi je manjkala družba. Končno mi je oči naložil videoklic. Lahko sem se preko telefona videvala, pogovarjala, dopisovala s prijatelji.

Poleti je najboljša stvar ta, da gremo na morje. Ampak zaprli so meje s Hrvaško, kamor hodimo na morje. Bila sem že čisto potrta, pa mi je babi povedala, da dobimo bazen in sem bila takoj vesela.

V tem času sem bila tudi zelo ustvarjalna, veliko sem slikala, se gibala v naravi in hodila na sprehode.

Nika Lampret, 5. b

KRATKI UTRINKI IZ ŠOLANJA NA DOMU IZ 5. b

Všeč mi je bilo, da sem lahko dlje spal in nato vse opravil za šolo.

Luka

Dogovoril sem se s starši, da dopoldne naredim vse za šolo in potem lahko skuham družinsko kosilo.

Marko

Pohitela sem z obveznostmi za šolo in se končno vsaj po teamsu pogovarjala s sošolkami.

Špela

Pouk doma mi je šel dosti hitreje, če sem si za cilj postavila, da se bom lahko šla ven igrat z mucki.

Ana

Pogrešali smo učiteljičino razlago, ker so starši zahtevali več pri šolanju na domu. Pogrešali pa smo tudi okusno malico, kosilo na srednji šoli in druženje s sošolci.

*Splošno mnenje učencev
5. b razreda*

ZA ZBIRKO SPOMINOV ...

»Korona, ti si ena nadloga,
zaradi tebe mi je odpadla poroka.

Korona, zadeva je taka,
zaradi tebe obstala je cela država.

Mati je boga prosila,

da se ne bi okužila.

Razkužilo se je podražilo,
denarnica fasala je anoreksijo.

Korona, zadeva je taka,
da lohk okuži se cela država.«

Miha Kastelic, 8. c

PANDEMIJA

Ime ji je Pandemija, piše se Korona,
smešna beseda,
če jo kdaj v živo spoznaš,
je u faco čist bleda,
skoz take rdeče oči te gleda.
»Joj,« rečejo ljudje k o njej slišjo,
»hudobna je tale,« si misljo.
Ampak a ste kdaj pomislil,
a ste kdaj te temne misli počistil,
pa se mal zamislil?
Kaj pa če hoče sam prjatla
ta pandemija,
tko k ga ma Miha, al pa tko k ga ma Katja,
sam enga namest nobenga,
zato si na vsake tolk zbere KR ENGA!

Pol pa vid: »Ej, to je kr fajn,«
pa si jih naša pandemija najde še par,
reče si: »OK, zdej jih pa res rabm še pet,
čez tri dni vzame jih še 510,
na konc jih je pa že kar 905.

In kot vemo, ljubezen je bolezen –
in tak naša bolezen korona
ns ma ljudi kar rada,
sam brez skrbi, enkrat se mora naveličat ljudi!
Sam fajn si je treba roke umit,
skupaj z milom in vodo bomo vrgl korono na rit.

Julija Genorio, 9. b

Tibor Jože Rozina, 7. aVG

KORONAVIRUS

Koronavirus je prišel,
med babice in dedke je zašel.

Vlada je ponorela,
šolske klopi nam je vzela.

Doma smo komaj 3 tedne
in vse serije so že bedne,
a smilijo se mi otroci v družini,
kjer sta starša kot dve mini.

Želela sem si le normalno leto
in na koncu valetu.
Koronavirus je ena velika nadloga,
znebiti se ga, to je naša naloga.

Veliko ljudi za njim zboli,
to v nas človeka prebudi.
Roke si umivajte,
ljudem se izogibajte.

Lina Sekirnik, 9. b

COVID-19 BLUES

S Kitajske je prišel,
tudi k nam je zašel.
Brž, hitro vsi bežimo,
da od korone ne zbolimo!

Koronavirus se mu reče
in hitro čez svet teče.
Brž po toaletni papir!
Naredimo zalogo pa bo mir!

Zdaj, ko vse šole so zaprte,
od dolgočassenja rišem črte.
Brž na arnes.si,
tu imaš snov, sam se nauči!

Pogrešam prijatelje,
še posebej svojega frizerja.
»Glej, fant si sam lase ureja!«

Zdaj sem brez las,
počasi mi mineva čas.
Joj, ti koronavirus,
v Lopolis dobiš minus!

Tilen Kristan, 9. b

Oskar Koražija Terglav, 4. aVG

COVID-19

Poslušajte! Začelo se je tako
in vedeli smo, da nam ne bo lahko.
Slovenci prisegajo na krompir,
Kitajcem pa je zadišal netopir.
Wuhan se je krize hitro znebil
in Italiji dal težek izziv.
Tudi k nam je prišla mogočna korona,
zdaj o tem več ni dvoma.
Vedeli smo, da je nevarna,
zato država postala je radodarna.
Začela je deliti denar,
a za to nam ni bilo mar.
Na žalost smo se s prijatelji ločili,
da bi se slavne korone znebili.
Karantena nas je že zmešala,
nič dobrega nam ni pripeljala.
Zdravniki so oskrbovali človeška telesa,
plače politikov pa so se dvigale v nebesa.

Na računalnikih smo imeli online pouk,

a nas je hitro spravil v obup.

V srcu našem zdaj boli,

ker v šolo mi bi šli.

Ajša Hodžić, 9. b

KOROMANDIJA

Budilka zvoni in me prebudi,

v šolo se mi že mudi,

a nasmeh mi zbledi,

saj korona me lahko doleti.

Ampak zakaj ravno zdaj,

ko valeta bo in vsi veseli smo?

Z mislijo, da lepši bo ta svet,
se usedem in si rečem:
»Bejž, korona, bejž,
da objem prijateljev bo dovoljen spet.«

Čeprav nič hudega nam ni,
raje v šolo bi odšli
in se tam zabavali.
Vem, da živčni bi bili,
a bi se vsaj vsi družili.

Šola res je lepa stvar,
zato nam je pa tolko mar.
Zdaj spoznali smo to vsi,
čeprav si ne bi mislili.
Pomagajmo svetu zdaj vsi,
da bomo na morje lahko odšli.

Živa Batis, 9. b

KARANTENA

Ker smo v karanteni,
smo postali precej leni.

Nič se nam ne da,
ker smo ves čas doma.

Stanje je sicer precej resno,
vsi zatrjujejo resno.

Vendar ima tudi dobre strani,
saj nihče več nam ne teži.

Zabavno vseeno je včasih,
čeprav se to ne vidi na obrazih.

Preveč resni so vsi,
ne vidijo zabavnih plati.

Ko že govorimo o zabavi,
zdaj, ko živimo v osami,
s prijatelji nimamo več toliko stika,
prišel je čas oddiha.

Bolj se lahko povežemo z družino,
ko čakamo, da bodo dnevi mimo.
Radi se igramo pantomimo,
pa tudi drug na drugega se jezimo.

Pogrešam seveda prijatelje
in celo v šoli učitelje.
Ker doma zna biti res dolgočasno,
kjerkoli drugje bi bilo krasno.

Včasih se zdi vse brezupno,
kakor da je vse obupno.
Ali bomo sploh na morje šli?
Tudi to nas skrbi.

Ena je tudi od slabih stvari,
da knjižnica odprta ni.
Upajmo, da bomo zdržali
in karanteni kmalu vrata pokazali.

Ana Oblak, 8. c

Tone Hočevar, 8. aZ

HUDOMUŠEN KORONAVIRUS

Zjutraj vstaneš, v šolo ne gremo,

ampak okna odpremo,

da koronavirus se prezrači.

Moj brat se pa pači.

Treba ujeti piščanca,

da bo znesel jajca.

Med virusom čas imam,

da sebi pozornost dam.

Vsako dnevno uro

treba koronavirusu naredit pedikuro.

Ta čas grem pod tuš,

da me ne ujame kakšna uš.

Zala Hrovat Miklič, 8. c

ŠOLA OD DOMA

Sedaj ko korona razsaja,
se nam šola kar doma dogaja.
Učimo se, prepisujemo, delamo naloge,
da kasneje ne bo prevelike nadloge.

Tudi učitelji so doma,
saj tudi njim korona izhoda ne da.
Poskrbijo, da imamo delo,
da se nam ne bi neumnosti zahotelo.
Ni druženja, ni zabav,
sem kar doma, da ostanem zdrav.
Poletje se bliža, počitnice prav tako,
se trudimo, da si jih zaslužimo.

Ajda Trontelj, 8. a

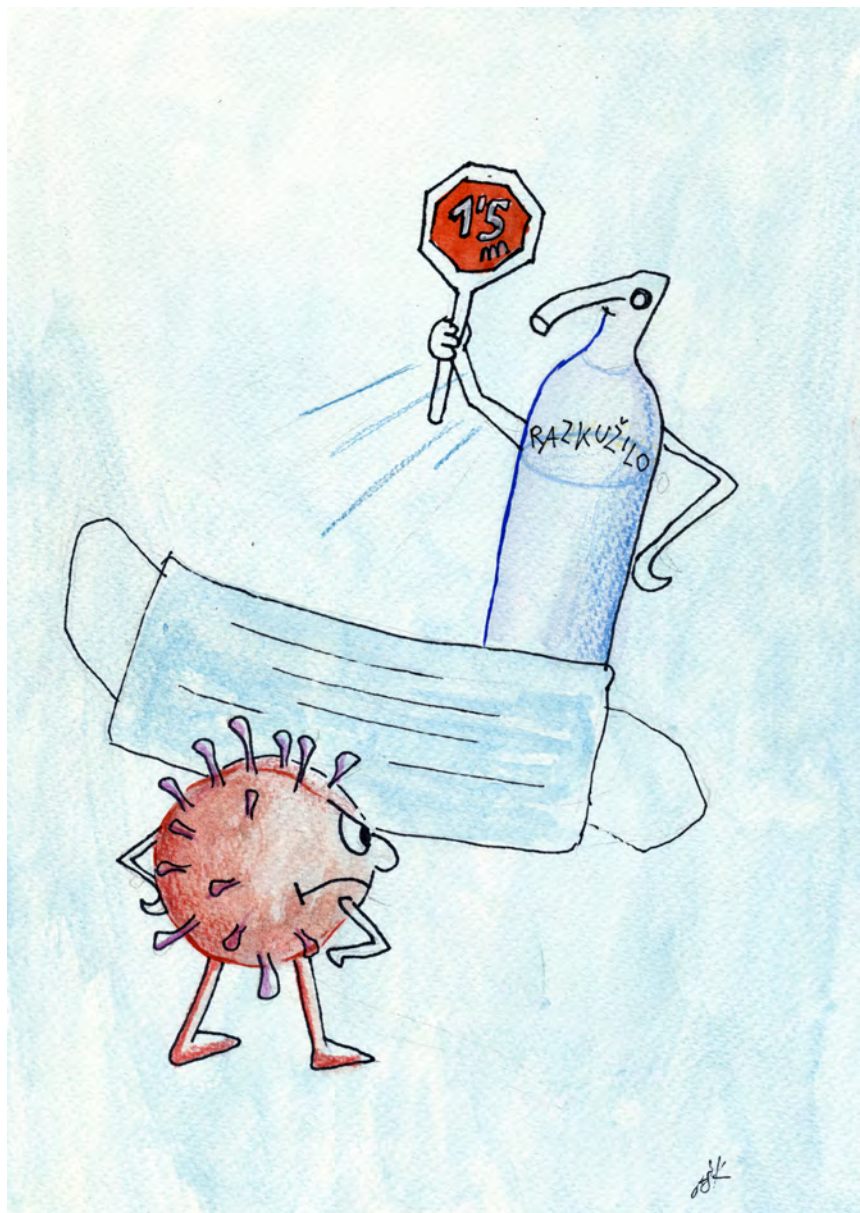
PESEM O KORONAVIRUSU

Panika, bolezen, smrt in izolacija
so vse besede, ki pridejo v misli.
Nevidna smrt, ki se med nami širi
in vzbuja strah tistemu, ki nanjo pomisli.

Sanje te peljejo nazaj,
ko ni bilo nič omejeno.
Misli pa te vodijo v kraj,
kjer je spet vse dovoljeno.

Tonja Smole, 8. a

KORONAVIRUS

Koronavirus je bolezen,
ki prizadela je svet,
izničila je vso ljubezen
in okužila planet.

Nič več maminih poljubov,
preden se odpravim spat,
zdaj vsi smo v karanteni,
tega jaz res nimam rad.

A življenje teče dalje,
ne sekiraj se preveč,
vsi skrbi imamo svoje,
ki včasih so odveč.

David Mavec, 8. a

VIRUS

Prišel je virus, zajel je vse,
vse ustavilo se je.

Ceste prazne noč in dan,
še huje je kot sodni dan.

Zjutraj, ko oči odprem,
že za šolo delati začnem.

Brez šole malo dolgčas je,
s prijatelji ne družim se.

S sestro skupaj sva doma,
z očetom enko kartava.

Včasih ga premagava,
včasih pa on srečo ima.

Namesto stanja v koloni,
ves svet obstal je v koroni.
Po svetu stroga so pravila,
dobimo dnevna navodila.

A bolje biti je doma,
kot da se nalezeš virusa.
A če slučajno že kam greš,
nisi sam, tako da veš!

Maša Brčan, 8. a

KORONAVIRUS

Ob 9. uri se zbudim,
še malo poležim
in na zajtrk pohitim.

Koronavirus me skrbi,
Zato zatiskam si oči
in glava me boli.

Za šolo vse naredim,
da zvečer ne hitim.

Po večerji zaspim
in se v postelji zbudim.

Teo Plevnik, 8. a

KORONAVIRUS

Nekega dne se je koronavirus najavil

in se v vseh državah je pojavil.

Zdaj imamo karanteno,

zato vse v gospodarstvu je zaskrbelo.

A odkar se je koronavirus pojavil,

iščejo zdravilo, ki ga bo zaustavil.

Ne smemo potepati se okoli,

saj se koronavirus širi kot mozolji.

Vlada pravila najavi,

zato nikar ne pozabi,

da koronavirus grožnja je svetovna,

zato ostani doma!

Mark Aleksander Lavrih, 9. a

Tone Hočevar, 8. aZ

UČENJE NA DALJAVO

Zadnje čase učim se na daljavo,
tako kot s srcem tudi z glavo.

Ker se zunaj koronavirus sprehaja,
se nam učna snov preko neta podaja.

Ne bom lagala, pogrešam OŠ Stična,
vključno z matematiko, čeprav tam nisem odlična.

Najbolj pogrešam sošolce in sošolke
ter vse smešne šale,
ki mi še danes ne gredo iz glave.

Upam, da letos osnovne šole ne bo premalo,
naslednje leto namreč načrtujem srednješolsko odpravo.

Srčno želim si, da virusa kmalu ne bo več,
da se lahko vrnem v šolo in se naučim še več.

Naja Mrvar, 9. a

DNEVI KARANTENE

Ko v karanteni tičim,
bedno je vse in dolgčas mi je.

Ne najdem se,
in čas prehiteva me.

Knjig ni dovolj, da prebrala bi jih,
zato vsak dan hrepenim po njih.

V sobi tičim in se učim,
do konca dne bedim.

Ob petih poročila prižgem,
da izvem, kdaj lahko v šolo grem.

Zvečer, ko zaspim,
si pouka zaželim.

Ob petih poročila prižgem,
da izvem, kdaj lahko v šolo grem.

Tjaša Kužnik, 8. b

TISTO PRESENEČENJE

Ko dvanajsti marec je bil,
Obveščeni vsi smo bili,
Res šoli čas je minil,
Od petka doma ostali smo vsi!
Na hitro se je teden odvil,
a v karanteni naveličani postajali.

Vsak dan bil je enak,
iskreno povem vam, da ni bil lahak.
Resnično pogrešali smo,
učenje, odmore in klepete zelo.
Saj želja je, da v šolo zopet pridemo.

Tjaša Kužnik, 8. b

Zala Vozelj, 7. aVG

BOLEZEN

Šole so zaprle vrata,
učenci ostali so doma,
ker bolezen je prišla pred vrata,
ki pregnat se je ne da.

Šolanje na daljavo,
postalo hit je tega leta,
starši belijo si glavo:
»Kaj vse se nam še obeta?«

Igranje igrlic, sedaj prava stvar,
za sprehajanje v naravi,
otrokom ni dosti mar.

Ker bolezen ne izbira,
doma ostalo je ljudi veliko,
vsak na svoj način želijo,
da bi bolezen premagali z odliko.

Enej Pevc, 8. b

KORONAVIRUS

Koronavirus je ustavil svet
in promet se je nehal dret.
Ljudje so se zaprli v hiše
in slikar sliko čisto sam nariše.

Na slikah ni več ljudi,
ker nikjer nikogar več ni.
Vsi ljudje v hišah sedijo,
in se korone bojijo.

Znanstveniki zdravilo iščejo,
da bolezen bi obvladali
in ljudje ne bi razpadali,
to je danes želja vseh ljudi.

avtor neimenovan

Iza Berg Verbič, 6. bMŠ

Lana Erjavec, 6. bMŠ

Jerca Kek, 6. bMS

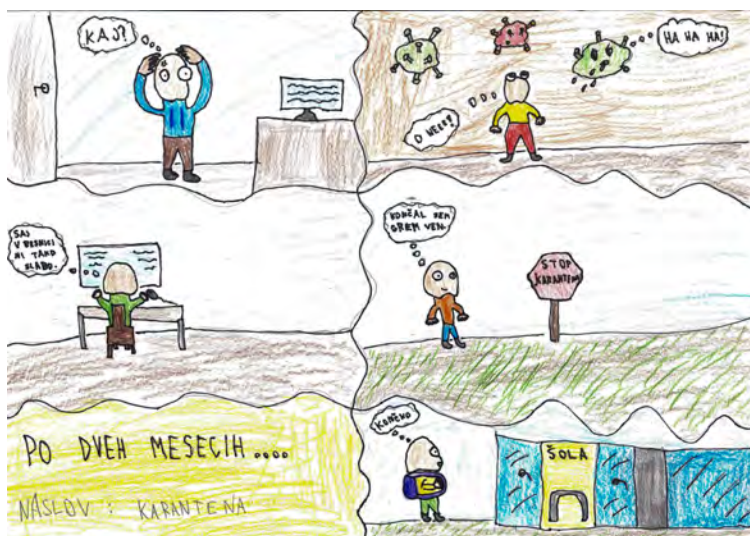

Čas doma

LIA HANA PORENTA, 7. B

Lia Hana Porenta, 7. bMŠ

Maks Ulcej, 6. aMŠ

Naja Kavšek, 6. bMŠ

KARANTENA

Špela Ratajec, 7. bMŠ

Višnja Gora

KORONA

O, korona, ti, korona,
druženje si nam odvzela,
svet si ohromela.
Zdravja si želimo vsi,
zato korona, hitro odidi ti.
Vsi že komaj čakamo,
da se zopet vidimo
in kakšno vragolijo ušpičimo.

Kristjan Brozovič, 8. r.

KORONA

Bilo je lepo,
sedaj je slabo.

Težki so časi,
zaprti smo s starši.

Cel dan same naloge,
ki so prave nadloge.

Ne vidim prijateljev, soseda,
v gozdu srečam le medveda.

Ko bo virus prešel,
se bom za javno življenje zavzel.

Martin Palčič, 8. r.

KORONA

Koronavirus je med nami,
dela nam preglavice na vsaki strani.

Vse to, kar je za starejše strah,
je za nas mlade pravi prah.

Vzela nam je šolo,
vzela nam je praznike.

Upam pa samo, da nam ne bo vzela še prijatelje.

Zjutraj sliši se lepo,
ptice zgodaj pojejo.
Svet pa sliši se tako,
kot da bi ustavil veliko kolo.

Želim si, da hitro mine vse,
da vrnemo se v šolo spet.
Skupaj z učitelji se bomo učili
in drug drugemu pamet solili.

Matic Garbas, 8. r.

KORONA

Za mizo že spet sedim,
čez zvezke že spet letim.
Korona, problem sveta.
Korona, zakaj si prišla?

Prijatlov ne vidim več,
vsi smo doma pri topli peč.
Korona, problem sveta.
Korona, zakaj si prišla?
Kitajski si čisto ušla,
cel svet te že kar ima.
Slovenci smo žilavi,
ne dajmo se zdaj!

Prijatlov ne vidim več,
vsi smo doma pri peč.
Korona, problem sveta.
Korona, zakaj si prišla?

Tian Koražija Terglav, 8. r.

Meta Zupancic, 7. bVG

TA KORONA

Ta korona,
le kaj je naredila,
kaj je ušpičila
in kaj povzročila.

Zdaj smo vsi doma,
ne samo Višnjani ali Ljubljančani,
ampak čisto vsi, tudi Američani.
To je naredila ta korona.

Pazi se te korone,
nič kaj ni prijazna,
ta korona.

Doma smo, samo doma,
še iz občine ne smemo
in kamor koli gremo,
družiti se ne smemo.

Tudi šola je ta stvar,
ki nam doma vzame čas.
Učitelji nam dajejo naloge,
ki so kdaj prave nadloge.

Pogrešam prijatelje,
to naše smejanje.
Komaj čakam, da jih vidim
in jih po zraku poljubim.

Nastja Zupančič, 8. r.

ŠOLA DOMA

Šola doma kar dobro poteka,
a v tvoji glavi je veliko nereda.
Učiteljice ti dajo veliko naloge,
ti pa misliš, da je v tvojem telesu znanja veliko zaloge.
A le ena je, ki ne daje toliko naloge,
ste mogoče že uganili, to učiteljica Jasmina je!

Ona ve, koliko naloge da,
saj otroke rada ima.
3. A vodi kot za šalo,
ker njeni otroci so pridni,
kot da se jim je zmešalo.
To res dolga pesem je,
a vemo, da pesnik Lenart Kambič je.

Lenart Kambič, 8. r.

Zagradec

KORONAVIRUS

Koronavirus,
koronavirus,
ti šole zaprl si nam,
zdaj mi učimo se doma.

Koronavirus,
koronavirus,
mi hočemo nazaj v šolo.

Koronavirus,
koronavirus,
prosim, zapusti nas,
da nam lepše bo.

Anže Klavs, 4. r.

DRUŽINSKI VIRUS

O, kako nas je virus korona
združil kot kraljevska krona.

Čisto nas je polomil
ter šole in vrtce ohromil.

Ostali smo doma,
z družino prosti čas preživljamo,
se učimo in igramo,
da že kar garamo.

Virus nam je kazen dal,
saj sošolcev več ne vidimo.

Tjaž Kastelic, 4. r.

Živa Garbas, 4. aVG

KORONAVIRUS

Spet smo doma
iz razloga znanega.
Koronavirus mu je ime,
kje se skriva, nihče ne ve.

Zdravniki pridni so vsi,
na svetu zdravijo ljudi.
Razkužimo si roke vsi,
da nas koronavirus ne dobi.

Maske si bomo nadeli
in znova zaživeli.

Kaja Mezek, 4. r.

KORONA

Po cesti hodi kuža,
zraven je pa luža,
v luži je korona,
poleg pa kolona.

Kdor drži se te kolone,
ga strah ne bo korone,
moja mama pravi,
da ostali bomo zdravi.

Lara Zaletelj, 4. r.

PESEM O KORONI

Zima je odšla,
pomlad pa prišla.

Korona je kmalu prišla
in tudi kmalu odšla.

Korone nismo več videli
in tudi zmagali.

Kevin Janežič, 4. r.

TA NADLOGA

Ojoj, ti virus,
okužil si babico
in njeno prijateljico,
nečakinjo Nikico
in sestrico Pikico,
sedaj pa kihajo
in nos brišejo.

Pojdi na svež zrak,
pomisli, koga imaš rad,
sprosti se v naravi,
občuduj travo rasti,
hodi po gozdu
in poglej,
če je medved v brlogu.

Upoštevaj navodila

in vsa pravila,

umivaj si roke

z vodo in milom,

upoštevaj razdaljo,

uporablaj rokavice

razkužilo in masko.

Vročina,

kašelj,

težko dihanje,

utrujenost

so znaki korone,

pokliči zdravnika,

ostani doma, ostani zdrav.

Ana Urbančič Novak, 8. a

Ajda Kambič, 7. bZ

ČE DOMA OSTANEMO, VIRUS PREMAGAMO

Nepričakovano ta virus je prišel,
nam šole zaprl in svobodo odvzel.
»Pouk odpade,« smo si učenci mislili
pa so si pouk na daljavo izmislili.

Zdaj doma naloge pišemo vse,
zdaj doma vihtimo naše svinčnike.
Čakamo na dan, ko prijatelje bomo objeli,
saj smo zaradi njih v šolo hodili veseli.

Upajmo, da zdravi bomo ostali vsi
in ta koronavirus za vedno premagali.

Jerneja Bregar, 8. b

KORONAČASI

Koronavirus nam diha za vratom,
preprečimo ga s tihim obratom.
Ostanimo doma, se posvetimo družini
in uživajmo v miru in tišini.

Naredimo nekaj dobrega za zdravnike,
ki so v službi za nas,
izvlecimo nekaj dobrega iz nas.
Hodimo v trgovino le po potrebi,
izogibajmo se vsaki osebi,
da okužili je ne bi.

Inja Amon, 8. b

LIŠT IZ DNEVNIKA UČENCA 8. b

Ponedeljek, 13. april 2020

Dragi dnevnik!

Danes sem utrujen, ker smo bili z družino ves dan v gozdu. Pripravljali smo drva za zimo. Nato smo zakurili ogenj, spekli krompir in hrenovke na palicah in se dodobra najedli. Zdaj gledam film Gremo mi po svoje.

Nočka!

Sreda, 15. april 2020

Dragi dnevnik!

Danes sem se skoraj ves dan ukvarjal s popravilom motorja. Pomagal mi je oči. Za kosilo smo jedli pico, ki mi je tako dobra, da bi jo jedel vsak dan.

To, da smo doma, mi je zelo všeč, saj se z očijem igrava košarko, z mami in bratom pa gremo na sprehod.

Mark Glavič

Torek, 14. april 2020

Dragi dnevnik!

Oj! Pa je en dan mimo. Za šolo sem že vse naredil, da mi ne bo treba jutri. Čez dan smo bili znova v gozdu. Spet smo jedli kar tam. Domov smo se vrnili umazani kot pujsi. Hecno; ta karantena niti ni tako slaba, saj smo več skupaj.

NEPRIDIPRAV

Med nas prišel je ne pridiprav,
na začetku ga noben ni prepoznal,
zdaj njegovo ime po novicah slovi,
vsi vemo, kako se ga znebi.

Zdaj ostanimo vsi doma,
zato da se ne pridiprav preda.

Skupaj zmoremo vse,
samo če nam upanje ne umre.

Jernej Miklič, 9. r.

SPOZNANJE

Težko je spoznanje,
da to niso le grde sanje,
ni zdravila zanj,
za virus nam neznan.
Zato #ostanidoma,
da težava kmalu bo rešena,
da v ta žalostni svet
spet vrne se smeh,
da življenje bo teklo po ustaljenih poteh.

Tanja Škufca, 9. r.

BODITE DOMA

Staršem sivi se lasje množijo,
ker za naše znanje se bojijo.

Biti doma res je lepo,
a v šoli še lepše bi bilo.

Dragi prijatelji, bodite doma,
da karantena se kmalu konča.

Maruša Hrovat, 9. r.

SKUPAJ!

Korona, kaj nam delaš ti?
Ves svet zaradi tebe hudo trpi,
žrtve vzameš brez problema,
to ti zdaj je huda vnema.

Človek bi naredil čisto vse,
da s telesa bi znebil se te.
A ti kruto vzameš dah,
da zdaj že pošteno vsakega je strah.

Za vse, ki še ne veste,
stvari so postale strašno resne!
Prvo zlato navodilo – umivanje rok –
naj bo vsakdanje opravilo (voda, milo, razkužilo).

Drugo najpomembnejše zdravilo,
ostani doma, to zdaj je že pravilo.

Tretje je pač tako stanje,
objem, poljub in rokovanje, to najhujše je dejanje.

Karantena zna bit kar brezvezna,
a po drugi strani strašno resna.

Skupaj premagajmo korono,
da na koncu vsi srečni bomo!

Ajda Barna Grabrijan, 9. r.

POGREŠAM

Korona res uničila je vse,
ker doma tako dolgočasno je.
Pišem, rišem in ustvarjam,
kar mi je rečeno,
ostati doma je najbolj pomembno.
Objeme in poljube pošiljam
vsem, ki jih pogrešam.
Upam, da spet vidimo se kmalu,
do takrat pa:
ostanite zdravi in
imejte se radi.

Karolina Bregar, 9. r.

DEVETOŠOLKE O SAMOIZOLACIJI ...

Kako se počutite v samoizolaciji?

V samoizolaciji se počutim dobro, saj si sama organiziram svoj dan in lahko cel dan preživim v trenirki, po drugi strani pa res pogrešam sošolce in navadno življenje.

Nina Jernejčič

V času samoizolacije več spim in več hodim v naravo. Zelo pa pogrešam sošolce in prijatelje.

Tanja Škufca

Velikokrat mi je dolgčas, zelo že pogrešam šolo in svoje sošolce.

Patricija Kastelic

Kakšna je razlika v samoizolaciji na začetku (v 1. tednu) in sedaj, po 7. tednu?

Nekako ne opazim drugih razlik, samo vse bolj pogrešam sošolce, drugače pa je vse enako, no, mogoče sem se 1. tedna tudi bolj veselila.

Nina Jernejčič

Zdaj mi je že bolj dolgčas in ne vem, kaj naj še počnem.

Tanja Škufca

Prvi teden se mi je zdel zanimiv, saj smo zamenjali okolje učenja, zdaj pa že pogrešam druženje s svojimi sošolci.

Patricija Kastelic

Kaj najraje počneš doma?

Ko se je karantena začela, sem mislila, da bom imela veliko prostega časa, zato sem nameravala prebrati vsaj kakšno knjigo in pogledati kakšno dobro serijo, ampak na žalost imam veliko drugega dela, zato sem oboje le začela.

Nina Jernejčič

Doma najraje gledam TV, hodim na svež zrak in predvsem rada veliko dobrega pojem.

Tanja Škufca

Sem na telefonu, pogledam kakšno televizijsko serijo, če pa mi ostane kaj časa, preberem še kakšno knjigo.

Patricija Kastelic

Filip Keše, 6. aMS

ČUDEN ŠKRAT

Na vrata potrkala naj bi pomlad,

a prišel je čuden škrat.

Ta škrat je virus,

ki imenuje se koronavirus.

Pregnal nam je vedrino,

saj pred računalniki visimo.

Šolo so zaprli nam,

da prijateljev ne vidimo vsak dan.

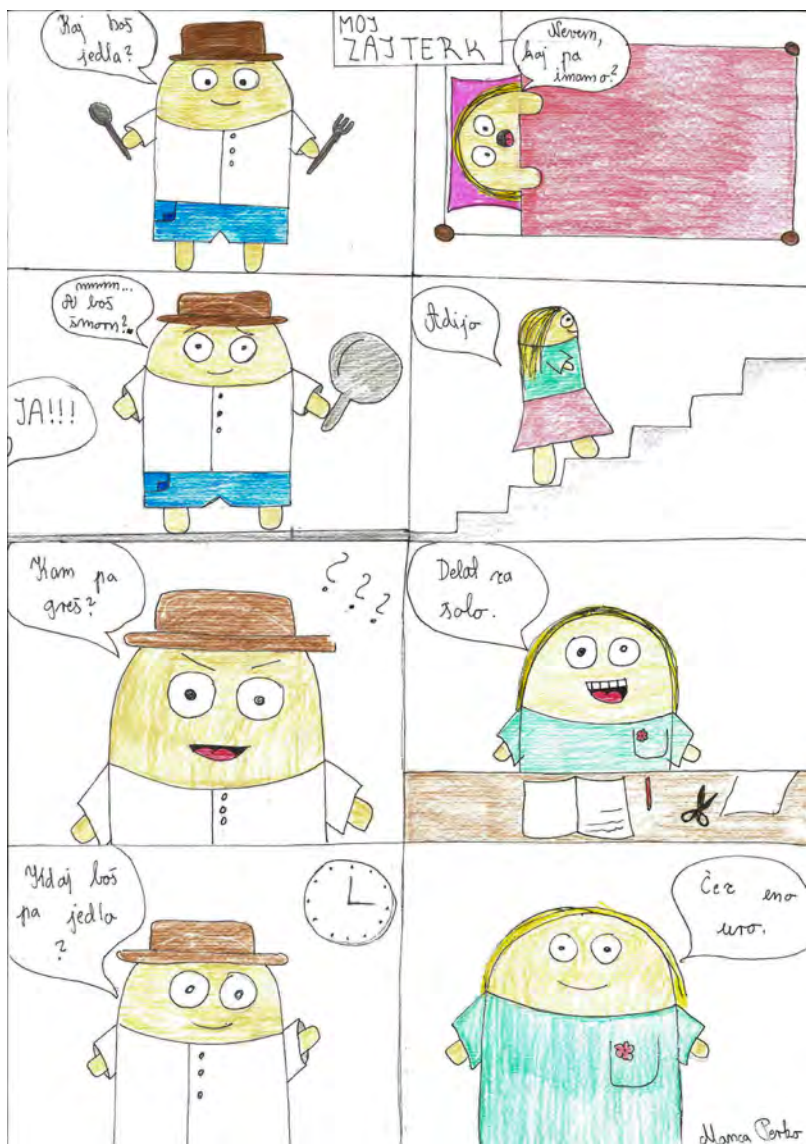
Pridno se učimo,

da znanja ne izgubimo.

Anja Miklič, 9. r.

Gabriela Vidmar, 7. aZ

Manca Perko, 6. aZ

Moj običajen dan v karanteni

Zjutraj vstanem, si umijem zobe
ter se grem učiti.

Za 5.00 delam do
9.00

Nato skupaj s
svojo družino pogrem rajzirt.

Sja bom v
zidanico naštetih
vinoograd.

Mami, kaj
bos pešela
danes?

Potem se grem učiti in
ponovljat kaj smo jemali.

Nato grem ven in se
igram z našim psom Tackom.

Potem pojedemo kosilo ko
ose pride domov.

Moj dan se zaključi tako da potem
ko pojedemo gremo ven in nakrmimo
živino. Potem ko končamo gremo
v hišo in gledamo televizijo.
Na koncu pa si umijem zobe
in grem spat.

Nina Urh
7. bZ

Nina Urh, 7. bZ

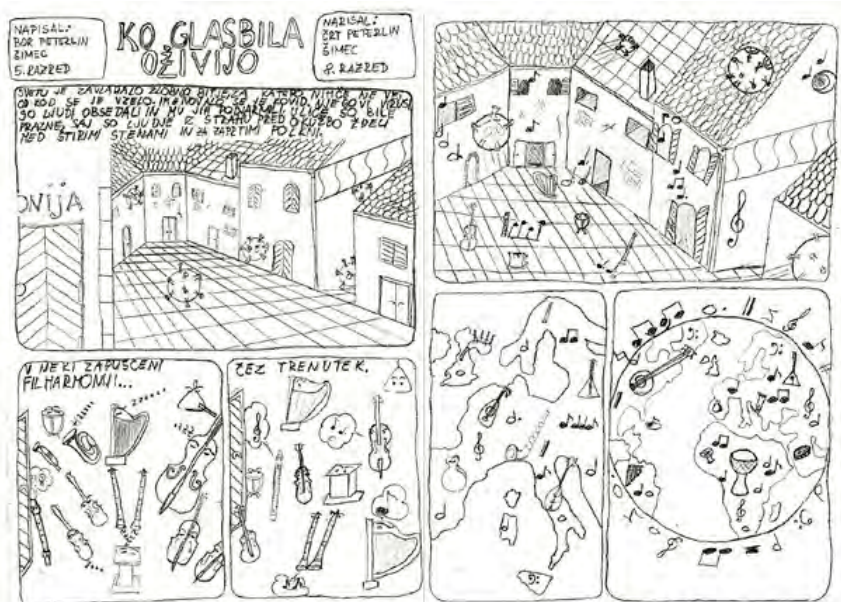

Gabriela Vidmar, 7. aZ

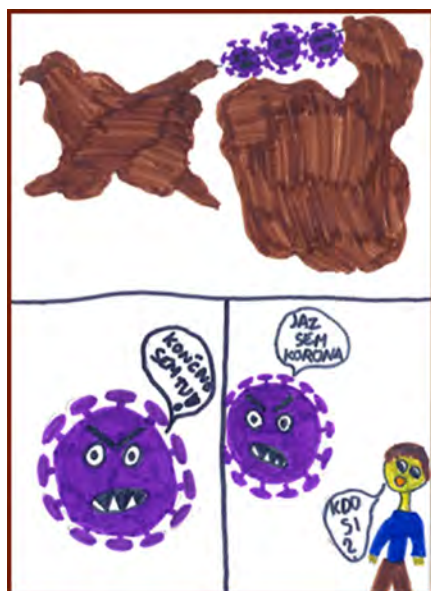

LIKOVNO USTVARJANJE V 5. a IN 5. b

V času epidemije, ko smo bili primorani ostati doma, so bili učenci 5. a in 5. b PŠ Zagradec zelo delavni. Svojo tesnobo in stres so premagali z ustvarjalnostjo. Pri likovni umetnosti so ustvarili zelo veliko izdelkov. Učenci so sodelovali na dveh natečajih »S stripom proti virusu« in »Razgledi doma«.

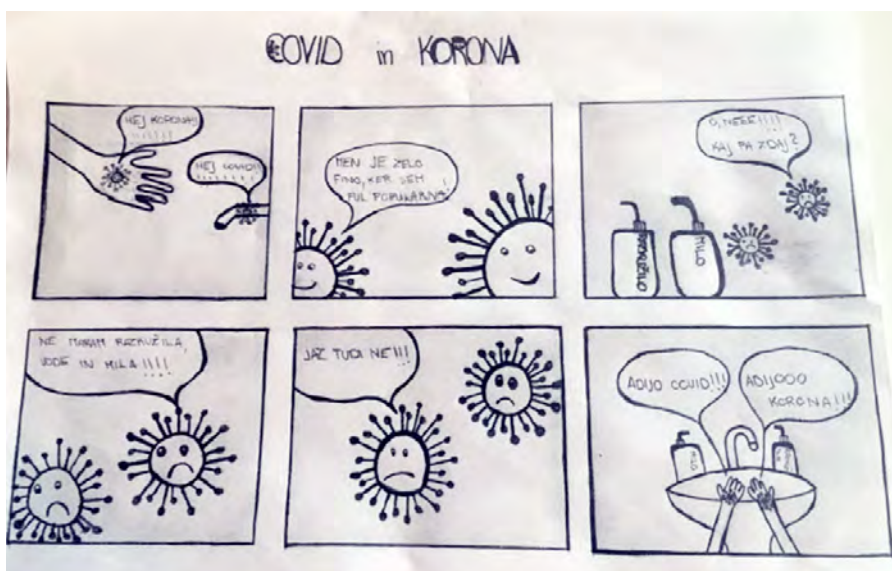
Bor Peterlin Šimec, 5. aZ

Maj Maček, 5. aZ

Teja Pinter, 5. aZ

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI V PRIHODNOSTI

Maša Aleš, 5. bž

Lana Plut, 5. bZ

ŽIVLJENJE KRALJA MED VIRUSI

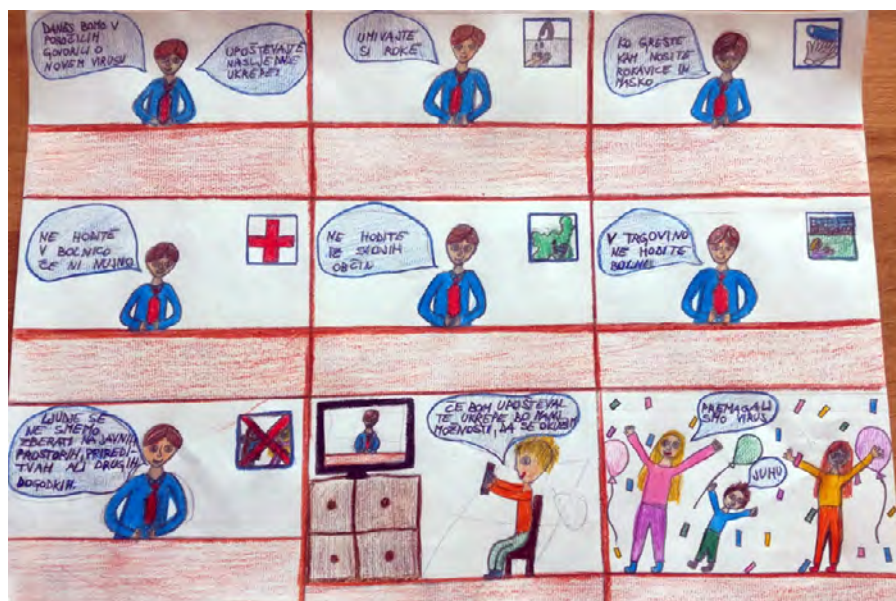

Bor Glavan, 5. bZ

Manca Vrhovec, 5. bZ

Krka

ADIJO, VIRUS!

Čakali smo sončno in cvetočo pomlad,

saj sonce in rožice ima vsak rad.

Pa kot nepovabljen gost,

daleč čez nevidni most,

prišel je gost neznan

in naše telo s strahom je obdal.

Pa pogledjmo si vsi v oči,

nihče od nas drugačen ni.

Pomagajmo si vsi spet

in postal bo lepši svet.

Naj vsi ljudje sveta

pokažejo virusu, da človek se kar ne da.

Zato združimo vse moči in pomagajmo vsem,

ki so potrebni pomoči.

Monika Uršič, 4. r.

David Kocjančič, 4. aVG

Muljava

SLABA KORONA

Ta korona res je slaba,
Saj ostali smo doma.
V šolo, vrtce ne hodimo,
S prijatelji se ne družimo.

Doma naloge pišemo,
Športne vaje delamo.
Zdaj učimo se doma,
Kar učiteljica nam poda.

Anja Nadrah, 4. r.

KORONKO NIMA ŠANS

Po šolah otroci veseli, zdravi,
z veseljem smo se igrali,
a doma smo ostali,
ker virusa smo se bali.
Zdravila še ni,
kaj naj bi storili mi vsi?
Roke si razkužili in pridno
se na daljavo učili.

Žalostni smo lahko,
ker pač tako bo bilo.
A ne ozirajmo se na to,
ker nam je še vedno lahko
zelo lepo!

Brina Sever, 4. r.

PESEM TEGA ČASA

Korona je mora
in jaz doma sem čist nora.

Zakaj se je to zgodilo
in ves svet ohromilo.

Jan Kutnar, 4. r.

OD KOD?

Zakaj korona je prišla?
Zdaj cel svet ostaja doma.
Od kod se je vzela,
od kod je prišla,
da zaradi nje cel svet je doma?

Ne gremo v šoping,
ne gremo v šolo,
saj korona se pase celo sezono.

Če greš v trgovino,
korona te ima,
nikoli ne izpusti te iz svojega sna.

Ko pomlad mine za vse,
se vroče poletje prične.
Korona zaspi
in pozabljene so vse skrbi.

Jerneja Miklavčič, 4. r.

KORONA KRIZA

Oj, korona, ti strašna si nadloga.

Vsi bi radi nekam šli,
pa nam ne dovoliš ti.

Otroci bi že radi v šolo odšli,
ampak tebi se nikamor ne mudi.

Maja Erjavec, 4. r.

TA PRESNETA KORONA

Ta presneta korona,
ta presnet virus,
sta vzela nam svobodo,
da hodili bo povsod.
Ona pije in se smeje,
kako trpimo mi,
a mi se ne damo,
saj Slovenci smo!

Ko bo spet toplo,
za korono bo hudo,
saj takrat izpuhtela bo v nebo!

Nina Bregar, 4. r.

Anja Dolinar, 7. aVG

Stična

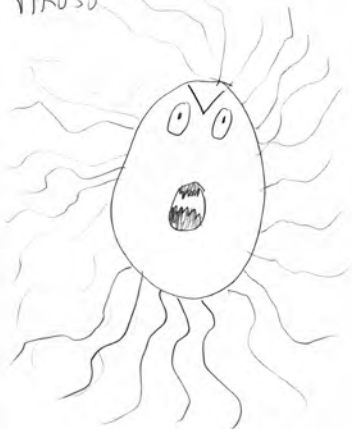
ZGODBA O KORONA VIRUSU

ILUSTRATOR: Taj Hartman
AVTOR: Taj Hartman

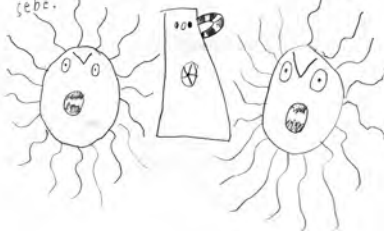

IVANČNA GORICA, 4.7.2020

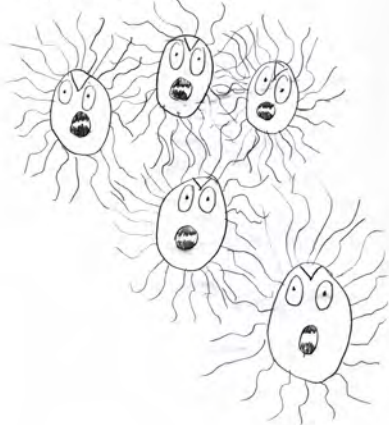
ZGODBA O KORONA VIRUSU

V mestu, v hiši je živel deček, ki je imel zelo hud prehlad. V njem so virusi priredili zabavo. Hotelo so postati še močnejši. Zato so se združili z magnetom. Sledil je velik: **POKY, TRESK!** in pojavil se je: Koronar. Fant je z mamo krenil odšel na tržnico, kjer je Koronar izidil. Druzi pa ga je videli. Takrat je bil Koronar že dovolj močan, da je ustvaril kapirni stroj in različni sebe.

Tako se je razmnoževal.

2

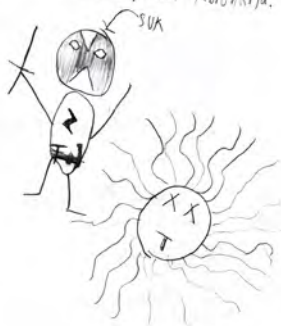
Ljudje so začeli kašljati, dobili so vročino, in težje so dihali.

Virusom je bilo to všeč. Zato so udarili še haje. Številke so se povzpele iz 1000 na 10.000. Naslednji, ko so se hoteli razmnožiti, je v v. kopirni stroj priletel kosček mila. Kopirni stroj pa je tako ustvaril koronarjevega nasprotnika SUKA (super uničevalec koronarja).

3

Koronarji so se žudili: kako se je to zgodilo? Ker niso vedeli, da je SUK njihov nasprotnik, so šli naprej. Ko so se v naslednjem poskusili razmnožiti, istem povzročili bolezen. A jih je SUK zauslavil. Boril se je proti koronarju.

Bilo jih je preveč, zato se je SUK umaknila. Nato je začel razmišljati, kako bi jih premagal. Kmalu je izumil razmnoževalnik in šel v boj in se razmnožil.

Ker pa je imel samo razmnoževalnik in natega orožja je bil nemočen. Tako se je moral umakniti. Kmalu zatem je izumil razkizilno orožje in ponovno šel v boj. Ni mu uspelo. Koronarji pa so ugotovili, da jih hoče uniciti!

5

- Koronarji tega ne bodo dopustili!

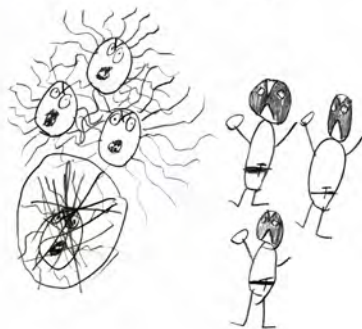
Tako so Koronarji sklenili
bojni plan. Izgledal je takole:

SUKOV plan pa je bil tak:

In začel se je boj!

PREDSTAVLJAM

NEVERJETNO ZABAVEN!

40

SLIKOJIB

1. POLOŽI DESNI PALEČ V KOT.

2. IN LEVO DLAN V DRUGI KOT.

3. HITRO PREMIKAJ.

41

42

43

Potem, ko so vsi koronari težali na tleh, si je SUK oddahnil: "Uručil sem Koronarja!!!". In odšel. Čez natanko dva tedna se je Koronar vrnil. SUK je ugotovil, da so bili tista orožja premalo. Zato je izumil cepivo!!!

Tako jih je premagal!! Rešil je cel svet pred to grozno boleznijo!!!

Ampak Koronar vedno čaka, kdaj se ne uvrsti!

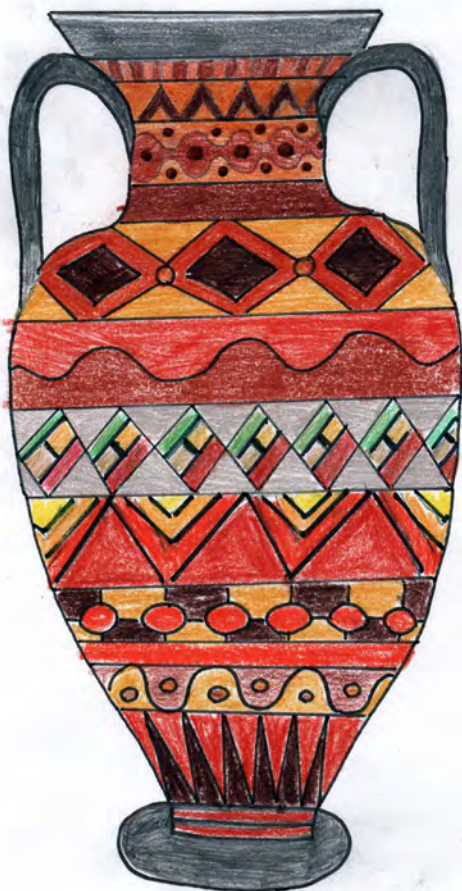
In šel v boj s Koronarjem. Vanj je brizgnil cepivo in Koronar se je začel topiti. Nocoj je sledil: **POK!** In še: **POK!, POK!, POK!** Kmalu ni bilo niti ene tega Koronarja več.

KONEC

Taj Hartman, 2. S

Matic Zajc, 5. cMŠ

Ambrus

PISMA UČITELJICAM

Dober dan!

Za šolo delam približno 3 ure na dan. Vsak dan smo tudi zunaj, ko imamo športno, gremo ponavadi na sprehod. V prostem času igram igrice tudi s sošolci, tako se tudi med sabo slišimo. Največ se slišim z Miho in Matijo. Delo od doma mi je drugače všeč, ampak ni mi všeč situacija, zaradi katere smo doma. Vsi smo zdravi in se strogo držimo navodil. Mami dela od doma, oči pa hodi v službo. Želim, da ostanete tudi vi zdravi in da bo z Zalo vse v redu.

Lovrenc Tratar, 5. r.

Pozdravljeni, učiteljica!

Iz navodil, ki jih pošljete, vse razumem in mi je vse jasno.

V redu sem. Počutim se čisto odvisno od dogodka in okoliščin. Če moram zunaj pomagati voziti drva ali pobirat kamenje, mi ni preveč všeč. Nisem pri volji za delo, razen če je vmes kaj zabavnega, na primer da se vozim na kibli traktorja ali bagra. Ni razlike doma ali v šoli, ker je dela veliko povsod.

Dolgočasim se, ker moram delati in nimam nikoli miru. A delo je delo, ne moreš pomagati. V naši družini nihče ne gleda, kot da so počitnice. Čas me vedno preganja.

Kdaj naredim nekaj, kar ne bi dovolili. Zadnjič sem bral knjigo Harry Potter do treh zjutraj. Potem sem naslednji dan spal do pol enajstih. Mami mi bo naročila naslednjo knjigo iz zbirke Harry Potter. Zdaj bom pa začel brati knjige Robin Hood, Skrivnostni otok, Vinetou in Bobri.

Kdaj se zgodi, da si vzamemo cel večer in pogledamo kaj. Igramo razne

družabne igre. Ko smo igrali Divja brata Kratt okoli sveta, je bilo zelo nape-to, ker je zgledalo, kot da nihče ne bo zmagal.

Pouka niti ne pogrešam, sošolce pa. Tudi vas pogrešam.

Drugega ni več za povedati.

Matija Perko, 5. r.

Pozdravljeni učiteljica!

Šola na daljavo mi gre kar dobro, uspešno rešujem poslane naloge. Pri nekaterih mi pomaga mami. Nalog je ravno prav, saj jih opravi že dopoldan, popoldan pa imam čas za igro. Včeraj sem končno užival na snegu. Doma mi je kar lepo, ampak vseeno že pogrešam sošolce in prijatelje.

Upam, da ste vi dobro!

Lep zasnežen pozdrav vam želi učenec Anže in družina.

Anže Papež, 2. r.

STARŠI

»Da boš s poštenostjo in zvestobo prehodil svoje življenje.«

Josip Jurčič, Grad Rojtnje

V času učenja na daljavo smo morali prav na hitro postaviti nove standarde življenja. Vrednote, ki so se še malo pred tem zdele zastarele in staromodne, so počasi, plaho, a vse bolj z gotovostjo posijale na plan. Delo od doma, šolanje na daljavo, družinsko življenje, skrb za vsakdanje materialne in nematerialne dobrine so brez posebnih navodil ustvarili svojevrstno in unikatno dinamiko vsake družine. Ko smo prebirali elektronsko pošto, ki ste nam jo pošiljali starši, se je iz poročil o delu naših učencev dalo zaslutiti še mnogo več kot le odgovor na zastavljeno vprašanje. Postali smo sogovorniki nove realnosti in še bolj zavestni sodelavci pri doseganju istega cilja – vzgojiti in izobraziti poštene in razgledane ljudi. Imeli smo podobne skrbi, pomisleke, dvome, a delili smo tudi veselje, drobna spoznanja in ponos ob doseganju ciljev. To se je še posebej pokazalo ob slovesu naših devetošolcev, ki so kljub koronačasu (ali pa morda prav zato) pokazali veliko mero samostojnosti, poguma, ustvarjalnosti in znanja.

Dragi starši, nekaj utrinkov vašega doživljanja tega posebnega časa in izkušnje smo z vašo pomočjo zbrali v tej publikaciji, ki ni samo odsev učenja na daljavo, ampak tudi potrditev, da je smisel skupne poti prav v pogovoru, iskrenosti in sodelovanju.

Uredniški odbor

STVARI SMO VZELI RESNO

Začetek leta 2020 je bil čisto običajen: ogromno želja, planov, ki človeka ženejo, da nekaj naredi, ustvari, a ga hkrati spravlja tudi v stres.

Začelo se je daleč in hkrati zelo blizu. V marcu 2020 je doletelo tudi vse nas. Prepovedi, odpovedi, omejitve, ostati doma. Čudni občutki negotovosti, skrbi in strahu. Vse zaradi izbruha nepoznanega virusa COVID-19. Nič kaj prida, nič več prosto, kakor smo bili vajeni ali mogoče celo razvajeni.

Stvari smo vzeli resno – spoštovali in upoštevali navodila – tako gre mnogo lažje na vseh področjih. Doma, v službi, šoli. Šolanje na daljavo je bilo izpeljano odlično, otroci so dokončali svoje naloge. Med seboj so si pomagali, bili na vezi s svojimi sošolci in učitelji. In še kako so prav prišli telefoni in računalniki, ki so bili ves čas pred korono nepriporočljivi. Sedaj smo občutili prednosti.

Razredničarka in učitelji so dali vse od sebe. Bili so kot na urgenci, tudi popoldne, zvečer, med vikendi so se javljali, razlagali, odgovarjali, tako učencem kot staršem. Zares lepo in sem vesela. Ostali bodo nepozabni spomini na prav posebno šolsko leto in zaključek šolskega leta 2019/20. Vesela sem, da živim na deželi, prav tukaj

v Zagradcu, kjer sem še posebno v obdobju zaostrenih ukrepov hvaležna za možnost samooskrbe, razločno in zelo pogosto sem zaslišala ptičje petje in zavonjala cvetočo lipo. Tudi staro črnomalko (cesto) je bilo prečkati enostavno.

Še naprej vsi skupaj spoštujmo in upoštevajmo navodila in tako bomo še naprej ostali zdravi.

*Andreja,
mami devetošolke Nine iz Zagradca*

Ajda Bradač, 6. aZ

KORONASTYLE

Ko prišla je k nam korona,
smo se vsi po tihem bali
in takole spraševali:
Le kaj prinesla bo korona?
Zakaj je to prišlo
in le kaj nam tega treba je bilo?

Ognemo se vsakemu, ki malo kašlja,
bognedaj, da še zraven kiha!

Mi doma smo vsi ostali,
mami, oči in otroci ... skratka vsi.

Dva iz vrtca nimata nič dela,
prvošolec mamici preglavice velike dela.
Četrtošolec, ta samo po športu gleda,
petošolka pa tud' ne ve, kako in kaj.
No, in tako je v naši hiši pravi direndaj!

A po tednu dni že smo vsi postali boljši.

Starša delava od doma.

Šolarji se trudijo z učenjem

in si snov razlagajo po svoje.

Najmlajša dva pa delata nam vsem pokoro.

Tako minilo je nekaj tednov,

ki bili so bolj kot ne ustaljeni.

Imeli vsak smo svoja mnenja.

A tu bili enotni smo:

naj pridejo učitelji kar k nam domov

in naj povedo otrokom, kar je prav.

Starši imamo še veliko družga dela

in sam sem videl ženo,

da se je od vsega tega skoraj vnela.

Sedaj, ko smo menda pred drugim valom,
pa si mislim, da naj bo, kar že bo.
Otroci so doma, ker so se počitnice začele.
Dež pa pada kar naprej
in vsi komaj čakamo, da zrastejo marele.

Zdaj po celem svetu zavlada je »koronastyle«,
zato povsod nastale so težave,
adijo, daljši vsi izleti in zabave.
Mi ostali bomo kar doma,
saj Slovenija lepote vse ima.

Marjana Hočevar in Damjan Zajc, Zagradec

DARILO

Najbrž si na prehodu v leto 2020 ni nihče mislil, kako posebno »darilo« bomo dobili. Mogoče bi lahko celo rekli, da smo res dobili darilo. Virus in z njim povezane okoliščine, posledice, izredne razmere, novi izzivi, nova realnost ...

V naši družini so trije otroci. V času epidemije sta bili hčerki osnovnošolki, sin pa zadnje leto v vrtcu. Oba z možem sva zaposlena, imamo tudi manjšo kmetijo. V času šole na daljavo je bil mož en mesec doma, sicer pa v službi. Jaz sem ves čas delala od doma.

Po začetnem zmotnem pričakovanju, da bo šola na daljavo trajala dva ali tri tedne, smo kar hitro dojeli, da bo izredno stanje bolj dolgotrajno. Organizirali smo se, kakor smo znali. Delo za službo zjutraj, čez dan po delih in pogosto še zvečer. Vmes pa menjavanje vlog vzgojiteljice, učiteljice razrednega pouka, učiteljev predmetnega pouka, kuharice, motivatorja, psihologinje, asistenta v glasbeni šoli, redarja, čistilke, informacijskega tehnika ...

Moram reči, da smo v naši družini odcep do #herojinakavču, #preberizaprašeno knjigo, #dolgisprehodi, #pospravizadnjoomaro ... neke je zgrešili. Prostega časa ni bilo, še delovne ure so se zarezale v prepo-

treben spanec. Spoznali smo tudi polno novih ovir. Prepočasen internet, premalo računalnikov, velika potreba po tiskanju gradiva, težave z uskladjeno glasnih in tihih dejavnosti v skupnih prostorih, potreba po materialih za likovno in tehnično ustvarjanje, zasičenost s sobivanjem, pomanjkanje časa ...

Kako vse to sprejeti in izvesti? Kaj se iz tega naučiti? Kako to razložiti otrokom? Kako v tem videti darilo? Prvi odziv je najbrž pričakovan, vsi tarnamo in s prstom kažemo na druge. Drugi korak pa mora biti, da vsak pri sebi premisli, kaj lahko spremeni in izboljša. In vsak pri sebi pomeni, da mora to narediti vsak. Nikakor ne bo dovolj, da bomo samo čakali, da bo drug optimiziral stvari pri sebi, pa bo tudi za nas problem rešen. Mi smo si nekako razdelili čas, sredstva in potrpljenje ter zmogli uspešno opraviti vse obveznosti za šolo in službo.

Dolgoročno seveda tako ne bi mogli delovati. Šola bi se morala na splet pretežno preseliti tudi v obliki predavanj, ne samo navodil in zapiskov. Uvesti bi morali drugačen nadzor učencev in komunikacijo s starši. Pred pol leta smo namreč otroke vleкли stran od ekranov. In če bi starši pustili svoje otroke cel dan z dostopom do interneta, bi nas označili za neodgovorne.

V teh razmerah pa je to praktično nuja in pogoj za delo. Nevarnosti pa še vedno, ali pa še bolj, obstajajo. Tega se moramo zavedati. Dodatno se je treba za morebitno daljše delo in šolanje doma pripraviti tehnično in prostorsko. Izzivov je precej. Kljub vsemu pa smo se iz tega veliko naučili. Otroci so postali bolj samostojni, marsikaj novega so se naučili pri delu z računalnikom. Njihovo branje je postalo funkcionalno. Materiale znajo bolje izkoriščati. Bolj iznajdljivi so. Cenijo družbo sovrstnikov. Hvaležni so za učiteljevo razlago. Naučili so se odgovornosti, da sami vsakodnevno predelajo snov, četudi učitelja na vidijo dva meseca. Marsikaj so se lahko naučili tudi o boleznih in skrbi za zdravje.

Začutili so minljivost in negotovost razmer, dobrin in življenja. Tudi odrasli smo lahko malo prevetrili svoje vrednote in seznam ljudi (ter dejavnosti, ki jim bomo v prihodnje posvečali svoj čas. Vsekakor so bile te razmere v veliko pogledih darilo.

Pravijo, da je zmagovalec tisti, ki se je sposoben danim razmeram najbolje prilagoditi. Nova realnost je svet, v katerem ni zmagovalec nujno samo eden. Več nas je lahko. Pa bomo?

DODATEK: Na žalost je veliko družin, ki so se soočale z veliko hujšimi izzivi,

kot sem jih opisala zgoraj. Izguba dela, finančni problemi, nasilje, bolezen, pomanjkanje, neznanje ... Tega v svojem opisu ne zajemam. Gotovo moramo posebno pozornost nameniti tudi takim zgodbam in jim pomagati, da bo zmaga tudi njihova.

Maja Miklavčič, Oslica

MISEL

Poskrbimo zase in ne mislimo samo nase.

Poskrbimo za dušo in telo, da se vsak dan napolnimo z energijo, ki jo potrebujemo za empatijo.

Čeprav sedaj daleč, nam je blizu veliko ljudi.

Zato vsi skupaj poskrbimo, kar je v naši moči, naredimo, da ne zbolimo in se tako virusa čim hitreje znebimo.

Tanja Hartman, Stična

SLUŽBA, ŠOLA IN VRTEC V ENEM

COVID-19 nas je udaril kot strela z jasnega in nam kar pošteno spremenil življenje. Bolezni se nismo ustrašili, z otroci smo se pogovorili o varnostnih ukrepih, ki jih je potrebno upoštevati. Na srečo živimo v hiši in blizu gozda, tako da smo lahko normalno hodili na sprehode. Karantena v veliki družini ni problem, ker smo vajeni, da je hiša vedno polna in glasna. Precej pa se je spremenil urnik naše družine.

Dom s štirimi otroci se je čez noč spremenil v srednjo šolo, osnovno šolo, vrtec in službo hkrati.

Šola nam je že pred korono vzela precej časa, oba osnovnošolca imata disleksijo in motnjo pozornosti, zato kljub dodatni strokovni pomoči v šoli potrebujeta veliko pomoči doma. Otroci, ki imajo ure dodatne strokovne pomoči, resnično potrebujejo stalen nadzor, pomoč pri navodilih (dodatna težava je bilo branje z računalnika), pomoč pri reševanju nalog, vsaka naloga zahteva več časa, potrebnih je več odmorov ...

V vse skupaj pa je bilo potrebno vključiti še našo najmlajšo, ki sicer hodi še v vrtec. Kuhinja se je spremenila v učilnico, ustvarjalnico, slikarski atelje,

vmes pa je bilo potrebno še kaj skuhati in odgovarjati na e-maile za službo. Vse skupaj je bilo precej stresno in naporno tako za nas starše kot tudi za otroke.

Poleg vsega so se pojavile tudi čisto tehnične težave, kar naenkrat smo potrebovali tri računalnike, enega za srednješolca, drugega za delo od doma, tretjega sta si delila osnovnošolca in ker nimamo še optike, tudi Wi-Fi dostikrat ni prenesel pritiska.

Prej smo otroke odganjali od računalnikov, sedaj smo jih morali priganjati, da so sedeli za računalnikom, in (ko je bilo konec šolskih obveznosti) dovoliti tudi kakšno računalniško igrico za sprostitev. Z veliko truda, potrpežljivosti in vztrajnosti nam je uspelo in otroci so uspešno zaključili šolsko leto!

Pri vsem skupaj moram pohvaliti nekatere učitelje, ki so nam resnično olajšali delo. Posebej bi izpostavila učitelja za matematiko (Jaka Keše), ki je takoj začel z interaktivnim delom na daljavo, sin se je veselil ur matematike, sodeloval je, delal naloge in tudi veliko naučil. To bi morala biti praksa v prihodnje, če se slučajno (upajmo, da ne) v jeseni ponovi šolanje od doma. Otroci potrebujejo stik z učitelji, potrebujejo strokovno razlago

in ne samo spisek nalog, ki jih morajo opraviti.

Resnično upam, da se naši otroci jeseni normalno vrnejo v šolo, ker šolanje od doma nikoli ne more nadomestiti prave šole, predvsem pa otroci potrebujejo tako učitelje kot sovrstnike. Potrebujejo socialni stik tudi izven družine in to jim moramo omogočiti.

Mateja Marinko, matična šola

Maruša Jurjevčič, 7. aMŠ

ŠOLA NA DALJAVO

Ko je šola v začetku marca ob razglasitvi epidemije zaprla svoja vrata, smo se tako starši kot naši otroci znašli pred zanimivo situacijo, s katero se do sedaj še nismo srečali. Začelo se je izobraževanje na daljavo, za kar verjamem, da je bil poseben izziv za učitelje, učence in tudi za nas, starše. V naši družini smo bili v trenutku postavljeni pred dejstvo, da moramo najprej spoznati, kako spletne učilnice sploh delujejo. Na začetku smo imeli nekaj začetniških težav, predvsem lahko izpostavim težavo pri iskanju ustreznih učnih vsebin za 8. razred podružnice v Višnji Gori ter težavo z dostopom do strežnika, saj je bila v tistem času preobremenjenost kar velika. Ko smo ugotovili, da je najprimernejši čas za dostop do gradiv za naslednji dan v večernih urah, pa je delo zelo lepo steklo. Hči je lahko samostojno nadaljevala z delom, saj so bile učne vsebine v spletni učilnici za vsak predmet posebej zelo nazorno prikazane. V nadaljevanju šolanja, ko so imeli tudi videokonference z razredničarko in ko so lahko videli svoje sošolce, je šola na daljavo dobila še večjo težo. Poleg učne snovi je bilo pomembno tudi to, da so imeli učenci stik z razredničarko, ki jih je motivirala za delo.

V naši družini smo dobili pozitivne izkušnje glede šole na daljavo, saj se je pokazalo, da so učenci že kar samostojni in da si znajo pomagati med sabo. Kljub temu pa sem v tem času večkrat slišala hčerkino željo, da si želi nazaj v šolo, ker pogreša druženje s sošolci in prijatelji. Želja vseh nas je, da v jeseni naši otroci sedejo v šolske klopi. Seveda pa bomo morali delati po navodilih s strani šole še naprej, saj je zdravje le na prvem mestu.

Polonca Zupančič, Višnja Gora

ŠOLA PRI NAS DOMA V ČASU COVID-19

Večkrat sem že razmišljala o šolanju na domu, glede na to, da sva se z možem pred devetimi leti odločila, da ostanem doma pri otrocih. Pa sem imela to priložnost v času, ko so bile šole zaprte zaradi COVID-19. Seveda je to šolanje potekalo drugače, saj je bila učna snov v naprej pripravljena in je bilo treba samo natisniti navodila in naloge ter jih posredovati otroku.

Pri nas smo imeli dve šolarki, in sicer v četrtem in drugem razredu. Sta zelo samostojni, zato sva jima z možem zvečer natisnila poslano snov za naslednji dan in liste pripravila na mizo. Ker sta vstajali kmalu po šesti uri, sta

veliko nalog rešili že do zajtrka. Snov je bila podana tako, da skoraj nista potrebovali pomoči in tudi količinsko nisem imela občutka, da bi bilo preveč dela. Zaradi pravilne izgovorjave besed sem vskočila pri angleščini, čeprav tudi to ne bi bilo potrebno, saj so bili vedno dodani zvočni posnetki. Več časa sem delala z mlajšo hčerjo, ko so obravnavali novo snov, predvsem pri matematiki, saj je bila potrebna razlaga in kakšna vzpodbuda. Kulturni in športni dan sta pri nas predstavljala največji izziv, saj ju zaradi družinske dinamike (jaz proti koncu nosečnosti ter leto in pol star malček) ni bilo mogoče izvesti v dopoldanskem času in je bilo treba počakati, da mož konča z delom.

V tem času se je pokazalo, da je dobro delati na samostojnosti otroka že od vsega začetka in z vstopom v šolo otroku vcepiti zavest, da je šolsko delo njegova odgovornost. Punci sta vedeli, da je šolske obveznosti treba opraviti in se glede tega ni bilo treba veliko pregovarjati. Tudi družinska dinamika zaradi šolanja ni trpela, saj sta puncii imeli svoj prostor, v katerem sta delali za šolo, mi pa smo delali svoje običajne stvari.

Seveda so bili tudi dnevi, ko ni šlo vse po načrtih in so se že jutraj zapletle stvari, ker so se otroci kregali ali pa sva midva z možem vstala z levo nogo, vendar če

potegnem črto, je bilo vseeno veliko več lepega kot slabega. Z možem sva se v tem obdobju večkrat zamislila in se Bogu zahvalila, da živimo v hiši na vasi, da puncu nimata težav z učenjem in da smo obdobje karantene in šolanja na domu lahko prestali brez večjih težav. Vesela sva, ko vidiva, da kot družina dobro funkcioniramo, tudi če smo tri mesece skupaj 24 ur na dan in da znamo pomagati, počakati, deliti, odpustiti, potrpeti in sprejemati drug drugega.

Nina Ivančič, matična šola

VSE SE DA, ČE SE HOČE

Sem mamica dveh osnovnošolskih otrok in enega srednješolca. Pet mojih otrok je že končalo osnovno šolo in v tem času smo doživeli marsikaj lepega in tudi težkega.

Človek res nikoli ne ve, kaj ga še lahko doleti. No, in kar naenkrat pride nekakšen VIRUS in nam življenje skoraj obrne na glavo.

Ko so otroci prenehali obiskovati šolo in ostali doma, smo si rekli: »Ah, saj bo hitro minilo, teden ali dva pa boste spet v šoli.« A smo se krepko zmotili.

Mi smo zadevo zelo resno vzeli v roke. Otrokoma sem zelo hitro dala vedeti: če bosta doma, to pač ne bodo počitnice, ampak zelo resno delo in opravljanje vseh obveznosti v zvezi z šolo. Vse naloge, posredovane s strani učiteljic, stareševala redno. Nekajsnovi sem morala najprej ponoviti sama, da sem jima sploh znala razložiti naprej. Tako sem tudi sama obnovila kar nekaj osnovnošolskega znanja (vse je za nekaj dobro 😊).

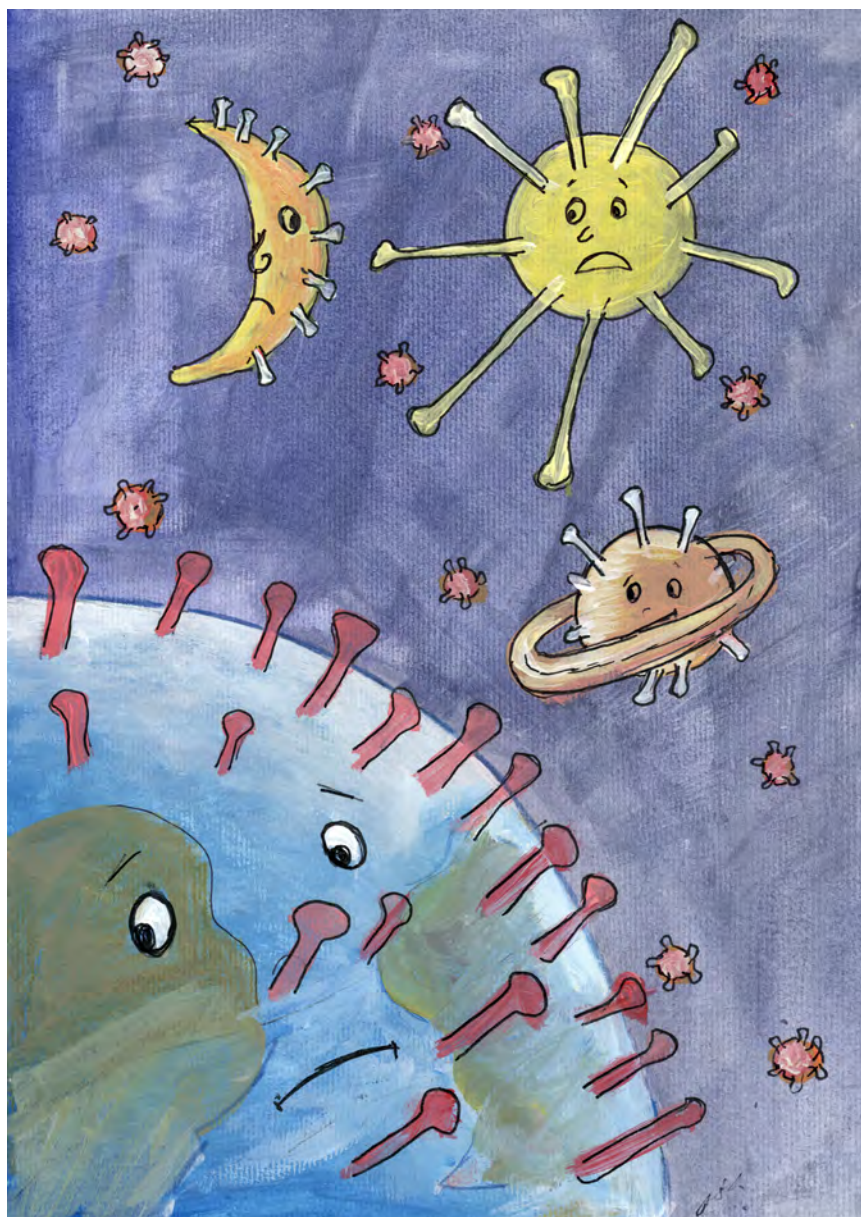
Dela je bilo kar veliko, vsak dan smo delali 4–5 ur, če smo bili pridni. Včasih sta me otroka opomnila: »Oj, mami, kdaj bo pa glavni odmor?« Jaz imam pač srečo, da sem zaposlena doma (na kmetiji) in sem res preživela vse dopoldneve z njima. Ostalo delo je pač moralo počakati.

Iz obdobja šolanja na daljavo smo se naučili, da se s trdnostjo in dobro voljo da marsikaj narediti in naučiti.

Kot starš pa lahko rečem samo to, da sem vedno spoštovala učiteljski poklic, sedaj pa ga spoštujem še mnogo, mnogo bolj!

Upam in želim pa si, da se jeseni ...

Marija Erjavec, Višnja Gora

UČITELJI

*»Kaj storiti treba je, kaj opustiti,
z besedo, dejanjem trudi se učiti.«*

Miha Kastelic, Epitafi

Si predstavljate, da bi prešteli vse elektronske pošte, vsa SMS-sporočila, vse prebrane okrožnice in pripravljene datoteke z navodili za delo na daljavo? In če bi temu dodali še vse ure telefonskih pogovorov, prisotnosti na spletnih seminarjih in čas učenja novih tehnologij? Pa če bi na en virtualen kup natresli še vse dileme, ki so se porajale, skrbi, ki jim ni bilo videti konca, in tegobe z internetnimi povezavami? Pa še ne bi prišli do konca izjemnemu mozaiku dogajanja, doživljanja, čustev, izzivov, izkušenj, preizkušenj in zmag, ki smo jih dosegli v času po 13. marcu 2020. Bili smo povezani, osredotočeni, zagnani, odločeni, da stvari ne bodo šle mimo nas. Čisto vsak izmed zaposlenih na OŠ Stična ima svojo koronazgodbo. Svoj korona delovni prostor doma, urnik in razporeditev dela, družinsko življenje in skrb zase. Včasih smo bili polni idej, zanosu in adrenalina nad priložnostjo, da izziv, ki si ga nismo izbrali, opravimo strokovno in srčno. Pa je prišel tudi kak dan ali teden, ko je sapa pošla in je bilo število neznank večje od števila enačb in se je zdelo, da so zidovi ovir previsoki in načrti neuresničljivi.

Nazaj smo prišli drugačni, spremenjeni, obogateni, obrušeni. In taki so tudi naši zapisi. Vsak je nekaj posebnega, značajske unikatnega, vsak nosi v sebi vpogled v osebno doživljanje časa, sveta, dela in življenja v času epidemije. Še mnogo takih zgodb bi lahko napisali, a upamo, da jih ne bo treba. Da je lekcija uspešno opravljena in da bomo z novim znanjem, z osveženo lestvico vrednot in bogastvom izkušenj nadaljevali z delom in poučevanjem tako, kot to najbolj znamo. Na blizu.

Uredniški odbor

COVID-19

Kitajska je znova na tapeti.

Hijene hlastajo za novimi informacijami

v zvezi s skrivnostnim virusom.

Vuhan postane mesto duhov.

Karantena zagotovljena.

So res krivi netopirji?

V poplavi informacij preslišimo svareča opozorila virologov.

Ego nam zatiska oči.

Globalizacija terja prve žrtve.

Nogomet škodi?

Slovenija je na prepihu.

Strah pred nevidnim sovražnikom mrzlično prazni trgovske police.

Družbena omrežja pokajo po šivih.

Maske – izziv ali resnica?

#ostanidoma – najnovejši trend 21. stoletja.

Peka domačega kruha v porastu.

Z glavo v naravo.

Pandemija osamljenosti na pohodu?

Z balkonov donelo slovensko petje s srci.

Nebeška modrina neba očarala številne sprehajalce.

Spomladansko čiščenje je zaključeno.

Poletje prinaša nove izzive?

Nataša Rebec Lukšič

DELO MED KORONO

Na začetku dela na daljavo sem se zelo hitro zavedal, da si moram jasno odgovoriti na dve vprašanji. Kaj je tisto, kar naj bi učenci res znali in koliko naj učence obremenimo s predmetom, kot je glasba? Mogoče res pljuvam v lastno skledo, vendar se mi zdi, da spada k zdravi pameti, da si učitelj prizna, da glasbene vzgoje pač ne moremo postaviti ob bok predmetom, kot so matematika, slovenščina, angleščina idr. in da pri tem predmetu zasledujemo povsem drugačne cilje. V skladu s tem sva z učiteljem Romanom že v prvem tednu pouka na daljavo ugotovila, da bi bilo najslabše, če bi otroke s poukom glasbe še dodatno obremenjevala. Zato sva se odločila, da naj bodo navodila za delo sestavljena tako, da bodo učenci imeli največ 15 minut dela s posamezno šolsko uro.

Navodila za delo so bila običajno sestavljena iz treh delov. V prvem delu je bila v največji možni meri oskubljen razlaga snovi in navodilo za krajši zapis v zvezek. Naslednji del je vseboval večinoma naloge, ki so vključevale poslušanje glasbe. Učenci so s pomočjo glasbenih primerov, ki so jih našli na strani YouTube, spoznavali posamezne skladatelje, inštrumente in stile glasbe. V tretjem delu pa so bili

napotki za samostojno delo, ki pa je bilo vedno opcijsko, torej če je učenec to želel (ogled filma, oddaje, izdelava glasbil ...). Edina vsebina, ki je res izpadla iz učnih ur, je bilo izvajanje oz. v največji meri petje. Na začetku dela na daljavo sem se sicer optimistično lotil snemanja posameznih glasov skladb, ki bi jih peli pri mladinskem pevskem zboru v Prevolah, otroci pa naj bi se doma naučili vsak svoj glas s pomočjo posnetka in priloženega notnega gradiva. Po štirih tednih, ko sem prvič malo preveril, kako je dejavnost zaživela med otroki, pa sem ugotovil, da je takšno delo za učence prezahtevno in zahteva ogromno notranje motivacije, saj bi rezultate svojega dela lahko videli šele na prvi skupni vaji, ki pa se je vse bolj odmikala v prihodnost. Tako sem s snemanjem zaključil in objavljaj bolj sprostitvene vsebine, kot smo jih že objavljali na OŠ Stična in ki so bile s strani učencev lepo sprejete.

Delo na daljavo je v celoti dobro potekalo, skrbelo me je edino to, kako bom izvedel ocenjevanje pri tistih učencih, ki še nimajo ocene, oziroma tistih, ki so morali oceno popravljati. Tu sem bil prijetno presenečen, saj so bili prav vsi učenci pri oddaji izdelkov zelo dosledni, držali so se dogovorjenih rokov in oddajali izdelke, ki so bili v skladu z navodili. V vsem tem času mi ni bilo potrebno poslati maila ali

opraviti telefonskega klica, v katerem bi moral učenca opomniti, naj opravi svoje delo.

Ko smo se po postopnem sproščanju ukrepov začeli vračati v šolske klopi, sem v vseh razredih preveril, koliko so učenci odnesli od dela na daljavo. Ugotovil sem, da je večina učencev zelo dosledno izpolnjevala zastavljene naloge v navodilih, zapisi v zvezkih so bili skrbno narejeni in glasbeni primeri večinoma poslušani. Znanje pa je seveda neutrjeno in ima nekaj lukenj, vendar te niso tolikšne, da jih v nadaljnjem izobraževanju ne bi mogli zapolniti.

Žiga Jernejčič

TAM NEKJE DALEČ ... DANES REALNOST

Tam nekje daleč na Kitajskem, se je govorilo v 2019, je izbruhnil neki novi koronavirus. Nič se me ni dotaknilo. V začetku 2020 pa ni bil več tako daleč, Italija, naša zahodna sosedka se je že spopadla s prvimi primeri, nato tisočimi, desetstisočimi ...

Kaj bo pa s šolo?

Iščem zapiske in gledam po rokovniku, najdem zapis, datiran z 9. 3. 2020 ob 9.00 s kolegija pri ravnatelju, ki smo ga imeli s pomočniki. Načrtovane dejavnosti, šolska tekmovanja, vse obiske muzejev, gledališč in ostalih kulturnih ustanov je potrebno odpovedati zaradi nevarnosti

Gašper Bahor, 7. aMŠ

širjenja koronavirusa. Kaj pa planiška prireditve, kamor naj bi šli naši učenci, v četrtek 19. marca? Čakamo na odgovor organizatorja. Kaj pa vse šole v naravi, na katere nas veže pogodba? Če jo odpovemo, moramo mi plačati stroške, nastale z odpovedjo. V ponedeljek, 16. 3. naj bi na Debeli rtič odpotovali učenci 3. razredov, starši pritiskajo in želijo odgovore. Vsakodnevno sem telefonsko in preko elektronske pošte v kontaktu z Debelim rtičem ...

V Italiji že poteka pouk na daljavo, čakamo na navodila MIZŠ ...

Petek, 13. 3. 2020, ob 8.15 (ja, petek trinajstega, kako prikladen datum) – izredni sestanek pri ravnatelju zaradi širjenja koronavirusa. V zadnjih dneh smo nestrpno pričakovali navodila MIZŠ, a jih še nismo prejeli. Danes za vse učence poteka pouk »prilagojeno«, zunaj, s čim manjšo možnostjo mešanja učencev in različnih oddelkov med seboj, malicajo na razdalji, prilagodimo prevoze, saj je današnji obisk pouka po včerajšnjih navodilih vlade, naj učenci ostanejo doma, zelo slab.

Popoldan končno dočakamo okrožnico MIZŠ. Končno imamo uradna navodila, ki jih lahko posredujemo staršem in zaposlenim ...

S 16. 3. 2020 se zaprejo vse šole, razglašena je epidemija COVID-19. Potrebno bo organizirati varstvo za najmlajše učence, katerih starši nimajo možnosti varstva. Hitimo s pripravo spletnega obrazca za prijavo teh otrok v varstvo. Zastavljamo si vprašanje, kdo od zaposlenih se bo prostovoljno javil in izpostavil ter prevzel izvajanje varstva. Pouk bo do nadaljnjega potekal na daljavo. Hitimo in iščemo rešitve. Sprejememo odločitve. Pouk za učence od 4. do 9. razreda bo potekal preko spletnih učilnic, za učence od 1. do 3. razreda pa preko elektronske pošte. Hitim z oblikovanjem navodila za učitelje, potrebno pa ga je oblikovati tudi za starše, da ga bomo čim prej objavili na šolski spletni strani in jih obvestili po elektronski pošti. V glavi mi roji kot v panju, da ne bom na kaj pozabila, kaj vse moram še postoriti, da bo delo učiteljev in učencev na daljavo teklo, kar se da nemoteno. Dogovorimo se še za prevzem šolskih potrebščin, ki so jih učenci pustili v šoli, kdo bo izdajal potrebščine, ne samo na matični šoli, ne smemo pozabiti na podružnice ... Sprašujem se, ali bo delo na daljavo sploh steklo, smo kot šola pripravljeni, opremljeni, kaj bo z realizacijo, kako voditi dnevnik, prisotnost na delovnem mestu, kaj bo s tehničnim kadrom ...

Ponedeljek, 16. 3. 2020, ob 10.00 – izredni sestanek pri ravnatelju. Prva

novica, varstva za najmlajše ne bo potrebno izvajati. Ena skrb za šolo manj, ena več za starše. Sestaviti je potrebno še obvestilo za starše, ki bo objavljeno v občinskem glasilu Klasje, s pomočnico Mojco hitiva z oblikovanjem. Medtem pred šolo prihajajo starši po šolske potrebščine otrok. Za varno zaprtimi vrati, na katera smo obesili obvestila o zaprtju šol, opazujemo prihajajoče starše. Nekateri nosijo maske in rokavice, spet drugi so brez vsega. Na vhodu smo učiteljice v maskah in rokavicah, roke si po vsaki izdaji skrbno razkužimo. Nekateri starši in učenci bi najraje vstopili v šolo, vendar jih opomnimo, da ne smejo, da je prepovedano zaradi preprečitve širjenja koronavirusa, predvsem zaradi naše in njihove varnosti.

V vodstvu se dogovorimo, kako bomo komunicirali, kdo bo zadolžen za spremljanje dala po aktivih in za potek pouka na daljavo, za tedensko oddajanje poročil učiteljev o delu na daljavo, potrebno je vzpostaviti stik z vsemi učenci in starši, poizvedeti, kdo od učencev nima potrebne opreme in mu jo čim hitreje zagotoviti.

Videokonference z vodstvom se vrstijo dnevno, pomočniki poročamo o poteku pouka na daljavo. Zelo smo zadovoljni, učitelji so prizadevni in vestno opravljajo svoje delo.

Pridobivamo prve ocene na daljavo. Snov je skoraj v celoti predelana. Delo učiteljev in vodstva se vleče preko celega dneva ..., bojimo se izgorelosti.

Dnevno poslušamo poročila medijev in nestrpno pričakujemo navodila MIZŠ, koronavirus se umirja, širjenje je zajezeno. Odločitev je padla.

Z 18. 5. 2020 se v šolo vrnejo učenci od 1. do 3. razreda. Pouka mora potekati v skupinah po največ 15 učencev, zadostiti je potrebno zahtevam NIJZ, ki obsegajo 28 strani. Kako bomo zadostili prostorskim in kadrovskim zahtevam? Rišejo se preglednice po šolah s številom učencev in naborom učiteljev, vsega je premalo. Nekateri učitelji bodo obremenjeni dvojno, poučevali bodo na daljavo in v šoli. Potrebno bo zagotoviti prostor za tretješolce PŠ Stična. Odločimo se, da bo pouk za njih potekal na matični šoli. Kaj pa devetošolci? Pa valeta? Oni se vračajo 29. 5. 2020. Spet se rišejo preglednice, iščejo prostori in učitelji, jedilnica je premajhna za varno obedovanje. Še dve učilnici namenimo in spremenimo v jedilnici. Ker je kadra premalo, 20. 5. na pomoč dobimo šest učiteljev iz ČŠOD, ki pomagajo izvajati dežurstva in podaljšano bivanje. Res so dobrodošla pomoč, brez njih bi težje zagotovili varno in nemoteno delo na šoli.

S ponedeljkom, 1. 6. 2020, se v šolo vrnejo še učenci 4. in 5. razredov, v sredo 3. 6. pa še učenci 6., 7. in 8. razreda. Pouka poteka v matičnih učilnicah brez prehajanja med odmori, določen je protokol prehranjevanja in ostali minimalni higienski standardi, kot so nošenje mask od 12. leta starosti in razkuževanje.

Maske, vsakodnevno opozarjanje učencev, distanca, razkuževanje, protokol prehranjevanja. Učitelji opozarjajo, da je poučevanje v maskah naporno, zmanjkuje jim zraka, vrti se jim, pogosti so glavoboli. Vreme nam gre na roko, junijska vročina še ni prežela šole. Zdržali bomo. Tudi valeta za devetošolce v znamenju mask in varnostne razdalje je za nami. V učiteljih in učencih je pustila nasmeh na obrazih, za trenutek je padlo breme z ramen.

Zadnji šolski dan, 24. 6., po navadi brezskrben in poln počitniškega in dopustniškega pričakovanja, pa me vseeno skrbi, kako bo v jeseni, v novem šolskem letu.

Prvi september je tam nekje daleč ... danes realnost.

*Barbara Maver,
pomočnica ravnateljice*

OD LAHKOTNOSTI DO TRDEGA DELA

Prvega septembra 2019 sem pričela z novo službo na novi šoli. To je bil po porodniškem dopustu in večmesečnem iskanju službe zame velik izziv, ki sem se ga tudi veselila. Dela sem se lotila zelo zagnano in polna pričakovanj. Vendar pa se je šolsko leto izteklo precej drugače, kot smo si ga mnogi predstavljali.

Ob izbruhu koronavirusa sem imela to za nekaj, kar nas ne more doleteti. Ko pa se je virus pričel širiti po Evropi, smo se pogovarjali le še o tem. Spomnim se, ko smo z 9. razredom pisali pisni preizkus iz biologije. Ob koncu ure so me učenci vprašali, če menim, da se bodo šole zaprle. Odgovorila sem, da se bodo po mojem mnenju zaprle v roku enega meseca. Čez dva dni je vlada razglasila pandemijo in popolno zaprtje šol za 14 dni. Na trenutke sem pomislila, da to ni resnično, da je to nekakšna zablada v mojih sanjah. V petek, pred popolnim zaprtjem šol, smo se s sodelavkami iz aktiva zbrale in že razmišljale, na kakšen način bomo zaposlile učence za teh 14 dni.

Sprva smo izobraževanje na daljavo vzeli zelo lahkotno, saj smo pričakovali, da se bomo relativno hitro vrnili v šole in nadoknadili ta čas. Kmalu je postalo jasno, da temu ne bo tako.

Dela je bilo sprva veliko, kasneje pa čedalje več. Soočiti smo se morali s povsem novimi oblikami dela, uporabljati nove aplikacije in spletna orodja. Vodstvo šole nam je vsak teden posredovalo nova navodila za učinkovitejše poučevanje na daljavo. Nekateri učenci niso imeli ustrezne opreme, zato jim je šola priskrbela računalnike. Takrat je postalo jasno, da objavljanje navodil za učence v spletno učilnico ne bo dovolj. Z učiteljicami iz aktiva smo se dnevno slišale preko videokonference, kjer smo se dogovarjale o vsebini in načinu poučevanja na daljavo. Na ta način smo spletle prav posebno vez, saj smo komunicirale tudi več ur dnevno. Navodila smo ves čas dopolnjevale, saj smo želele, da bi bilo učenec čim lažje in bi bil pouk na daljavo kar čim boljši nadomestek pouka v šoli. Kmalu smo začeli preko spletnih kamer komunicirati tudi z učenci. Včasih je moj dvoletni sin prekinil uro naravoslovja v živo. Takrat sem pomislila, kako brezosebno se sliši učenje preko videokamere, ko pa to izkusiš, pa imaš občutek, da si učence spustil v svoj intimni prostor. Od učencev smo morali pridobiti tudi povratno informacijo. Pogosto sem pregledovala in odgovarjala na elektronska sporočila dolgo v noč.

Najbrž bi marsikdo pomislil, da smo veliko več časa preživeli z družino.

Vendar je bilo tega relativno malo. Več ur sem preživela za računalnikom kot pa s svojo družino. Vseeno sem bila vesela, da je bil doma tudi moj partner, ki je lahko več časa posvetil sinu kot sicer.

Po desetih tednih izobraževanja na daljavo sem se tega načina tako zelo navadila, da sem si želela, da bi šolsko leto zaključili na ta način. Ko smo izvedeli, da se vračamo v šolo, sem imela tako mešane občutke. Po eni strani sem bila vesela, da se bo počasi spet vse vrnilo v normalne tire. A nekaj mi je dalo vedeti, da šole, kot smo jo do zdaj poznali, ne bo več.

Katja Kek Potokar

IZSEK IZ OSEBNEGA DNEVNIKA

Ponedeljek, 16. 3. 2020

Dragi dnevnik!

Ne boš verjel, kakšni dnevi se vrstijo in kako hitro se v dnevu vse spremeni ... Tako ali tako veš, da že dolgo ne spremljam več televizije, ker se mi zdi, da je preveč negativnih novic. Namesto mene spremljajo drugi in me potem obveščajo o dogodkih. No, pojavil se je virus COVID-19, o katerem

sem ti bežno govorila že nekaj mesecev nazaj. Cel svet trepetja že pred njim. Pojavil se je tudi že pri nas, a nič kritičnega tako kot na Kitajskem. V četrtek (12. 3.) je vlada sprejela ukrep, da učenci s ponedeljkom (današnjim dnevom) ostanejo doma. Seveda je v javnost pricurljala strahotna novica, naj doma ostanejo že v petek. SDS je prepričevala, naj tisti učenci, ki lahko, ostanejo že v petek doma. Tako sem prišla v petek v prazno šolo. No, ja, ne čisto prazno, nekaj učencev je vseeno prišlo. Dobro, poskrbeli smo za njih, nato pa je učiteljski zbor imel sestanek. Dobili smo navodila, kako naprej. Bistveno je bilo, da v ponedeljek pridejo v službo nekateri učitelji (tisti, ki so se javili), predvsem z namenom, da bodo nudili varstvo otrokom staršev, ki nimajo varstva. Že v soboto smo dobili navodila, da vsi ostanemo doma, brez izjeme. Če smo se še v petek pogovarjali, kakšno bo poučevanje, smo v nedeljo že sprejeli odločitev, da poteka delo na daljavo. Hvala bogu, sva s Tanjo že v petek pripravili krizni načrt, katero snov bomo dali na splet. Saj verjetno ne bo za dolgo. Napovedujejo 3-tedensko karanteno.

Lepo bodi, si piševa ob priliki.
Andreja

Petek, 20. 3. 2020

Dragi dnevnik!

No, tole šolanje na daljavo ni kar tako. Še dobro da obstaja splet ... ne predstavljam si, da bi morali printati vse te naloge in jih po pošti razpošiljati učencem. Takole: v karanteni smo zdaj vsi, razen seveda zdravniško osebje, ki morajo biti v stalni pripravljenosti. Mi, učitelji pa delamo od doma. Vidim, da bom morala kar postaviti urnik dela, ker tole ne gre nikamor več. S svojimi otroki delam do osmih zvečer! Še nikoli nisem bila tako dolgo v šoli 😊. Tudi v domu starejših občanov so odpovedali oskrbo invalidnih oseb, zato moram poskrbeti še za mami. Mojca je namreč še v službi. Nujno moram postaviti urnik, če ne se mi bo zmešalo. Tamaledva se čez mizo non-stop bockata, tako da niti jaz nimam miru niti onadva ne naredita, kar je potrebno.

Aja, danes so objavili prepoved zbiranja na ljudi na javnih mestih. Nobenih več koncertov, druženja na igralih, ulicah ... Me zanima, kako bodo to preverjali in kaznovali ...

Lepo bodi,
Andreja

Petek, 27. 3. 2020

Dragi dnevnik!

Toliko ukrepov v tako kratkem času pa že dolgo ne! V ponedeljek začne veljati ukrep, da se ne smemo gibati izven meja občine (razen seveda službenih izjem). Še v trgovino ne hodim več tako pogosto (enkrat na 14 dni), pa bom šla izven občine. Počasi me tale karantena nažira. Počutim se totalno nesposobna. Uvedla sem urnik, kar se je dobro obneslo, ampak jaz nimam nobenega časa več. Zdi se mi, da stalno ždim v službi, od jutra do večera, čeprav vem, da imam vmes tudi velike pavze. Sedaj sem in kuharica in učiteljica in domača učiteljica in negovalka in terapevtka in učenka in vse! Na spletnih orodjih se počutim kot dinozaver. Rada bi se naučila orodij, a nimam nobenega časa, da pogledam video in ga hkrati izvedem v praksi, saj doma stalno nekdo nekaj rabi od mene! Dost imam! Spustite me nazaj v službo! Hkrati me skrbi, ker se mi kar nekaj učencev ne javi. Poniknili so. Pogreznili so se v zemljo. Pišeš mejl – ni odziva. Pokličeš – se ne javi ... Kaj naredim? A naj grem kar tja? Še dobro, da so znotraj občine, če ne bi bila v prekršku 😊. Ni mi všeč ta karantena. Še dobro, da imam v razredu učenke, ki mi pomagajo. Že zdavnaj so uredile skype, znotraj tega skupino 9. b. Pa se slišimo vsaj malo.

Skrbi jih (saj mene tudi), da ne bo vate. Tolažim jih, da bomo že našli rešitev. Do junija je še daleč. Pa tole: jaz sem že na tolikih programih, da sploh ne vem, kje se me glava drži: zoom, teams, skype, viber, arnes mreža ... kaj še? A lahko, prosim, samo en program, da bom sploh lahko kaj osvojila?! Naveličana sem tega ždenja doma, a zgleda, da bomo še kar nekaj časa. Nič ne kaže, da bi se kaj kmalu vrnil. Očitno je situacija veliko bolj resna, kot pa ji sama pripisujem pomen. Se mi zdi, da o tem virusu malo preveč nakladajo in strašijo ...

Čav!
Andreja

Petek, 30. 4. 2020

Dragi dnevnik!

Hahahaha, kaj se mi je naredilo danes! Ker osebno ne spremljam TV-ja, imam pomanjkljive info o političnih ukrepih. Vedela sem le to, da zdaj enkrat odprejo meje med občinami. Zdaj pa poslušaj ti to. Mož me je s svojim kombijem (starim kot zemlja) poslal v Grosuplje po gradbeni material. Ker je bil kombi na popravilu na Muljavi, je bila bližja pot do Grosuplja skozi Krko proti Lučam. Ko se konča Krka, je en tak klanec. Pritisnem na gas in slišim: »Viiu

viuuu, viiiuuu ... « Policija! Mater solo. A glih mene so morali najti! Gledam v vzvratno ogledalo, seveda vsa preznojena, ker ne vem, kdaj so ukinjene meje. In spet. Dam gas. Spet slišim zavijanje policijskih siren. Zdaj bi pa že lahko bili za mano, si mislim. Nakar mi kapne! Mogoče pa ni policija. In spet dodam gas. Itak, mašina od teh starih jajc je bila! Uf, sem si oddahnila. No, ko sem prišla domov, sem izvedela, da so ravno danes odprli meje, tako da niti ne bi bila v tem prekršku. Kera budala, a ne? Baba za volanom, nimaš kej.

Dober mesec je, kar smo začeli šolanje na daljavo. V aktivu je delo krasno steklo. Še dobro, da imam še druge sodelavke, ki mi pomagajo osvajati teams. No, tudi učenke. Učim se dodajati dokumente, vnašati podatke noter, samo problem je, ker ne vem, kako oni to vidijo, ker imajo drugačne pravice spreminjati moje datoteke. Upam, da se tole kmalu neha, ker mi že udarja na psiho. Počutim se tako prazno, da ti povedati ne morem. Gledam v daljavo in ne mislim nič. Pogled je prazen, pust, brez energije. Izmučena sem od vseh vlog, ki sem jih morala prevzeti. Ni enostavno. Tolažim se s sicer žalostnim dejstvom, da imajo drugi enako. Zagotovo nisem sama v tem zosu.

Ajde!
Andreja

Petek, 22. 5. 2020

Dragi dnevnik!

V ponedeljek grem v šolo! V ponedeljek grem v šolo! Končno!! Prva triada je že začela. Sestrična mi je povedala, da je bil prvi dan katastrofalen: maske, razkuževanje, držanje distance 1,5 m. Pa saj niso normalni, da to zahtevajo od teh malčkov. No, ampak baje so kar dobro sprejeli. Bomo videli, kako bodo to sprejeli devetarji. Vsaj nekaj dobrega se je izcimilo iz tega: ni bilo NPZ-jev!! TOP!

Mej se!
Andreja

Ponedeljek, 25. 5. 2020

Dragi dnevnik!

Moj bog! Kakšen dan ... Počutim se tako ponižano, nezaupanja vredno, razočarano, žalostno, jezo ... a je še kaj v tem naboru čustev? Hvala bogu sem imela samo dve uri pouka z devetarji. Zelo sem bila vesela, da sem jih videla, ampak tole nošenje mask, skrb za razdaljo med temi pubertetniki. Pa kaj vlada misli, da moramo kričat na njih ali kako? A to vedo, da tudi če v šoli niso en meter in pol narazen, so pa izven šole, ko gredo

peš domov? Utopija, ti povem! Pa to, da moram samo jaz nositi masko, učenci pa ne ... A sem jaz največje leglo bakterij? Ni mi bilo prijetno. Pred mano sta dva dneva, da to premeljem in sprejem. Saj vem, da bo boljše, ampak to moram dati ven iz sebe ... Še vedno upamo, da valeta bo. Imamo že rezervni načrt, kako jo bomo izpeljali. Moji vztrajajo, da after party bo, pa četudi bo veljala kakršnakoli prepoved v zvezi s tem. Prav imajo!

Ajde, čav!

Andreja Robek Perpar

KORONA ČAS

Minil je čas karantene, ni pa minil čas koronavirusa. Še vedno lebdi v zraku nek strah pred njim.

Za nami pa je obdobje zanimivih izkušenj poučevanja in učenja od doma.

Kako smo doživljali ta čas? Najprej smo se soočili s tem, da se dogaja nekaj neobičajnega v zgodovinskem smislu, nekaj, s čimer do sedaj še nismo imeli izkušenj.

Lia Hana Porenta, 7. bMŠ

Po trinajstem marcu 2020 je v trgovinah izgledalo, kot da se ljudje pripravljajo na konec sveta. Vse izpraznjeno. Pogled na prazne police nam je dal misliti. In tudi nove skrbi.

Kako bo izgledalo delo od doma? Najprej je v nas zavel nek vihar skrbi in nemira, pa smo se na to kmalu privadili in našli svoj ritem. Končno smo se na nek način znova ustalili.

Ko pogledam nazaj, lahko izluščim iz tega časa nekaj spoznanj. Spoznanj, ki so že prastara, a jih je ta čas znova priklical v zavest.

Pravzaprav gre za pozitivna spoznanja, žalostno je le to, da jih rabi v kolektivno zavest vedno priklicati neka katastrofa, bolezen, epidemija.

Prvo obnovljeno spoznanje je, da se da prav dobro preživeti s skromnostjo. Izpraznjene police v trgovini. Ni samoumevno, da je na mizi vedno vse, kar si želimo. V izogib nepotrebemu izpostavljanju smo doma naredili natančen seznam reči, ki jih potrebujemo in šli v trgovino le enkrat na 14 dni. Ugotovili smo, da bi to navado pravzaprav z lahkoto obdržali za vse življenje. Potrebuješ le malo samodiscipline. Koliko je stvari, ki jih v resnici ne rabiš. Nedelja je dan, ko so lahko tudi trgovke proste in ga preživijo v svoji družini s svojimi

otroki. Zaradi človeškega pohlepa in brezmejne razvajenosti so njihovi delavniki nečloveški, družini neprijazni. Zato, da nek mogočnej, ki sedi nad njimi na kupu denarja, lahko ta kup iz dneva v dan brezčutno povečuje, razpolaga z njihovim družinskim časom, kot se mu zljubi.

Je bil potreben koronavirus, da smo to ugotovili? Zakaj nismo ljudje dovolj duhovno poglobljena bitja, da bi to vedeli že sami po sebi, brez šibe Božje. In kar je žalostno, to veva samo jaz in ti. Prebogati in požrešni ljudje kljub vsemu tega še vedno ne vedo.

Drugo praspoznanje. Zemlja je brez prevelikega izpusta goriv iz avtomobilov čistejša. Ozračje se je vsaj za kratek čas delno očistilo. Veliko je del, ki bi se lahko tudi v normalnih časih opravljala od doma. Veliko je nepotrebnih prevozov z avtomobili. Veliko preveč pločevine na cestah. In izpostavljenosti raznim nesrečam. Ali je potrebna epidemija, da to ugotovimo?

Seveda se ne da vseh del opravljati od doma, jih pa je kar nekaj, ki se jih da. To je na primer velik del dela računalniških programerjev, informatikov, administrativnega dela, nepotrebne birokracije itd.

Od doma pa ne morejo delati zdravniki, prehrabna industrija, trgovci itd. Potrebno bi bilo racionalizirati dela. Kjer je možno od doma, bi se delalo od doma, kjer ni možno, pač ne. Tako bi vsaj za nekaj izpušnih plinov ohranili Zemljo bolj čisto.

Tretje spoznanje je povezanost. Kljub vsemu smo se v tem času kot družina tesneje povezali. Nismo hiteli drug mimo drugega. Našli smo si svoj ritem dela in šole, medtem pa tudi čas drug za drugega.

Bila sem učiteljica tako in drugače. Svojim učencem in svojemu otroku. Učencem sem posredovala učno snov in spremljala njihove likovne izdelke. Nekaj izdelkov smo namenili tudi koronačasu.

Zanimiva izkušnja je bila biti učiteljica prvošolčku. Na dan sva porabila približno poldrugo uro in začela sva takoj po zajtrku, ko je glavica še najbolj spočita. Imela sem dvojno srečo. Prvič, ker snov prvega razreda za mamice še ni prezahtevna, in drugič, da tudi mojemu prvošolčku ni delala težav.

V tem sem pravzaprav zelo uživala. Potem sva šla na obvezni sprehod v bližnji gozd, nato pa je priskočila na pomoč še babi in kasneje očka, da sem se lahko spremenila tudi v učiteljico za moje učence. To pa je trajalo tudi

potem, ko je otrok zaspal in tudi kdaj med vikendom. Pomembno je, da smo našli svoj ritem in opravili vse, kar je bilo potrebno.

In še eno spoznanje bolj na svetovni ravni. Kot je govoril že predavatelj in avtor zanimivih knjig, Anton Komat, bi bila dobra samooskrba dežele in ne globalizacija. Sposobnost, da si sami pridelamo hrano, izdelamo obleko, obutev itd. Kako je bilo ljudem po mestih v času praznih trgovin? Kje naj kupi česen s Kitajske in virus s Kitajske ... Na deželi smo imeli vsaj to srečo, da smo šli lahko na njivo. Tudi otrok se je naučil nekaj del na njivi. Kako sejemo, sadimo, okoplremo in podobno. Ljudje preveč uvažamo iz dežel tretjega sveta, kjer izkoriščajo revne in tudi otroke za delavno silo zato, da je tu pri nas bolj poceni. Naše roke so pozabile fizično delati in naše srce je pozabilo na sočutje do ljudi, ki trpijo v novodobnem suženjstvu. Je kriza še vedno prekratka, da bi prišlo to spoznanje do srca vseh ljudi?

Dolgotrajna kriza bi priklicala v zavest velik pomen dejavnosti, ki služijo samooskrbi neke dežele. Tako bi se odprli tudi novi poklici in nove možnosti za mlade. Je res potrebna epidemija, da bi to spoznali? Zakaj niso srca ljudi dovolj globoka, da bi to že vedeli sami od sebe? Mogoče pa ti časi še pridejo.

Omeniti moram še, kaj sem v času karantene najbolj pogrešala? To so bili stiki s prijatelji. Svojimi prijatelji in prijatelji otroka. Ljudje so nam manjkali. Seveda smo se slišali po telefonu, a to ni isto. In če se vrnem še k šoli. Za učence so socialni stiki pomembni. Za razvoj mladega človeka predolgo obdobje brez vrstnikov ni dobro. Potrebuješ čas, ko si sam s sabo v notranjem miru, to nam je karantena povrnila, potrebujemo pa tudi drug drugega. Zlata sredina. Jo bomo našli?

Naj povzamem najspoznanja v času karantene: skromnost, s katero se da preživeti, čisto ozračje zaradi manjše uporabe avtomobilov, večja povezanost znotraj družine in poudarek na pomembnosti samooskrbe dežele. Vse to bi ljudje lahko živeli tudi brez epidemije, če bi dovolj globoko pogledali v svojega duha. Želela sem si, da bi ta spoznanja svetu ostala za vedno. Bojim se, da ne bodo. Poznam ljudi. Če simbolno pogledam v biblijo, je že nekoč hotel stvarnik ljudi učiti z neko "šibo Božjo". Na primer Noetova barka in vesoljni potop. Pa se zgodovina ponavlja. Zlo se še kar nadaljuje kljub svarilom narave. Ljudje komaj čakajo, da mine katastrofa in živijo naprej po starem. Pomislimo, mogoče pa nas vendarle neka takšna globalna kriza želi nečesa naučiti. Smo prepričani, da res ni potrebno ničesar spremeniti? Kaj pa

vs ti ljudje, ki so oboleli in umrli za COVIDOM-19? Je bilo njihovo življenje in trpljenje zaman? Kot so med vojno padli za našo svobodo in njihova kri ni bila prelita zaman, tako tudi sedaj ne smemo dopustiti, da je trpljenjem mnogih bolnikov preprosto pozabljeno.

Dolžni smo se iz te situacije nekaj naučiti. Dolžni smo slediti svojim spoznanjem.

Anka Švigelj Koželj

ODLOČNOST IN POZITIVNA NARAVNANOST

V petek, 13. 3. 2020, smo zapustili šolo s težkimi koraki ter navodili za delo od doma. Z učiteljico Zdenko Ograjšek in Janezom Lahom smo se dogovorili, na kakšen način bomo pri šolskem delu usmerjali učence, ki obiskujejo osnovno šolo z nižjim izobrazbenim standardom. Vedeli smo, da bo težko, saj učenci potrebujejo vodenje in motivacijo ter didaktične pripomočke. Nekateri se težko prilagodijo spremembam. Toda po nekaj dneh smo bili pozitivno presenečeni. Učenci so bili vestni pri šolskem delu, za kar so se zares potrudili njihovi starši. Kljub temu da so vlagali v šolsko delo veliko časa, nismo zaznali slabe volje, pač pa odločnost in

pozitivno naravnost. Dobivali smo slike in posnetke dela ter izdelkov. Nekateri učenci so svoje naloge pošiljali sami, nekateri s pomočjo staršev. Vsi smo veliko časa preživeli za računalniki in pridobili spretnosti tudi na tem področju. Sama sem si morala natančno organizirati čas, ki sem ga razporedila med službenimi obveznostmi, šoloobveznimi otroki doma ter ostalim delom. Minevali so tedni in želja po vrnitvi v šolo se je večala in se končno uresničila. Učenci so se na nova pravila hitro navadili in šolsko leto smo zaključili nasmejani in zdravi.

Martina Virant, učiteljica v OŠPP NIS

PISMO IZ ČASOVNE KAPSULE

Naslednjim generacijam: korono smo dobili, smo jo cenili?

Bila strašna in krasna. Bila je ogledalo, kristalna krogla, bila je priložnost, bila je dolžnost.

Strašna! Ljudi je pahnila v socialne in ekonomsketiske, fasadesorazpokane, civilizacija je podlegla nagonom. Ljudje v storitvenih dejavnostih niso smeli na delo. Kako so preživeli, je brigalo še najkasneje voditelje. Brezdomci so

ostali brez pouličnega dostojanstva, socialno ogroženi brez osnovnega minimuma, žrtve domačega nasilja in slabih odnosov niso imele predaha. Službe odgovornih so se izmikale odgovornosti in skrbele za ugled in preživetje. Paket toaletnega papirja je bil razlog za ravs, meje občin so postale berlinski zid. Heroji zdravstvene stroke so svarili pred vojno triažo, komentariji na 24 ur so kazali vedno bolj realno sliko slovenskega podna. Podobno je v vseh demokratičnih državah, kjer se pravico do izražanja mnenja žal lahko tudi prevede v pravico do oglašanja ignorance.

Vse to in še 97+ drugih razlogov je sprožilo upor konformizmu po vsem svetu. V Slovenji potekajo petkovi štrajki na kolesu, pa štrajki v rumenih jopičih. V ZDA potekajo protesti BlackLivesMatter, ta se je postal globalen. Protestniki štrajkajo iz eklektičnih razlogov: za vlado, proti vladi, za kapital, proti kapitalu, za ekologijo in UTD, pa proti rasizmu in policiji, pa policiji v podporo.

Zmeda je popolna, sentiment je jasen. Dovolj! Dovolj populizma na račun intelekta, interesov kapitala na račun ekologije, dovolj čaščenja posameznikov, ki imajo v rokah 99 % svetovnega bogastva, dovolj primitivizma na račun civilizacije, dovolj zgodovinskih krivic na račun

zatiranih, dovolj napredka v škodo ekologiji.

Ampak zame je bila korona predvsem krasna. Držali smo se rokov v svojem ritmu – kdor je spal dopoldan, je delal po noči. Učiteljskih prijemov je bil deležen moj pes, še dva tedna pa bi lajal slovnično pravilno v vsaj 4 jezikih. Družinsko smo s strupeno zelenim opleskom prekrili madeže temnega šampanjca na kuhinjski steni. Tam so bili od proslave dvanajstega rojstnega dne sedaj polnoletne hčere. Odkrila sem Netflix, ampak tudi Biblos. Igrali smo tarok, odkrivali origami in Rubikovo kocko. Namesto 9 strojev perila na teden, smo oprali le gate, brisače ipd., vse tri mesece nismo šli niti enkrat tankat. Redno smo hodili na družinske pohode in srečevali številne družine, ki so počele enako. Bili smo mirni, zadovoljni in povezani.

Nismo bili edini. Brezglavo potrošništvo se ni preselilo niti na net, izpušni plini so ostali v ugasnjenih avtomobilskih motorjih, odplake so se ustavile v ceveh zaprtih tovarn. In dobili smo planet in odnose nazaj. V Benetke so se vrnile ribe in delfini, v Parizu se je zopet videl Eifflov stolp in v Pekingu nebo. V mestih so ljudje končno našli čas, da so namesto v supermarket hodili s kanglico na mlekomat, jajčkomat in po kolerabo na obrobne kmetije. Namesto na

fitness so starši rajši z otroki spuščali zmaje in svoje ostarele starše naučili uporabljati Zoom.

Zbudilo se je krhko upanje: po koroni se bodo nastopači umaknili modrecem, ki bodo znali uskladiti znanost in humanistiko. Kapital bo izgubil vrednost in se umaknil ekologiji. Storilnost se bo umaknila kvaliteti in forma vsebini.

Če kdo tole bere 100 let po zapisu, nam je nekako vendarle uspelo. Ta hip je slika črna. Znanstveniki bi zmogli prevozna sredstva prilagoditi planetu, a potrebujejo znanje humanistov, da prepričajo svet. Svet pa je še vedno trdno v prijemu kapitala redkih posameznikov. Tem ustrezajo neizobražene množice, ki se jih prepriča s formo, ker za vsebino niso usposobljene.

In zato sem vesela, da sem učiteljica. In da nas je učiteljev veliko. Da lahko opremimo naslednje generacije z orodji in znanji, da bodo lahko dojemali v globino in v širino, da bodo znali razmišljati v kontekstu in ravnati tako, da se bo tale zapis nekoč lahko bral na istem planetu.

Blanka Karanjac

Luka Sredič, 4. aVG

DELO OD DOMA

Sedim na plaži. Morje valovi, veter piha in iztekajo se zadnji dopustniški dnevi. V pričakovanju septembra, moje službe in šole mi misli divjajo ...

Vse se je začelo s slabimi novicami iz drugih držav – od nekje daleč. Pri nas se to ne bo zgodilo. Bolezen ne bo prišla do nas.

Potem pa strah, panika, skrbi in ostali smo doma ... Učenci se bodo šolali na daljavo. Učitelji bomo poučevali od doma. Vsi ostanemo doma.

Čakali smo navodila. Do treh popoldne, v nedeljo, je bilo potrebno poslati naloge staršem, kaj naj delajo s svojimi otroki.

Kaj poslati? Kako poslati? Kakšna naj bodo navodila?

Po telefonu sva se z učiteljico dogovorili, skupaj oblikovali in poslali pismo staršem in najinim prvošolčkom.

V ponedeljek sem se po grozljivo prazni cesti odpeljala v službo, da bom izdala gradiva in delovne zvezke staršem. S starši smo se na daleč in z velikimi očmi, v katerih se je zrcalila skrb, bodrili, da se kmalu vidimo.

Mož je ves čas normalno hodil v službo, dela so imeli veliko.

Jaz in otroka – dvojčka, učenca četrtega razreda, pa delo doma.

Vsak dan sem se brez budilke zbudila zgodaj, si skuhalo kavo in že sem za računalnikom in ob knjigah raziskovala in iskala načine, kako čim bolj prijazno, nazorno, izčrpno podajati navodila staršem za delo z otroki. Potem sem navodila poslala razredničarki in skupaj sva tekom dopoldneva, po telefonu, iskali primerne načine podajanja snovi. Letos smo bili v prvem razredu brez delovnih zvezkov, kar pa se je v koronačasu pokazalo kot ne najbolj primerno, saj je bilo navodil za delo veliko.

Po skupnem zajtrku sta otroka pregledala, katere naloge za vsak predmet ju čakajo in kako se bosta lotila reševanja. Odšla sta vsak v svojo sobo, potem pa so se kmalu začela vprašanja, prošnje za pomoč, spet sta bila lačna, raje bi se igrala. Vsakodnevno smo se trudili z reševanjem vseh nalog.

Po začetnem tednu, ki je potekal med usklajevanjem službe, motivaciji za moja otroka, kuhanju in nenehnem usklajevanju je delo steklo. Bili smo vpeti v delo, tako zagnano, da nas je mož in očka popoldne večkrat našel še v pižami in za računalniki ...

Potem pa sem sklenila, da ves dan pa ne moremo tako. Potrebujemo tudi prost čas. Imamo srečo, da živimo na vasi in da je gozd blizu.

Popoldneve smo preživljali v gozdu, kjer smo pripravljali drva za zimo, kurili smo ogenj, v žerjavici pekli krompir in klobase.

Ves čas pa smo pogrešali dedka in babico, sorodnike, prijatelje in sošolce.

Želela sem si v službo in otroka v šolo.

Pa sem končno šla v službo, otroka sta ostala doma. To je bilo šele grozno ... Prideš domov, hitiš kuhat kosilo, ugotavljaš, da so naloge slabo narejene ali sploh ne ...

Vsi smo komaj čakali, da se naši otroci vrnejo v šolo.

V času karantene je bilo življenje zelo stresno za odrasle in otroke.

Upam, da se septembra normalno vrnemo v šolo.

Simonca Barle Krese

Urška Petek

ODA BARABINSKEMU VIRUSU

Kaj se je zgodilo,
kaj je svet čisto ohromilo?
Šole prazne, vrtci prazni,
s čim smo si zaslužili takšne kazni?

Jaz doma, ti doma,
pa korona bo ostala hroma.
Ne bo več marala ljudi,
takrat naj ona vidi,
kako se bomo spet drug k drugemu stisnili.

Nina Kump Papić

STVARI, KI JIH NI BILO

Kot po navadi smo si učitelji tujih jezikov tudi v šolskem letu 2019/2020 zastavili veliko izzivov, ki smo jih želeli izpeljati z učenci OŠ Stična. Zagovarjamo star pregovor: »Več jezikov znaš, več veljaš.« In v tem duhu ponudimo vsako leto učencem nekaj zanimivih projektov, kjer se lahko potrdijo v znanju angleščine, nemščine ali francoščine. Mednarodni projekti so za nas jezikoslovce še posebej zanimivi, pomembni in izzivov polni, zato se vsakega od zastavljenih ciljev zelo veselimo. Velik del zahtevnejših projektov smo do meseca marca izpeljali in realizirali, a še veliko manjših nam je ostalo v prepričanju, da jih bomo uspeli izpeljati do konca šolskega leta. V dobri veri smo bili vsi bolj ali manj prepričani, da bomo po približno mesecu dni nazaj v šolskih klopih in zagnali še preostanek projektnega dela. A delu na daljavo ni in ni bilo konca, prav tako tudi koroni ne. Bolj kot smo tonili v pomlad, bolj nam je postajalo jasno, da določenih ali celo vseh projektov ne bomo mogli izpeljati.

Najbolj nam je hodila navzkriž mednarodna izmenjava z Norveško, ki smo jo letos želeli izpeljati prvič. Z našo partnersko šolo v Dimmelsviku smo imeli vse pripravljeno: družine, pri katerih bodo učenci nastanjeni, letalski prevoz do Norveške, zanimiv in razgiban

program ... A nas je na začetku aprila novica o tem, da je norveško ministrstvo, pristojno za šolstvo, prepovedalo kakršnekoli projekte do konca šolskega leta, zelo presenetila. Tega kar nismo mogli dojeti. Mi takrat v aprilu še nismo imeli jasnih odločitev ali smeric, kaj se bo lahko izpeljalo in česa ne. Ne glede na vse, smo se morali odločiti tudi mi, da omenjeno izmenjavo odpovemo. In odpoved je potegnila za seboj marsikaj: turistično agencijo, ki je organizirala naš letalski prevoz, odpoved programa po dnevih in vse že narejene rezervacije, v stik smo morali stopiti tako s slovenskimi kot norveškimi družinami, se pogovoriti na daljavo, obveščati vodstvo naše in norveške šole in na nek način upati, da bomo to izmenjavo lahko izpeljali v naslednjem šolskem letu. Pa jo bomo zares lahko? Ali virusa ne bo več? Mislim, da nihče ne ve, kaj nas čaka jeseni ... A mi smo pozitivno naravnani in prepričani, da nam bo uspelo. Enkrat pač ...

Istočasno smo morali odpovedati enodnevni projekt Mostovi povezujejo. Pri tem projektu imamo šolo iz avstrijskega Straša. Letos smo bili predvideni gostitelji mi in smo zato morali navezati stik z Avstrijci, se pogovoriti in srečanje prestaviti na jesen oziroma na naslednje šolsko leto. In spet smo se vprašali, pa bomo srečanje sploh lahko izpeljali glede na tako agresivni virus in nenehno sprem-

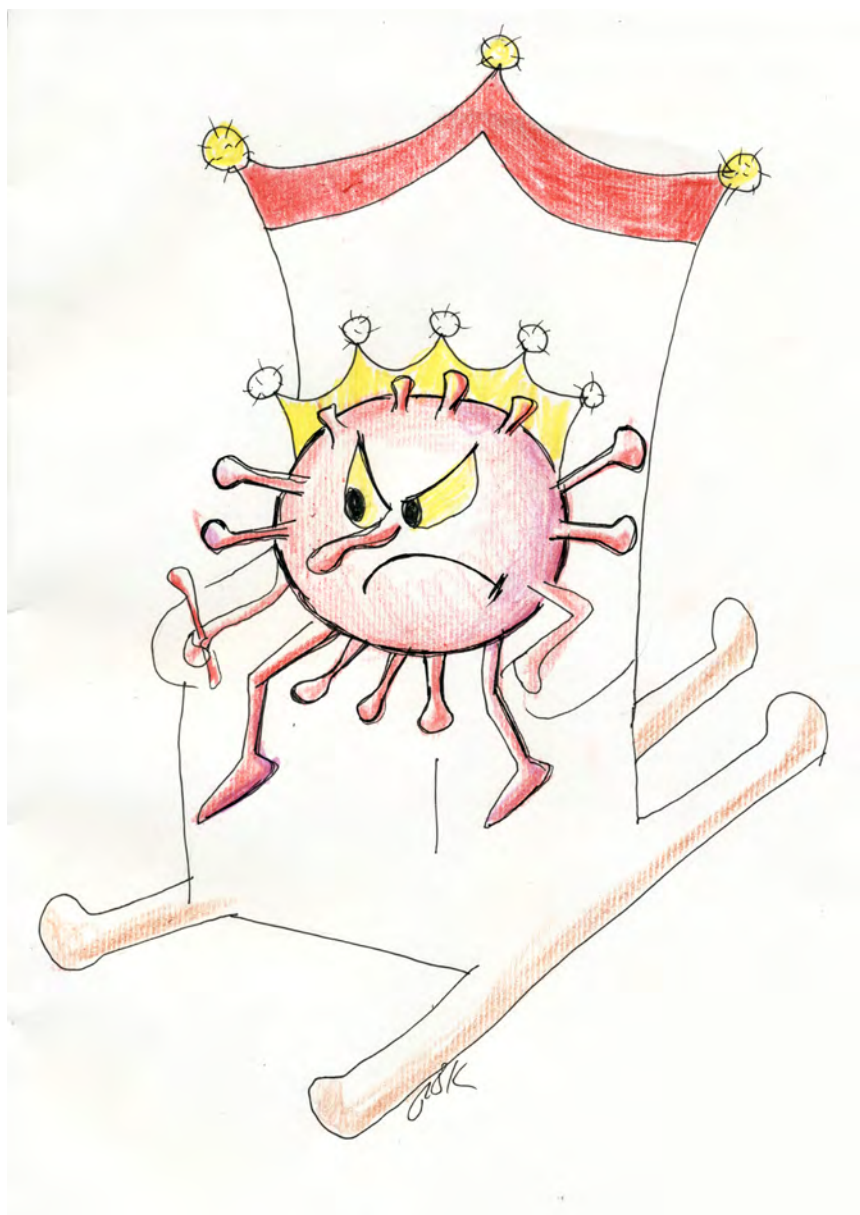
injane epidemiološke slike različnih držav? Pa smo ponovno tam ... Zaenkrat nihče ne ve, a mi smo prepričani v to, da nam bo uspelo. Enkrat pač ...

Vsako leto organiziramo nagradni izlet za vse zelo uspešne in aktivne učence na področju jezikov. Predvideno je bilo, da jih povabimo v mesto na vodi, torej v Benetke. Že kmalu na začetku razglasitve pandemije nam je postalo jasno, da Benetke žal ne pridejo v poštev. Zato smo misli in organizacijo izleta preusmerili na Dunaj ali v München, a se je kmalu izkazalo, da je vso to razmišljanje brezplodno, saj nas je pandemija dodobra prizemljila, omejila in nam prekržala vse naše načrte. In kdaj bomo nagradni izlet lahko ponudili našim učencem? Enkrat pač ...

Sem mnenja, da nas bo koronavirus zaznamoval, morda delno spremenil, tudi poglobil v razmišljanju tega, kdo smo, kaj smo, kaj si želimo, kaj moremo in predvsem, kaj si upamo. Verjetno se bomo morali navaditi živeti z virusom in mu biti kos ter se posluževati tistih šolskih projektnih izzivov, ki bodo nam in našim mladim dajali nov zagon, novo energijo in možnost komuniciranja v različnih tujih jezikih. Če ne kmalu, pa pač enkrat!

Igor Rajner

MATICA NE NOSI K(O)RONE

‘Kaj? Ne bo jih več nazaj?’ je začudeno vprašal. Odložil je panjski nož, se usedel za mizo in pogled obrnil proti čebelnjaku. ‘Pa ravno zdaj, ko je največ dela pri čebelah. Družine se razvijajo, so kar močne. Paše sicer ni veliko, a nekaj se bo našlo. Še vsako let se je ... Letošnja pomlad bo zanimiva, veliko bo rojenja.’ V njegovem glasu je bilo slišati razočaranje. Pa ne nad čebelami. Čebele nikoli ne razočarajo. Računal je na to skupino učencev, ki se je kalila pri njem že drugo leto in zdaj so bili pripravljeni, da se s čebelarstvom opravili spoprimejo tudi v praksi. Preko zime so študirali teorijo, vadili sestavljanje okvirčkov in čistili stare panje, ki jih je učiteljica Ana prinesla od doma. ‘Ta skupina je dobra. Nekaj učencev se zelo zanima za čebelarstvo. Iz njih še nekaj bo. Imajo potencial.’ Z učiteljico sva se spogledala. Nisva vedela, kaj naj rečeva. Navsezadnje je Franc velika avtoriteta na področju čebelarstva in kakršnokoli opravičilo bi privlekla na dan, bi našel protiargument, ki bi vzdržal.

‘S Čebelarske zveze Slovenije so poslali navodilo, da je potrebno zaključiti s čebelarstvom zaradi situacije z virusom ...’ sva začela opisovati navodila, ki sva jih dobila.

‘Ah, birokrati ...’ je v tonu, ki bi ga čebele, če bi znale govoriti, namenile vsiljivcu, ki hoče vdreti v njihov panj in ukrasti težko prigarano med. ‘Če bi se čebele obnašale kot naši voditelji, bi že zdavnaj propadle. Ne kitijo se s tujim perjem, ampak delajo. Matica ne nosi krone, giblje se med svojimi čebelami in skrbi za nov zarod. Čebele že milijone let sooblikujejo življenje na tej Zemlji. Cvetni prah, med in matični mleček! To so zdravila za vsako nadlogo, tudi za ta kronski virus. Ne, ti učenci ne smejo biti prikrajšani za znanje in izkušnje, ki jih bodo dobili z delom v čebelnjaku. Poslušajta! Vprašajta učence, če bi kateri želel med poletjem pomagati pri čebelarstvih opravilih. Naj me starši pokličejo in se bomo dogovorili. Tako se bodo največ naučili. Vesta, ne pustim vsakomur odpirati panjev v mojem čebelnjaku, ampak s temi krožkarji bomo skupaj skrbeli za čebele preko poletja.

Čebelar postaneš z delom, ne z govorjenjem.’

Ideja se nama ni zdela slaba. Krožki so le oblika pedagoškega procesa, kjer učenci pridobivajo znanje in predvsem izkušnje na konkretnih področjih. In kaj je lahko boljši način od nabiranja praktičnega znanja v čebelarstvu kot delo v čebelnjaku. Čeprav so navodila, ki so jih dobile šole glede koronavirusa, spremenila način

izvajanja pedagoškega procesa, sta iznajdljivost in zavzetost mentorjev in učiteljev našli poti, ki so nadomestile klasične utečene oblike pouka in se pri tem izkazale za učinkovite.

‘Prav, jim bova sporočila. Zaščitno opremo, ki smo jo dobili od čebelarke zveze, lahko prevzamejo v šoli. Zelo veseli bodo te možnosti. Tudi učenci so bili razočarani, ko so izvedeli, da se pouk ne bo več odvijal v šoli, ampak doma. Nestrpno so pričakovali, da bodo lahko prišli delat v čebelnjak.’

‘Tudi tekmovanje mladih čebelarjev, ki bi moralo biti v Zagorju ob Savi, so odpovedali oz. preložili na naslednje leto,’ sem nadaljeval pogovor. ‘A so izvedli spletno tekmovanje, na katerem so naši krožkarji dosegli zelo dobre rezultate. Bili so v samem vrhu!’ me je dopolnila učiteljica Ana.

‘No, vidita! Sem vama rekel!’ je ponosno vzkliknil. ‘Ta generacija krožkarjev je res nekaj posebnega.’

In res je tako. Učenci so se tekmovanja mladih čebelarjev udeležili preko spleta, ker izvedba v živo ni bila mogoča. Z učiteljico Ano sva jim posredovala povezavo, preko katere so se prijavi in odgovarjali na vprašanja. Ne bi rekel, da sva bila presenečena nad uspehom, ki so ga dosegli, saj je bilo že v šoli očitno, da

veliko vedo, a vseeno nama je vzelo sapa, ko sva videla število točk, ki so jih dosegli.

Spremembe izvajanja pouka zaradi koronavirusa so zarezale v vez, ki jo imamo učitelji in mentorji z učenci, niso pa je prerezale. Ko se vez zaceli, je še močnejša kot prej in čebelarški krožek na PŠ Višnja Gora je živ dokaz za to.

Kristijan Rešetič

COVID-19 IN DELO OD DOMA

Glede na to, da sem v mesecu marcu preko sredstev množičnega obveščanja spremljal epidemiološko sliko pojava in posledic novega koronavirusa (COVID-19) doma in po svetu, me prekinitev pouka pravzaprav ni posebej presenetila. Dogodki so se v zadnjem tednu namreč zelo hitro odvijali. Ko sem v sredo popoldne iz avstrijskih medijev izvedel, da bodo njihove šole od ponedeljka naprej zaprte, sem podobno potezo pričakoval tudi s strani naše vlade. In res. V četrtek dopoldne je na šolo prišla okrožnica, da se v ponedeljek šole zapirajo in nadaljujemo s poučevanjem na daljavo. Za vsaj štirinajst dni. Učencem je bilo rečeno,

naj že naslednji dan, v petek ostanejo doma, če je le mogoče. V Zagradcu imamo morda z ostalimi podružničnimi šolami posebnost, namreč, učenci zelo radi hodijo v šolo. Tako so bile še v petek klopi v nekaterih razredih še kar dobro zasedene.

Štirinajst dni, da bo potekalo izobraževanje na daljavo. Pa bo res samo štirinajst dni? O tem sem podvomil že ob prejemu obvestila. Morda. V najboljšem primeru, sem si mislil. Zagotovo pa ne, da skoraj do konca šolskega leta.

Ker smo s strani šole dobili navodila, smo se tudi učitelji kmalu organizirali, si razdelili delo. Delo v aktivu in v spletnih učilnicah je nato potekalo kot namazano. 😊

Po dveh tednih nalaganja gradiv, nalog, priprav v spletno učilnico smo pričeli s poukom na daljavo preko spletnih aplikacij, ki omogočajo videokonferenčne povezave. Sprva smo se srečali s kar nekaj težavami, saj nismo vedeli, katero aplikacijo naj uporabljamo. Poleg tega nekateri učenci niso imeli ne znanja, ne dovolj dobre tehnične podpore, da bi stvar lahko nemoteno potekala. Prva ura, ki smo jo izvedli »v živo« z aplikacijo ZOOM, je bila ura oddelčne skupnosti v 7.aZ. Kar nekam zmedeni smo bili sprva vsi skupaj. Pa tudi veseli, da se

vidimo po treh tednih. Seveda je bilo prvo vprašanje s strani učencev, kdaj se ponovno vidimo v šolskih klopeh. Tako smo se srečevali redno, vsak teden, dokler se nismo ponovno videli v šoli.

V naslednjem tednu pa smo s poukom nadaljevali tudi v drugih oddelkih. Pri tem smo začeli uporabljati aplikacijo Teams. Groza! Pojma nisem imel, kako stvar deluje. Potreboval sem kar nekaj časa, da sem jo usvojil. In ko sem že mislil, da jo obvladam, sem se tudi sam večkrat znašel v težavah. Tako se mi je večkrat dogajalo, da sem večji del pouka izvedel kar na – hodniku, saj je bila tam brezžična povezava z omrežjem najboljša. Hvala bogu sem si pred letom kupil nov računalnik, ki je bil sposoben kolikor toliko hitrega delovanja. :P Tako se je zgodilo kar nekaj prigod. Ko sem imel prvo uro DKE v enem izmed osmih razredov, sem bil, tako kot po navadi, kar nekaj časa prej za računalnikom. Čakam na polno uro, ko je bil sklican pouk, čakam deset, petnajst minut. Besno zaprem računalnik, prepričan, da pri pouku ni bilo prisotnega nobenega učenca. Čez čas napišem sporočilo razredničarki, v katerem omenim neresnost učencev. No, čez čas pa dobim sporočilo enega izmed učencev: »Kje ste, učitelj?« Kot kaže, so bili učenci prisotni. Učitelj DKE pa ne. 😊

Bolj kot so minevali tedni in meseci, več vprašanj s strani učencev je bilo, kdaj se spet vidimo. Vsaj s strani večine izmed njih. Tudi z moje. Ne samo da sem pogrešal socialne stike s sodelavci in učenci, pogrešati sem začel, pa si tega nikoli nisem mislil, hrup na šolskem hodniku, v šolski jedilnici, v predddverju šole ... Seveda pa so bile tudi nekatere reakcije s strani učencev v smislu, da ni boljšega kot je izobraževanje na daljavo. Ko sem jim v šoli pregledal zvezke in delovne zvezke, sem vedel, zakaj. 😊

Ko sem preverjal domače delo učencev, sem povratne informacije večine izmed njih dobival v predvidenem, za to določenem roku. Tudi naloge, s katerimi so pridobili oceno. Seveda pa povsod obstajajo določene izjeme. Tako pozitivne kot negativne. Morda sem bil najbolj presenečen ob zaključevanju ocen, ko sem pri nekaterih učencih ob pregledu zvezkov in delovnih zvezkov ugotovil, da se je zanje izobraževanje na daljavo zaključilo že na začetku aprila ali pa v najboljšem primeru na začetku meseca maja.

Andrej Oberstar

Maja Lukić, 9. cMŠ

ŠOLSKA KNJIŽNICA V ČASU KARANTENE IN PO NJEJ

Šolski knjižničarji smo v času karantene na domu prenovili in glede na razmere posodobili spletne strani šolske knjižnice. Dodali smo nov zavihek virtualna šolska knjižnica v želji, da bi učencem in učiteljem služila kot pripomoček za nadgradnjo in poglobitev znanj, ki jih pridobijo pri pouku. Svetovni splet je namreč postal pomemben vir za iskanje informacij, pridobivanje znanja in samoučenje, kar se je dodobra izkazalo prav v času učenja in poučevanja na daljavo v času koronakrize. V Sloveniji je sodobna tehnologija široko dostopna, vendar jo

še vedno v veliki meri uporabljamo le za zabavo, manj kot v mnogih drugih državah pa jo izkoriščamo za učenje.

Na spletni strani šolske knjižnice smo v zavihku virtualna šolska knjižnica dodali povezave do zanimivih in koristnih spletnih strani, kjer se lahko učenci poučijo o varni rabi interneta, pridobijo verodostojne in uporabne informacije ter znanja ali pa uživajo v branju leposlovja na elektronskih medijih. V zavihku podpora pouku smo navedli povezave do založnikov učbenikov, delovnih zvezkov in drugih interaktivnih učnih gradiv. Dodali smo zavihke uporabne baze podatkov za poglobljeno in samostojno učenje, digitalno branje ter poučni videoposnetki. V želji po varnejši uporabi interneta smo poskrbeli tudi za povezave na vsebine in videoposnetke s področja medijske pismenosti.

V času dela na daljavo smo v sodelovanju z učitelji posodobili sezname za bralno značko in letno pripravo ter načrte za ure KIZ (knjižnična informacijska znanja). Pomagali smo pri izvedbi kulturnega dne za 1. triletje ob zaključku bralne značke, v prilagojenem obsegu izvedli projekt Noč knjige, začeli pa smo tudi z aktivnostmi na področju učbeniškega sklada. Kot ostali strokovni delavci smo se samoizobraževali na področju

novih medijev in možnostih dela na daljavo ter spremljali strokovna priporočila o delu knjižničarjev v času razglašene epidemije. Knjižničarji smo bili skoraj vsak dan v stiku preko telefona, elektronske pošte ali videokonferenc. Aktivno sodelujemo v aktivu slavistov in smo po potrebi v stiku s sodelavci in učenci. Sodelovali smo v študijski skupini za knjižničarsko dejavnost, kjer smo od svetovalke izvedeli, da je ministrstvo naklonjeno varnemu in postopnemu vračanju šolskih knjižničarjev v knjižnice in pomenu zaključevanja vpisov v Cobiss, kar so napisali tudi v eni od okrožnic.

V času dela na daljavo in po vrnitvi v šolo po preklicu epidemije smo šolski knjižničarji spoznali, da smo zaradi nastale situacije dosegli velik napredek pri digitalizaciji pouka. Vse, kar smo se v tem času naučili, želimo v bodoče nadgraditi in izboljšati, zato načrtujemo dodatna izobraževanja s področja IKT in njegovo uravnoteženo ter varno implementacijo v delo šolske knjižnice.

šolski knjižničarji

FB-DNEVNIK

V času karantene sem začela spontano pisati dnevnik.

Sprva sem si želela s preprosto pozitivnim prigovarjanjem le osmisliti ves nesmisel, ki se je dogajal okoli nas s pravili karantene. Najbolj sem bila ranljiva ravno na dan, ko sem začela s pisanjem lekcij, saj je imel takrat ravno moj sin rojstni dan. Nekako sem mu uspela speči torto, svečko za upihniti sem imela k sreči že od tedna pred karanteno na zalogi doma. Nisem pa imela darila, saj je bilo vse zaprto in tudi spletna prodaja se takrat še ni dobro aktivirala.

Iz zgoraj navedenih razlogov sem začela z lekcijami, ki so postale Lekcije. V njih se ob koncu dneva, ko otroci že

spijo, osredotočim na pozitivne stvari. Seveda mi je velikokrat mrgolelo negativnih misli, ampak zavezala sem se sama sebi, da so Lekcije namenjen pozitivnim drobtinam, ki nam bodo vsem v času karantene na humoren in predvsem iskren način osmislile vsakdan.

Pišem jih dejansko vsak dan na družabni spletni platformi. Svojestven užitek je tudi, ko ljudje dodajo kakšen svoj komentar in se včasih razvije tudi debata na kakšno izmed mojih razmišljanj.

Izbrala sem 3 lekcije, ki kažejo na dogodke, predvsem pa tudi na moje doživljanje tistega dne.

Prvi izbor lekcij (napisane preko mobilnega telefona, zato ni strešic)

Prvi izbor lekcij

Drugi izbor lekcij

Tisti dan smo se začeli s sosedi malo več družiti na daleč, se pogovarjati. Prvi krč glede socialnih stikov je popustil, vsi smo se bolj sprostiti. V medijih je mrgolelo novic o koronavirusu, zato so nekateri moji znanci razvili mnogo teorij zarot, kar je moralo biti precej naporno za njih. Klicala sem svoje šolske otroke domov in oboji smo se tega zelo razveselili. Moji otroci so odkrili Moano (Vajano), čudovito risanko, ki je postala zelo resna konkurenca Ledenemu kraljestvu, ki je bila do takrat

najljubša risanka. Po pošti sem dobila prvo pošto, in sicer revijo, za katero je odgovorna moja znanka. Pripravljala sem se, da grem prvič v trgovino od uvedbe karantene, takrat so uvedli za kratko obdobje še uporabo rokavic. Zaprli so meje občin in z mamo sva se dobili na mejah dveh občin, kjer mi je predala nekaj domačih dobrot. Doma smo malo več pekli in grizljali sladke prigrizke. V primerjavi z delom v šoli, je bilo delo od doma bolj fleksibilno, zato skoraj nikoli nisem uspela biti ravno ob 8.00 pred računalnikom, saj sem bila, kot večina ljudi, še v vlogi starša.

Maja Razpotnik

2. april · 2 · ▼

...

Lekcije današnjega dne:

- ♥ v koroni spoznaš sosede.
- 💬 nekaterim pa so se skisali.
- 📞 iiiiiliiiiiii, počutla sm se kt Božiček dans. Jutri ponovim.
- 👤 da bo Elza kdaj dobila konkurenco, si pa res nisem mislila.
- 📅 Danes je prišel, jutri ga preberem.
- 📅 Enkrat na teden pa tudi to paše.
- 🛒 Že par dni se pripravljam. A je fejest hudo?
- 👮 Ne povem, kdaj bom šla na mejo.
- 🍪 Imam laičen občutek, da cukr pade v karanteni.
- 🕒 redno zamujam v službo.
- 👮

Petra KU, Maja Krusic in 13 drugih oseb

5 komentarjev

Všeč mi je

Komentiraj

Deli z drugimi

Maja Krusic Maja, jaz sem se danes opogumila in šla po 3 tednih prvič v 🛒 🏠 Z brand new made-by-me masko ... je za preživet, obvezno imej spisek, da ga črtaš sproti in se ne ustavljaš pri nepotrebnih stvareh. Pa jaz sem si že v naprej pripravila v žep vrečko za masko (ker jo bom oprala) in razkužilo, da sem si takoj po odstranjenih rokavicah prešpricala roke, ključke od avta in telefon (ker sem imela spisek na telefonu). Good luck! You can do it 🍀

Všeč mi je · Odgovori · 16t

Petra KU Maja Krusic dobra navodila. Jaz sem imela en "čist" (za kljuke od avta) in en "umazan" žep (za placilno kartico). Kartice se nisem potem en dan dotikala. Seznam sem imeela na papirju in ga takoj vrgla v koš skupaj z rokavicami že pred trgovino

Všeč mi je · Odgovori · 16t

 Anja Cvetlicni Lonček Super navodila vse učiteljice 😊😊
😊 hvala
Všeč mi je · Odgovori · 16t 1

 Napiši odgovor ...

 Sabina Miklavčič Maja, ugotavljam, da se boš v karanteni predvsem zelooooo veliko naučila. Zamujam v službo 😞, ta je dobra!
Všeč mi je · Odgovori · 16t

 Maja Razpotnik Zelo. Vsak dan nove stvari. 😊 Si predstavljaš, kako lušno bi blo, če bi otroc čakal pred računalnikom svojo učiteljico, ta pa še kar drnjoha. 😊
Všeč mi je · Odgovori · 16t 1

Drugi izbor lekcij

Tretji izbor lekcij

Tisti dan sem šla prvič v lekarno in sem iskala sončno kremo za otroke, ker je postalo kar sončno in vroče vsak dan. Hoteli so mi prodati vodoodporno kremo, pa sem jim odgovorila, da nisem iz občine, kjer je morje (obe sva se nasmejali). Vsako popoldne smo se začeli na ustrezni razdalji družiti z istimi ljudmi. Odprli smo žar sezono. Jelko (op. a. Kacin, ki je za nekaj časa postal stalnica mojih Lekcij) je rekel, da ima rad pozitivno naravnane ljudi. Dobila sem vabilo na spletno prazno-

vanje rojstnega dne. Prijateljici sem zaupala svojo idejo o rojstnem dnevu in je rekla, da ji ideja ni preveč všeč. Hkrati pa mi je s tem dala zagon za iskanje boljših idej. Dnevno smo videvali zelo malo letal, zato smo se že začeli hecati glede na barvo spodnjega dela teh, katera letala so v zraku – potniška ali tovorna. Med pisanjem lekcij sem porabila kar nekaj časa za iskanje pravih smeškov. V našem domu smo začeli med karanteno igrati na različne instrumente, tudi na kitaro. Lekcije je začelo brati čedalje več ljudi.

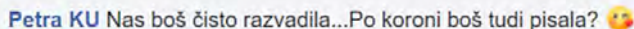
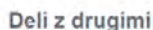

vsak dan zvem za kakšnega bralca več 😊

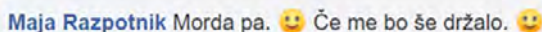
Klepet (32)

 Petra KU, Neza Neza in 31 drugih oseb

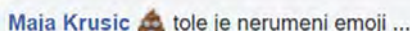
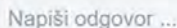
14 komentāriev

Všeč mi je - Odgovori - 13t

Všeč mi je · Odgovori · 13t

rdečkožna sta dva 🍌 🍌

belopolti so pa trije 🍷 🍷 🍷

Ljudeke pa lahko barvno izbiraš 😂 ➡️

Klenet (42)

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Maja Razpotnik Maja Krusic, ne uspem, a si moram kej naložit al raj Marka vprasam?

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Maja Krusic Maja, mogoče pa rabiš ifončič 😊 Ampak daj za vsak slučaj vprašaj ... saj veš, tudi učiteljica ne ve vsega, ve pa kje dobit info 😊

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Maja Razpotnik Maja Krusic, bom razmislila, ce je vredno investicije. 😊

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Napiši odgovor ...

Sabina Imamovic Hvala ti za te mini zapise 😊 ...

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Maja Razpotnik Sabina Imamovic, ni za kaj. Kar priletijo iz mene, ko so enkrat otroci v Mizulah. 😊

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Napiši odgovor ...

Maja Razpotnik To je moj prispevek za korona čas in hkrati sredinec svetovni geopolitiki, ki nam hoče zravnat možgane. 😊 Hvala.

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Neza Neza

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Saša Stopar Osebna Trenerka Tole z žaromjp zato pa je navada da si založen Tut s pivom in če si zelo izkušena Tut s sendvičem .

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Maja Razpotnik

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Napiši odgovor ...

Tadej Zupancic Za zagret oglje rabiš manj kot pol ure, če si kupiš dimnik za oglje za cca 10€ 😊

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Andrej Šolinc Maja super pišeš 😊

Všeč mi je · Odgovori · 13t

Klepet (41)

Tretji izbor lekcij

Maja Razpotnik

KAKO PA ZDAJ NAPREJ?

Nisem vraževerna, vendar v petek trinajstega smo izvedeli, da pouk nadaljujemo na daljavo. Že misel na tisti petek, mi postavi kocine pokonci. Spomnim se, kako smo se dobili v jedilnici, ko so nam povedali, da ostajamo doma. Mislila sem si, OK, to je sedaj zelo resno. Potem pa se je vse odvijalo zelo hitro. Še v petek smo se v aktivu dogovorile in razdelile snov za poučevanje na daljavo.

Kako pa zdaj naprej? V nedeljo popoldne smo s sodelavkami iz aktiva govorile preko telefona. Dogovor je bil, da naredimo preprosta navodila za prihodnji dan. Slišalo se je zelo enostavno, pa ni bilo ravno tako. Bolj ko sem se poglobljala v snov, bolj mi je bilo jasno, da takšen način poučevanja ne bo zdržal dolgo. Prebili smo se skozi prvi teden in z mislimi sem bila že v šoli. »Pa saj bomo kmalu nazaj,« sem razmišljala. Pa ni bilo ravno tako. Dnevi so minevali, delovnik je bil zasičen s telefonskimi klici, e-pošto, Skype konferencami, izobraževanji. »A tega res ne bo nikoli konec?« sem se spraševala in upala, da nas čim preje pošljejo nazaj v šolo.

In nato se je naše delo preselilo na Teamse. Sprva se mi je zdelo vse kot znanstvena fantastika. Kar nekaj časa sem raziskovala, gledala različna

e-izobraževanja, da sem končno usvojila korake. V pomoč so mi bile tudi sodelavke, ki so s svojo iznajdljivostjo in željo po znanju raziskovale funkcije in uporabnost programa. Teamse smo začele uporabljati tudi za dogovarjanje, pogovor in jamranje 😊.

Kmalu za tem sem se opogumila in imela z učenci prvo videokonferenco, ki se je učenci niso ravno najbolj razveselili. Šolanje na daljavo jim ni bilo preveč všeč, navodila so jim bila preobsežna, potrebovali so več razlage in tako kot mi, so si želeli, da se vrnemo. Vendar o povratku še vedno ni bilo govora, več pa je bilo navodil glede ocenjevanja. Že sem se pripravljala na ocenjevanje, ko je prišla nova novica, da se vračamo nazaj. Veselila sem se povratka, a le za kratek čas. Pred povratkom nas je čakal nov izziv, pripraviti protokol prehranjevanja.

V aktivu smo staknile glave in še preden so se učenci vrnili v šolske klopi, pripravile vse, kar je bilo potrebno. Najprej smo s protokolom seznanile kuharsko osebje – od nošenja mask, razporeda miz v jedilnici, do sprotnega razkuževanja. Nato pa še protokol prehranjevanja v razredu, obveščanje učiteljev in razpored kosil. Kar nekaj časa sem porabila, da sem skupine učencev razporedila na 10–15 min. Temu je sledil 5-minutni odmor za razkuževanje in že nova skupina. Bilo

je toliko stvari, da sem se spraševala, če bomo temu zmogli slediti. Pa vendar na koncu se je vse dobro izšlo in za tem sem si končno lahko oddahnila.

Koronačas je bil zame in za ostale učitelje zagotovo nekaj novega, izkušnja, ki je ne bomo kar pozabili. Kljub temu da je bil začetek težaven, pa lahko rečem, da sem se marsikaj novega naučila, kar bom zagotovo uporabljala pri delu v prihodnje. Pa še to korona, če nam septembra spet zagodeš – mi smo pripravljeni!

Urška Praznik

TEHNIČNI DELAVCI NA OŠ STIČNA SO 'TEAM PLAYERJI'

Delo, ki ga opravljajo tehnični delavci na OŠ Stična, poteka najbolje takrat, ko vsi sodelujejo med seboj. Nova pravila, ki smo jih prejeli spomladi 2020, niso dovoljevala stikov, šola je bila celo nekaj časa zaprta. Hišnik, čistilke, kuharice, tajnica in računovodkinje so bili na čakanju oz. so delali od doma. A trave se ne da pokositi od doma, šolskih hodnikov se ne da počistiti preko interneta. Zato so bili, in mi z njimi, najbolj srečni, ko so se lahko vrnili v šolo, saj je bilo veliko za postoriti. Med drugim so uredili

okolico novega učnega čebelnjaka, ki je bil postavljen junija 2020. S skupnimi močmi so pograbili seno, potrgali plevel in se z nasmehom na obrazu nastavili objektivu fotoaparata.

Kristijan Rešetič

*Od leve proti desni: Hanifa Hodžić, Matej Lah, Mateja Mak, Dragana Topalović, Vinko Grabljevec, Jožica Papež
(foto: Kristijan Rešetič)*

DELO NA DALJAVO V ČASU KORONAIZOLACIJE – »KOVID« IZOBRAŽEVANJE

Epidemija koronavirusa in s tem izolacija je presenetila prav vsakega posameznika. Do nas je prišla nenadoma in nenapovedano ter nas zajela popolnoma nepripravljene.

Z gotovostjo lahko trdim, da se velika večina od nas še nikoli ni srečala s tako težko situacijo, ki smo jo preživljali od sredine marca in vse do konca maja. Da ostaneš doma, delaš od doma, se distanciraš od okolice, prijateljev in se nasploh osamiš, če želiš ostati neokužen oziroma zdrav ... Ne, tega nismo še doživeli.

Ko smo tako rekoč čez noč ostali v samoizolaciji, sem se kot učiteljica soočila z velikim izzivom: kako z učenci čim hitreje in čim bolje navezati stik, ne samo preko e-pošte, temveč preko razpoložljivih aplikacij (Skype in MS Teams), kako čim hitreje pričeti s poukom na tak način, da bo podoben pouku, ki so ga učenci vajeni ... Moj cilj je bil, da čim prej vzpostavim kontakt v živo z vsemi učenci, da bodo le-ti delali čim bolj samostojno. Soočala sem se z velikimi vprašanji, kako prilagoditi učno snov, jo skržiti, da jo bodo učenci (res) predelali in osvojili ... In še in še ...

Kot razrednik sem imela nenehen kontakt s starši, sprva preko e-pošte. Čas je pokazal, da tehnična oprema, ki so jo imeli učenci doma (računalnik, tablica, zvočnik ...) ni bila vedno dostopna prav vsem učencem, saj so si jo delili s sorojenci in starši, ki so v tem času pogosto delali od doma. Nekateri učenci sprva doma sploh niso imeli primerne opreme. Tem smo poskusili pomagati s izposojjo le-te v šoli. Kljub vsem težavam smo bili prilagodljivi in fleksibilni. Z dobro komunikacijo smo rešili tudi te probleme. Res pa je, da smo vsi skupaj potrebovali kar nekaj časa, da smo se ujeli v dnevni ritem, ki je bil popolnoma drugačen, kot smo ga bili navajeni. Po nekaj tednih usklajevanje sta pouk in komunikacija popolnoma stekla. Z učenci sem se dnevno dogovarjala o tekočih zadevah, predvsem s tistimi, ki sem jim bila razredničarka, z ostalimi pa v okviru pouka na daljavo.

Kot učiteljica sem si želela natančnih navodil s strani ministrstva, kot nekakšen »recept«, ki bi mi olajšal delo. Udeleževala sem se spletnih srečanj in izmenjevala mnenja z drugimi učitelji. Pri tem je bilo zelo pomembno, da ne rečem neprecenljivo, sodelovanje s sodelavci znotraj aktiva. Glavni izzivi so bili porazdelitev dela, usklajevanje zamisli ter njihova uresničitev, priprava slikovnih gradiv, izvajanje pouka v živo s pomočjo spletne

kamere, urejanje spletnih učilnic, pregledovanje opravljenega dela ... Delo na računalniku je potekalo v bistvu od zjutraj pa vse do pozne noči, tako rekoč skozi ves dan. Če k temu prištejem še pregledovanje oddanega dela učencev, sem bila na razpolago 24/7. Priznati moram, da je bil »kovid« obdobje zame kot učiteljico izredno naporno.

A smo zmogli. Predvsem z dobrim medsebojnim sodelovanjem, pa naj bo to s straši, učenci in sodelavci. Zopet se je potrdilo geslo, da je v slogi moč. Iz izolacije smo prišli s spoznanjem, da učenci potrebujejo učitelja, da jim snov obrazloži, pripravi poskus ter ga pri delu usmerja. Po drugi strani pa tudi učitelji potrebujemo pred seboj učence, da z njimi delimo svoje znanje, jim razložimo in demonstriramo različne poskuse in jih pri njihovem delu usmerjamo.

Moje mnenje je, da se pouk na daljavo v izrednih razmerah sicer lahko izvaja, če smo nanj dobro pripravljeni, je pa izredno naporno tako za učitelje kot tudi za učence.

Elizabeta Kadunc Križaj

KO SE ZARADI COVID-19 SPREMENI NAŠE ŽIVLJENJE

V javnosti se je razširilo obvestilo, da se s 16. marcem zapirajo vrata šol in vrtcev. Pomislila sem, da pa sedaj gre resnično za nekaj resnega. V službi so v petek, pred zaprtjem šole, nasmejane in sproščene izraze na obrazu zamenjali občutki zaskrbljenosti, negotovosti. Znašli smo se v neki novi situaciji, za katero še nekaj let nazaj ne bi niti pomislili, da je mogoča, in ki smo jo lahko videli le v kakšnem filmu. Tokrat smo, žal, postali del nje.

Po danih navodilih s strani vodstva šole so se pričela dogovarjanja o poteku dela znotraj aktiva in šole. S ponedeljkom, 16. 3., se je tako pričel izvajati pouk na daljavo, kar je bilo seveda tudi zame nekaj novega, drugačnega. Treba se je bilo spoprijeti z učenjem računalniških veščin, spretnosti ...

Sama nisem nek računalniški genij. Daleč od tega. Videokonference so se mi pred pojavom koronavirusa zdele nujne le v kakšnih drugih službah. Tudi ob besedi 'oblak' sem najprej pomislila na tistega na nebu. Sedaj, v novi situaciji, sem pa morala začeti obvladovati in se naučiti rokovati z omenjenimi orodji. Ob računalniškem izobraževanju sem spoznala, kako zelo mi lahko koristi pridobljeno

znanje, kajti komuniciranje z učenci oz. njihovimi starši in tudi s sodelavci je bilo možno le prek elektronske pošte, videokonferenc preko Teamsa ali telefona.

Pouk na daljavo je spremenil moj način dela. Še vedno sem se pripravljala na pouk, a drugače – učna gradiva sem učencem namreč pošiljala le prek spleta. Pošiljala sem učne liste, posredovala povezave do ustreznih spletnih vsebin, dodatno razlagala učno snov ter jim dajala naloge, napotke in priporočila za premagovanje in odpravljanje primanjkljajev. Učencem in njihovim staršem sem bila ves čas na voljo za vse nejasnosti in dodatno razlago. Nekateri učenci so namreč pri pouku na daljavo potrebovali veliko pomoči svojih staršev, za druge pa je bila to tudi šola samostojnosti.

Mnogim je bilo vseč delo od doma in bi s takšnim načinom kar nadaljevali, drugi pa so zelo pogrešali šolo in sošolce.

Pri samem delu se mi je zdelo zelo pomembno, kako so učenci doživljali takšen način poučevanja, zato sem jim postavljala vprašanja o tem, kako so se počutili, ali so imeli kje težave, kaj jim je bilo všeč, ali so zdravi ... Tudi drugače, v razmerah, ki niso izredne, zame niso pomembne le težave učencev, temveč

tudi oni kot osebnosti, z vsemi svojimi vrlinami, posebnostmi, spretnostmi ...

Tako kot se je ob pričetku novega načina poučevanja porajalo mnogo vprašanj, se jih je prav toliko porajalo ob napovedani vrnitvi učencev v šolo. A tudi to smo učitelji zmogli.

Pri delu na daljavo sem večkrat pogrešala osebni stik z učenci. Ne le z njimi, temveč tudi s svojimi sodelavci, prijatelji in z mojimi dragimi, s katerimi se v tem času nismo mogli videti. Zelo sem jih pogrešala, a hkrati upala, da se kmalu spet srečamo v živo. Tudi tukaj mi je bila v pomoč tehnologija, s pomočjo katere smo lahko bili v stikih. Kljub temu pa se noben telefonski pogovor ali stik preko videopovezave ni mogel primerjati z močjo in pomenom objema, ki smo si ga namenili, ko smo se po dolgem času lahko ponovno videli.

V prostem času sem se najraje z družino zadrževala v naravi. Raziskovali smo veličine gozdov, opazovali lepote travnikov, poslušali žuborenje potoka ... To je bila zame prava sprostitev.

Med karanteno sem spoznala, kako velik pomen imamo učitelji. Kako smo se sposobni znajti tudi v takšni situaciji, kini težka le za učence in njihove starše, temveč tudi za nas. Da smo tudi mi le ljudje, ki ob sebi potrebujemo druge.

Da so najpomembnejši ljudje, ki jih imamo radi, in ne materialne dobrine. Da je kljub nujnosti elektronskih naprav, ki jih uporabljamo pri delu, tista, ki nas res sprosti in napolni z energijo, narava.

*Janja Virant,
učiteljica dodatne strokovne pomoči*

KAKO SE JE ZAČELO?

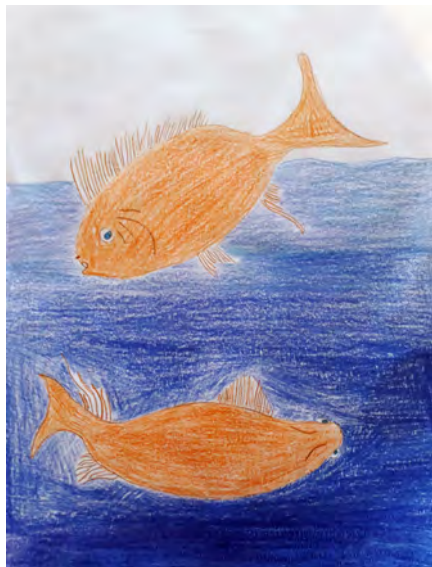
V četrtek, 12. marca, sva z učiteljico Martino naložili učencem večino knjig in zvezkov v torbe, da jih odnesejo domov za kakšnih štirinajst dni. V petek, 13. marca, je prišel v šolo le eden od petih učencev. Povedal je, da je prišel zato, ker sem rekla, da bova delala na šolskem vrtu. In res sva sejala v rastlinjaku in posadila sadike solate v zunanjo gredo. Ko smo se 18. maja vrnili v šolo, smo imeli polno gredo solate.

Iz tedenskega poročila :

V petek, 17. 4., je bil poseben dan, ker smo se srečali v šoli s starši, ki so prišli po učbenike, DZ in še stvari za LUM. Vsi smo imeli maske, tudi otroci. Predlagala sem projekt »Moj vrt doma« kot nadaljevanje interesne dejavnosti in učencem prinesla sadike jabolčne mete v lončkih.

Srečala sem Zalo, Majo, Anjo in seveda njihove starše. Prišla je tudi Tobijeva mami. Za Gala pa sem pustila stvari v vrečki na vrtni ograji. Te je potem vzela mami, ko se je vračala iz službe.

Starši so zelo razumevajoči, nič ne tarnajo, čeprav vem, da imajo naši starši največ dela.

Maks Bradač, 6. aZ

Zala in njena mami sta se takole lotili dela in mi poslali sliko.

Letos je bila zahvala staršev in učencev nekaj posebnega. Prejeli smo jo vsi učitelji, ki smo učili otroke od 1. do 5. razreda s prilagojenim programom.

Moja sklepna misel:

Če je bila šola do korone kot eno veliko mravljišče, je po vrnitvi postala velik čebelnjak, kjer smo se držali vsak v svojem panju. Srečevali pa smo se predvsem zunaj.

Zdenka Ograjšek, učiteljica v OŠPP NIS

KAKO SMO (SE) UČILI Z MIŠKO V ROKI

Pravzaprav se ne spominjam, kdaj sem prvič slišal za novi virus, ki je razsajal po daljni Kitajski. Večkrat je nanj nanese beseda, ko smo se s prijatelji po rekreaciji usedli ob osvežilnem napitku. Nihče mu v pogovoru ni posvečal posebne pozornosti, do 4. marca, ko smo tudi v Sloveniji odkrili prvi primer okužbe.

V šoli smo sprejeli prve ukrepe za omejitev širjenja okužbe, sprejeli smo »akcijski načrt« delovanja v primeru pojava okužbe. Tudi v tistem trenutku še nisem pomislil na to, da bo čez nekaj dni prišlo do drastičnih ukrepov in do zaprtja šol.

V četrtek, 12. marca, kot strela iz jasnega udara novica: v ponedeljek, 16. 3., se šole zaprejo, učenci se bodo izobraževali na daljavo.

V petek je še nekaj učencev prišlo v šolo, večina jih je že ostala doma.

In sedaj? Kako se bomo lotili izobraževanja na daljavo? Katere storitve bomo uporabljali? kateri pristop je najbolj primeren za posamezno starostno stopnjo učencev? Ta in še mnoga druga vprašanja so se postavljala vsem kolegom učiteljem in učiteljicam,

ravnatelju in meni. Gotovo tudi staršem. In učencem.

Ko mi je ravnatelj rekel, da bomo postavili sistem glede na moja priporočila oziroma navodila, sem se znašel v velikem precepu in težko odločitvijo.

Vedel sem, da vseobsegajoče rešitve, ki bi bila idealna za vse, ni. Potrebno je bilo narediti kompromis. Več kompromisov.

Ali uporabiti rešitve, ki smo jih delno že uporabljali v času pred zaprtjem šol, ali začeti nekje popolnoma na novo?

Bolj kot to, kaj to pomeni zame, ki naj bi poskrbel za tehnično izvedbo in podporo, me je v tistem trenutku skrbelo, kako se bodo lahko dela lotili kolegi učitelji. Spekter računalniških kompetenc med njimi je zelo širok.

Po posvetu na kolegiju vodstva šole smo se dogovorili, da bomo pouk na daljavo izpeljali tako, da bodo učitelji učencem prve triade pošiljali materiale za delo na daljavo na elektronske naslove staršev. Za učence druge in tretje triade pa bodo učitelji materiale objavljali v spletnih učilnicah. Odločili smo je, da bodo učilnice odprtega tipa, kar pomeni, da se učencem za dostop in uporabe gradiv ni bilo potrebno registrirati in prijavljati v spletne

učilnice. To je za učence zadevo precej poenostavilo, vendar je na drugi strani pomenilo, da so bili lahko le pasivni uporabniki. Na ta način niso mogli oddajati nalog v spletne učilnice, reševati testov in podobno.

Imel sem informacijo, da so se na drugih šolah odločili za drugačne pristope, saj skupnega navodila z naslova pristojnih inštitucij, kot sta Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport in Zavod RS za šolstvo, ni bilo.

Na sosednji šoli so se na primer odločili, da bodo vsa gradiva objavljali na spletni strani šole. Temu sem se zavestno želel izogniti, saj po mojem vedenju le nekaj mojih kolegic in kolegov obvlada delo s spletnimi stranmi oziroma urejanje le-teh. Časa za učenje pa v tistem trenutku ni bilo. Odločili smo se, da v že ponedeljek, 16. marca, začnemo s poukom na daljavo. Za razliko od nekaterih šol, ker so si vzeli nekaj časa za pripravo (izredni dopust zaradi pandemije).

Osnovna šola Stična ima spletno gostovanje urejeno pri komercialnem ponudniku, spletne učilnice pa gostujejo na arnesovih strežnikih, in sicer v okolju Moodle. Nekateri učitelji so že pred zaprtjem šol uporabljali spletne učilnice za delo z učenci, prav vsi smo so jih uporabljali za oddajanje različnih obrazcev (mesečna

realizacija, iLDN, LDN ...). Prijavo v spletne učilnice imamo urejene preko sistema MDM/AAL. Na ta način imajo vsi strokovni delavci zagotovljen dostop do več spletnih storitev, ki jih zagotavlja Arnes. Med drugimi že omenjene spletne učilnice, Arnes Video, Arnes Splet, Arnes Filesender ... Urejene imamo tudi službene elektronske naslove pod domeno os-sticna.si, storitev zagotavlja Arnes.

Že v petek, 13. marca, sem od kolegov dobil več prošenj za odprtje spletnih učilnic ali njihovo reorganizacijo. Na ta dan sem prvič delal pozno v noč, a vsaj ni bilo težav z delovanjem arnesovih storitev.

Že v ponedeljek, 16. marca, ko se je cel šolski sistem v Sloveniji preselil na splet, so se začele težave. Arnesova strežniška infrastruktura enostavno ni zmogla servisirati takega navala na njihove storitve. Število hkrati prijavljenih uporabnikov se je, glede na stanje pred zaprtjem šol, povečalo za 100-krat.¹

Moj prvi delavni teden v času šolanja na domu je potekal tako, da sem preko dneva odgovarjal na elektronska sporočila učiteljev in staršev, ki so mi pisali zaradi različnih težav, ki so jih imeli pri porabi storitev, povezanih z delom na daljavo. Vsak dan se jih je zvrstilo na ducate. Za učitelje in

¹<http://www.arnes.si/arnesov-pogled-se-bo-internet-med-karanteno-zlomil/>

starše sem pripravljaj navodila za delo in uporabo storitev, snemal sem videovodiče in jim jih pošiljal.

Spletne učilnice sem urejal v (zelo) zgodnjih jutranjih urah, ko sistem ni bil tako obremenjen in so storitve delovale sorazmerno hitro in brez težav. Tako za načrtovana opravila in posege nisem izgubil preveč časa.

Težave so bile tudi s pošiljanjem in prejemanjem elektronske pošte. Število dostopov do elektronskih poštinih predalov na Arnesu se je povečalo za 50 %, število poslanih sporočil pa za 100 %.² V nekem trenutku elektronska pošta sploh ni delovala, kar je povzročilo rahlo paniko, a so se stvari dovolj hitro uredile.

Arnesovi strokovnjaki so že takoj na začetku prvega tedna šolanja na daljavo začeli z nadgradnjo infrastrukture, pomagali so jim tudi zunanji sodelavci drugih ustanov in podjetij. Pomagali so jim s človeškimi in strojnimi viri. Do začetka drugega tedna so storitve zopet delovale v skladu s pričakovanji in brez zatikanja. Na Arnesu so se res izkazali.

Že prve dni smo s sodelavkami Mojco, Anko in Tino začeli reševati probleme učencev, ki doma niso imeli opreme za spremljanje pouka na daljavo ali pa je bilo v družini več otrok in so zato imeli težave.

Najprej smo med učence, katerih starši so se oglasili, razdelili vse šolske prenosne računalnike, ki so bili primerni za uporabo. Nekaj smo jih posodili tudi tistim učiteljem, ki so izrazili potrebo.

V zagotavljanje ustrezne računalniške opreme so se vključile različne organizacije. Med drugim je stekla akcija na Zavodu RS za šolstvo, kjer so preko donatorjev zagotovili UMTS-modeme in tablične računalnike. Na ta način smo pomagali učencem z 9 tabličnimi računalniki in s 7 modemi in jim omogočili (lažje) spremljanje pouka na daljavo.

Druga večja donacija je prišla s strani Fundacije ROK, preko katere smo pridobili 14 novih prenosnih računalnikov. Kasneje smo izvedeli, da je denar za nakup naše kvote prispevalo podjetje Akrapovič. Hvala.

Računalnike je bilo potrebno pripraviti za uporabo in s kolegom Lovrom sva jih pripravila preko vikenda, da smo jih lahko čim prej predali v uporabo učencem.

² <http://www.arnes.si/arnesov-pogled-se-bo-internet-med-karanteno-zlomil/>

In nenazadnje sem moral nuditi tudi podporo članom svoje družine – dijakinji, študentki in učiteljici razrednega pouka. Ko smo bili vsi štirje on-line, se je seveda tudi pri nas pojavila težava s pretočnostjo internetne povezave. Običajno smo krizo prebrodili le ob nekoliko slabe volje, hujših stresov pa ni bilo.

Že prve dni pouka na daljavo so se odzvale tudi založbe, ki so vsem učencem ob brezplačni registraciji omogočili uporabo e-učbenikov. To je gotovo olajšalo delo učencem, vendar je po drugi strani zahtevalo delo z računalnikom, kar je bil za nekatere problem. Začaran krog?

V zagotavljanje boljše uporabniške izkušnje pri delu in učenju na daljavo se je vključil tudi Microsoft Slovenija, ki je preko spletnih seminarjev oziroma webinarjev predstavljal svoja orodja. Vabila na webinarje so strokovni delavci prejeli preko elektronske pošte. Ob obisku teh webinarjev se nam je pojavila zamisel, da bi v pouk na daljavo, predvsem pa za pouk na daljavo v živo, lahko koristno vključili tudi storitev MS Teams, OneNote, OneDrive ...

Za uporabo Microsoftovih rešitev je bila nujna prijava v storitev. Glede na to, da je šola vključena v sistem MDM/AAI in MIZŠ zagotavlja licence

za uporabo Microsoftovih storitev, je bil potreben le korak. Korak, ki ni bil majhen. Vsem učencem od 5. do 9. razreda je bilo potrebno priskrbeti uporabniška imena in gesla za AAI prijavo. Glede na to, da prijavo AAI učenci potrebujejo in uporabljajo pri opravljanju kolesarskega izpita v 5. razredu, so prijavne podatke učenci že imeli oziroma bi jih morali imeti. V izogib težavam z iskanjem in obnavljanjem izgubljenih prijavnih podatkov sem se odločil, da za vse pripravim nove, kar mi je vzelo precej časa. Nova nočna izmena.

Razredniki so učencem pripravljene podatke razposlali po elektronski pošti.

Prijava v Office 365, ki je vstopna točka za Microsoftove storitve, učencem večinoma ni povzročala težav. Nekaterim so pri reševanju težav pomagali razredniki, nekaj ducatom sem pomagal sam, zopet sem posnel nekaj videovodičev in jih po potrebi pošiljal. Pri nekaj učencih ni šlo drugače, kot da sem se s programom Teamviewer povezal na njihov domači računalnik ter tako rešili zaplet.

Ni minilo dolgo, ko so prve učiteljice pripravile učne ure v živo. Led so prebili v aktivu matematike, kmalu so jim sledili tudi drugi aktivni. Brez sodelovanja, izmenjave znanj in

izkušenj ter nesebična tovariške pomoči ne bi šlo.

V »teamsih« se je potem dogajalo vse: učne ure, ure oddelčne skupnosti, ustno preverjanje in ocenjevanja znanja, sestanki strokovnih aktivov, kolegiji ravnatelja in pomočnikov, sestanek vodstva šole z vodji šol in vodji strokovnih aktivnosti in tudi druga neformalna druženja.

Nekaj Teamov so, mimo učiteljev, ustvarili tudi učenci sami. Nekateri so bili namenjeni neresnim temam, več pa je bilo takih, kjer so učenci sodelovali med seboj, si pomagali pri opravljanju nalog in podobno.

Koronavirus je še med nami. Čeprav ta zapis nastaja globoko v sredini mojega letnega dopusta, mi misli uhajajo k začetku septembra. Kaj bo? Kako bo?

Že ob začetku šolanja na domu smo iz ust pristojne ministrice slišali, da smo bili pripravljeni. Smo bili res?

In če se v prihodnjem šolskem letu slučajno ponovi zgodba letošnjega aprila in maja in bo večji del učencev pouk spremljal od doma, bomo tedaj pripravljeni? S tehničnega vidika gotovo. Na razpolago bo več opreme, takoj bomo lahko uporabili znanja in izkušnje, ki smo jih pridobili. Večine stvari ne bo treba odkrivati na novo.

Upam, da septembra štartamo v novo leto brez oziroma z čim manj omejitvami, z učenci v šolskih klopeh. Vse veščine, ki smo jih pridobili, računalniške programe in storitve, ki smo jih spoznali pa lahko kljub temu uporabimo pri pouku, ga naredimo zanimivejšega, pestrejšega, modernejšega.

Gregor Arko, pomočnik ravnatelja

UČENCI SEDMIH RAZREDOV SO V KORONA ČASU PEKLI IN KUHALI

V času pred veliko nočjo so imeli učenci sedmih razredov prav posebno učno uro. Poiskati in preizkusiti so morali en recept za katerokoli sladico. Seveda to ni bila edina njihova naloga, saj so morali še preračunati delež sestavin v odstotke.

Nastali so prav lepi in zagotovo tudi zelo slastni sladki izdelki. Nekaj jih ponujamo v ogled s PŠ Zagradec.

Larisa Zupančič, 7. bZ (muffini)

Erik Kastelic Blatnik, 7. bZ (princes krofi)

Larisa Zupančič, 7. bZ (potratna potica)

Lana Vidic iz 6. bZ pa je poslala velikonočno voščilo. Še pred tem pa je po receptu v videu, ki smo ga učencem za vzpodbudo šolanja na daljavo posneli učitelj in učiteljice matematike, spekla čokoladne cookieje.

Verjamem, da je bil čas karantene tudi čas kuharskih ustvarjanj in da je še marsikje zadišalo iz domače kuhinje.

Darja Strah

Ajda Grabrijan, 9. Z

Zoja Jevnikar, 9. VG

Nina Kek, 8. bMŠ

Sara Jontes, 9. VG

Ana Pevec, 9. bMŠ

DOMA IN V SLUŽBI ALI KAKO SEM PREŽIVELA ŠOLANJE NA DALJAVO?

Piše se petek, trinajsti marec, vsi polni zagona se lotimo priprav, usklajevanja ... še dobro, da smo na vseh 7 celinah bili istega mnenja, da štartamo z isto snovjo, z istimi cilji, čeprav v resnici sploh nismo vedeli, v kaj se podajamo. Po prvem tednu je bilo neverjetno veliko informacij, ki jih je bilo potrebno ločiti na uporabne in neuporabne. V katero smer se bomo odpeljali, ni vedel nihče.

Glede na to, da so se z istim dnem zaprli tudi vrtci, sem ostala doma s svojim dvoletnikom in petletnico. Tako je bilo potrebno definirati tudi dejavnosti doma. Ob dveh otrocih, ki sta še oba vrtčevska, navajena otroške družbe in igranja skozi dan, vsak dan ... se je tudi njima spremenil. Prva dva tedna je bil doma tudi mož, zato je bilo lažje. Nato pa kruta realnost. Naš urnik se je izoblikoval nekako takole. Najprej mami zjutraj vstane, na hitro naredi kaj za službo, napiše pripravo, odgovori na pošto, popravi kakšno preverjanje ... mnogo stvari se je dogajalo ... Nato sta počasi pristopicala otroka, ki sta

potrebovala pozornost. Nekje vmes do kosila je še bilo nekaj časa za službo, ampak težko, ker sta me vsak na enem koncu vlekla za rokave. Kadarkoli sem začela kaj delati za računalnikom, je kdo od otrok želel nekaj od mene. Priznam, človeku se lahko zmeša. Takrat se je v glavi zgodil klik. Najprej jaz, potem otroci, potem služba. Tako! Pa gremo še enkrat. Najprej nekaj službenih zadev. Potem kvaliteten čas z otrokoma, poskrbim za pripravo za kosilo in je že čas za počitek. In mir, ko lahko takrat hitro postorim še kaj za službo. Ko ima človek mir je 5x bolj produktiven kot sicer. Popoldne so spet aktivnosti z otroci. Zvečer vsaj enkrat na teden tudi 1–2-urni aktiv, kjer smo si predali izkušnje, mnenja, videnja svojega dela ... kaj bi bilo bolje spremeniti oziroma kje bi bil večji izkoristek našega časa in seveda plan za vsak naslednji teden. Po 8 tednih smo bili v tem že zelo izurjeni.

Po nekaj tednih dela doma se vržemo v morje, ure pouka v živo. Nekateri za – takoj v akcijo, nekateri ne, nikoli, sploh ne ... pa smo začeli. Tukaj se zahvalim svoji tašči, ki mi je prevečkrat popazila moja dva, da sem lahko podajala snov mojim učenkam in učencem.

Otroka sta se neverjetno hitro navadila novega ritma. Vedela sta, kdaj je mami v službi in kdaj ni. Še nekaj se je zgodilo. Neverjetno sta se povezala med seboj

kot tudi z babi in dedotom. Veliko časa so preživeli skupaj. To bomo za vedno cenili. Prav tako bomo cenili ves čas, ki smo ga lahko preživeli skupaj. To je najbolj pomembno v današnjem času. Da se znamo ustaviti, umiriti, pogledati vase, se zamisliti, spremeniti svoje nezdrave navade v zdrave in zgleadne. To je investicija v nas in v prihodnost. Konec koncev smo pomembni mi in ne kaj imamo okoli sebe. Notranja lepota je najbolj dragocena. Spoštujmo to.

Jožica Knez

KONEC DOBER, VSE DOBRO

Šolsko leto 2019/20 je bilo za učence, učitelje in starše res posebno. Ko sem sredi meseca marca že počasi začela razmišljati, kako hitro se približuje konec šolskega leta, nas je vse skupaj presenetila razglašena epidemija virusa COVID-19 in nas v bistvu čez noč potisnila v čisto drugačen položaj. S 16. marcem smo zapustili šolske klopi in začeli s poukom na daljavo.

Začetek je bil zelo stresen. Iskala sem poti, po katerih bom učencem in staršem čim bolj nazorno podajala učno snov za delo doma. Pomembno vlogo sta imela tudi strokovna aktiva, saj smo s kolegicami dobro sodelovale

in si pri načrtovanju dela pomagale. Delo je pogosto potekalo preko celega dne. Veliko časa in energije pa sem vložila tudi v delo s sodobno tehnologijo.

Komunikacija s starši in učenci je potekala preko e-pošte ter po potrebi tudi preko telefona. Z dneva v dan je bila prisotna skrb, če sem pri zapisu navodil in obrazložitvi snovi dovolj jasna, se bodo učenci in starši ob posredovanih vsebinah znašli, so naloge preveč ali premalo obsežne ... Vedela sem tudi, da doma nimajo vsi enakih pogojev za nov način dela: en računalnik več šoloobveznih otrok, zaposlenost staršev in še bi lahko naštevala. Po povratnih informacijah staršev ter prejetih izdelkih in rešenih nalogah učencev je bila skrb odveč. Delo je lepo steklo, za kar gre zahvala tudi staršem za sodelovanje in vso pomoč v času izvajanja pouka na daljavo.

Seveda pa ta oblika dela nikakor ne more nadomestiti učiteljeve razlage, druženja učencev in osebnega stika. Je le izhod v sili. Zato sem bila zelo vesela, ko smo 18. maja z učenci 1., 2. in 3. razreda ponovno začeli s poukom v šoli. Upoštevali smo priporočena navodila NIJZ, čeprav je bilo učencem težko dopovedati, da se ne smejo preveč približevati drug drugemu, siničesar izmenjavati, se ne igrati z igračami,

ki so jih imeli na razpolago pred epidemijo in skrbeti za redno umivanje rok, razkuževanje ter higieno kašlja.

Rek, da bomo skupaj zmogli, ki smo ga v koronačasu pogosto slišali, še kako drži, saj nam je uspelo, da smo uspešno ter zdravo zaključili šolsko leto.

Jožica Sinjur

VSI SMO SE NEKAJ NAUČILI

Šolsko leto 2019/20 smo začeli kot vsako leto prej – z veseljem, spočiti in pripravljeni na nove izzive.

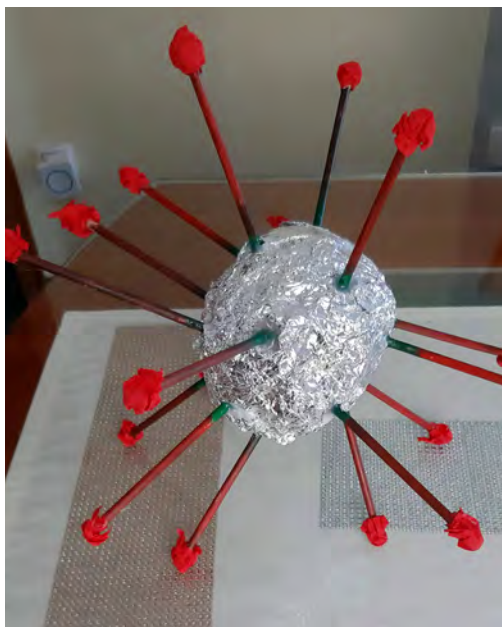
Po prazničnem decembru smo se poslovili od leta 2019 in zakorakali v novo leto 2020. To leto ima tako zanimivo letnico. Kmalu se je pokazalo, da bo to posebno leto, ki si ga bomo dobro zapomnili. Je čas velikih sprememb, negotovosti, novosti. Kar kmalu smo slišali za koronavirus in v marcu je predstavljal precejšnjo skrb in izziv tudi v Sloveniji. Tako smo s 16. marcem ostali v varnih zavetjih domov tudi šolarji in učitelji, vendar s procesom učenja in poučevanja nismo prenehali. Začela se je šola na daljavo. Vau, kakšna šola! Nihče si ni znal natančno predstavljati, na kakšen

način in koliko časa bo vse skupaj potekalo. Z zaupanjem, da bomo zmogli, smo se lotili pouka na daljavo. In uspelo nam je! Učiteljice smo še bolj intenzivno sodelovale v strokovnih aktivih. Dokazale smo, da res drži, da je v slogi moč. Učencem nižjih razredov so bile učne vsebine in naloge podane preko elektronskih naslovov staršev. S starši mojih učencev nismo imeli nobenih težav in je vse tekoče in pozitivno potekalo ves čas. Med seboj smo se vzpodbujali s

sporočili in občutili hvaležnost. Učenci so vestno opravljali naloge in ob ponovni vrnitvi v šolo, 18. 5. 2020, smo bili vsi zadovoljni.

Vse, kar doživljamo, nas nečesa nauči. Zagotovo smo se iz te situacije vsi nečesa naučili. Kljub vsemu pa si v prihodnje želim, da bi pouk potekal v šolskih prostorih.

*Nataša Švener Škrajnar,
vodja PŠ Ambrus*

Maša Anžlovar Štepic, 4. aVG

ODMIK OD BREZSKRBNEGA ŽIVLJENJA

Pregovorno velja, da iz vsake krize lahko izhajamo samo močnejši, previdnejši in bolj izkušeni. Želim si, da bo tako tudi tokrat, in upam, da bomo na trenutne razmere kmalu lahko gledali kot na nekakšno nadaljevanko iz oddaljenih svetov.

Ker pa je nadaljevanka že dalj časa celodnevna, je prav, da ohranjamo trezno in razumno presojo. Taja izredno pomembna, da lahko nadaljujemo z življenjem v omejenih okoliščinah. Prav pouk je lahko, navkljub številnim težavam, svetla dnevna točka. Še posebno, če te težave primerjamo z alarmantnimi informacijami domačih in tujih medijev.

Spoznanje, da z našim delom lahko nadaljujemo, je izredno pomembna, tudi v psihološkem smislu, v kombinacijami z različnimi starostnimi skupinami in s tem povezanimi osebnimi težavami v družini. Zamislite si – dan, prepleten s slabimi vestmi, na tehtnici s šolskimi težavami. Kaj bomo lažje prenesli?

Poleg kontinuitete izobraževalnega procesa poteka tudi proces razmišljanja o stvareh, ki so bile do sedaj mnogokrat preveč odmaknjene od naše realnosti. Sama vzgoja je bila

marsikje zapostavljena. Pa tu ne mislim samo v odnosu do otroka, bližnjih, prijateljev ... Človek ni edini prebivalec našega lepega planeta. Delimo si ga. Vendar človek je tisti, ki v imenu vseh spreminja planet (kvaliteto vode, zraka, zemlje ...). Odnos do hrane je preveč brezskrben ... Veliko vprašanj se pojavlja v zatečenih okoliščinah. Morebiti je narava, če izključim razlage o zarotah ali v sodelovanju z njo, posegla vmes, da doseže streznitev. Naj bo tako ali drugače, je znanje bogastvo in hrana hkrati. Možgani pa morajo opravljati svoje poslanstvo, tudi pri širjenju obzorij. Poučevanje in razsvetljevanje sta izjemni priložnosti, da iz težkih časov izstopimo bolj ozavešeni.

Za nami so trije tedni poučevanja na daljavo. Šola in z njo učitelji smo opravili pionirsko delo, nekaj kar ni bilo načrtovano in predvideno. Brez vnaprejšnjih priprav in postavljanja vprašanj. Ko je težko, se predani pač znajo odzvati in to smo storili.

Da bi delo potekalo s čim manj težavami, razredniki preverjajo, kako poteka delo doma. Zaposili so starše za povratno informacijo o opravljenem šolskem delu njihovega otroka. Po pridobljenih povratnih informacijah smo si lahko ustvarili sliko, kako delo poteka. V večini primerov ste ga ocenili pohvalno, čeprav se zavedamo,

da delo poteka s težavami. V primerih, da ni bilo odzivov, se je v delo vključila šolska svetovalna služba, ki je in še navezuje stike po telefonu. Zelo pomembno vlogo ste odigrali starši, ki ste se, tudi čez noč, morali sami spopasti z drugačnimi okoliščinami v službah, hkrati pa postati še »učitelji«.

V prvih dneh smo imeli velike težave s preobremenjenostjo linij. K sreči so operaterji hitro nadgradili delovanje svojih orodij. Sledila so dogovarjanja in usklajevanja učiteljev. Urnik ste morali vzpostaviti tudi doma in narediti razpored za hišni računalnik, ki ste ga potrebovali pravzaprav vsi. Zavedamo se, da vsak svojega računalnika nima. Tistim, ki ste sporočili, da računalnika nimate, smo pomagali s prevzemom šolskega računalnika.

Imeli ste nekaj povpraševanj po delovnih zvezkih in knjigah, ki so ostali v šoli. Želeli ste priti po njih. Žal sporočam, da v situaciji kot smo, dosledno upoštevamo navodila o omejevanju gibanja, tako da do njih trenutno ni mogoče priti. So pa v izogib večjim težavam šolski knjižničarji posodobili našo spletno stran z novim zavihkom virtualna šolska knjižnica. Za učence, učitelje in starše so zbrali nekaj koristnih informacij o kakovostnih spletnih straneh, ki lahko olajšajo delo od doma.

S težavami se spopadamo tudi učitelji, nenazadnje smo v ta čas vstopili tudi mi brez kakršnih koli priprav in navodil in se v trenutni situaciji učimo sproti. Zavedamo pa se osnovnih napotkov, da smo pri podajanju snovi zmerni in ne preobsežni. Delo načrtujemo tako, da ga bodo učenci zmogli sami opraviti v razumnem času. Kaj je razumen čas? Najbrž kakor za koga, a vendar – če otrok dela za šolo približno toliko časa, kot bi delal v šoli, ne bi smel biti preobremenjen. Pred odločitvami pa se posvetujemo še znotraj svojega strokovnega aktiva. Vse v želji, da bodo učenci zmogli opraviti delo na daljavo brez neposrednega stika z učiteljem. V številnih primerih, kjer je že stekla obojestranska komunikacija, pa se tudi tovrstne težave odpravljajo.

Zavedam se, da ste v teh časih tudi starši zelo obremenjeni, tam, kjer otroci niso bili vajeni samostojnega dela, še toliko bolj. Še prav posebej se to najbrž občuti pri mlajših. Prav vsi se v teh časih lahko pojavljate v različnih stiskah. Za tiste je šolska svetovalna služba pripravila navodila, kje lahko dobite nasvet s številnimi kontaktnimi podatki.

Naj se vrnem k začetku prispevka. Nikakor si ne smemo zatiskati oči, da se je zgodilo nekaj, kar se nas ne tiče. Še kako se nas! Vsak zase v okviru svojih najbližjih lahko vplivamo na svet.

Najprej na tiste okoli nas in ti naprej ... Samo najmanjša nepremišljenost uspeh izniči. Torej – vsi spoštujmo navodila o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah.

Poglejmo na vse še z druge plati, da imamo tisti, ki smo v tej nesreči ostali doma pravzaprav srečo, da izkoristimo čas prihajajočega praznika. To pa tudi šteje.

Ostanite zdravi v pričakovanju čim prejšnjega izhoda iz koronakrize ter ne pozabite – vsak lahko doda svoj prispevek k rešitvi.

Marjan Potokar

DELO MED KORONAČASOM

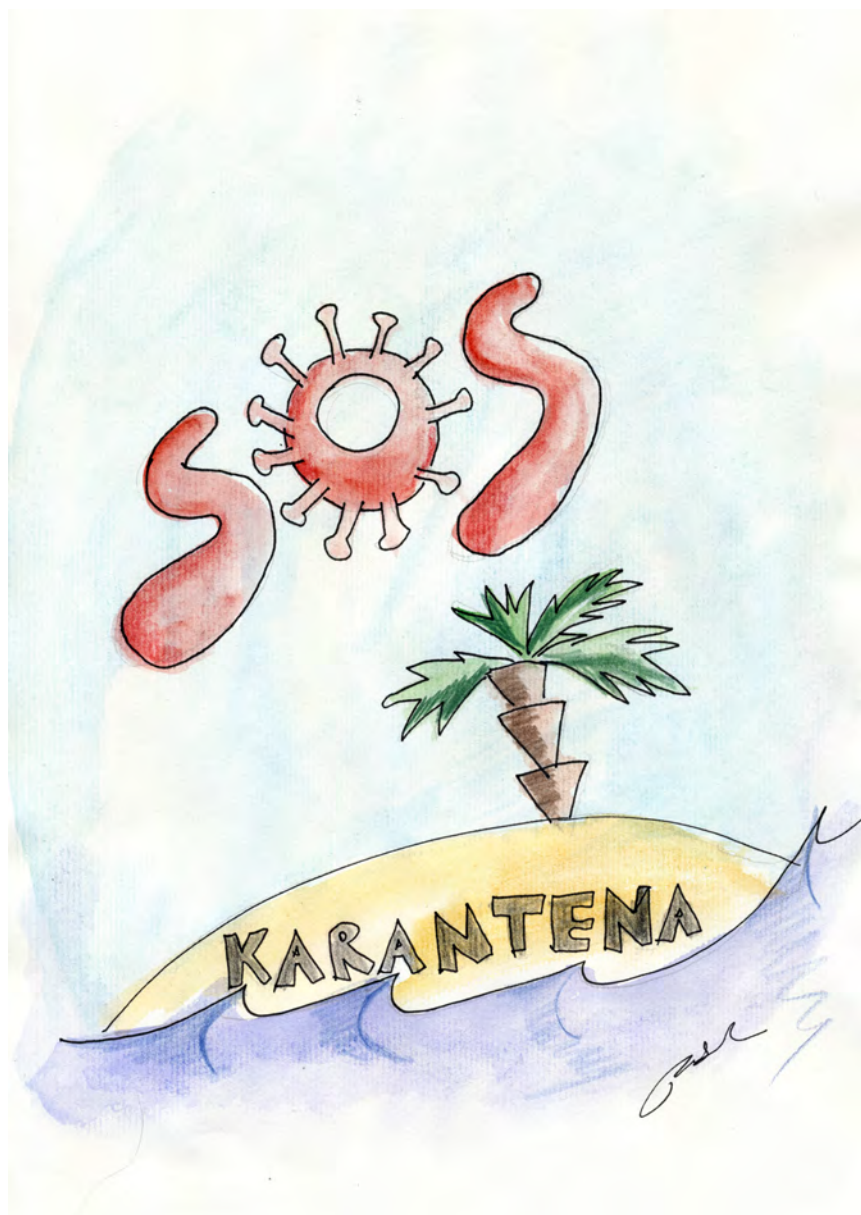
Šolanje na daljavo je bila velika preizkušnja za vse. Soočali smo se z različnimi izzivi in težavami, ki smo jih poskušali reševati sproti. Najbolj težavni so bili začetni dnevi, ko sem kot učiteljica spoznavala nove programe za snemanje razlag učne snovi, obdelavo posnetkov, izdelovanje spletnih nalog in vzpostavitev komunikacije s starši in učenci ter jo tudi ohraniti skozi celotno situacijo.

V veliko pomoč pri delu so mi bile sodelavke, s katerimi smo bile v vsakodnevnih stikih, si izmenjavale primere dobre prakse, naloge, ideje in metode za delo na daljavo. Eno od opažanj, ki ga je pomembno omeniti, je tudi to, da otroci za delo doma nimajo enakih pogojev, kar vpliva na njihovo uspešnost. Tisti, ki imajo v šoli dodatno strokovno pomoč, so se doma soočali s še večjimi stiskami in negotovostjo.

Delo na daljavo z učenci je bilo precej stresno, vendar tudi uspešno, saj smo ohranili stike, se naučili veliko novega in hkrati pridobili izkušnjo za delo pod drugačnimi pogoji. Ob ponovni vrnitvi v šolo pa je bila sreča, da se končno spet vidimo, še toliko večja.

Upam in srčno si želim, da se jeseni vidimo v šolskih klopeh.

Maruša Pust

FRANCOŠČINA PO SLOVENSKO

Navodilo je bilo dano: ostanemo doma. Nihče ni verjel, da je kaj takšnega možno. Take stvari se dogajajo samo v filmih. Zdelo se je, da se je čas ustavil. Knjižnica je bila naenkrat prazna. Vrveža, ki sem ga bil vajen, ni bilo več. Knjižnica duhov. Kako bo s francoščino? Preko interneta? Ja, ni problema. Učencem bom pošiljal vaje, razlaga bo zapisana v spletni učilnici in bo že nekako šlo ... A ni bilo tako enostavno. Vaje in snov, zapisane v spletni učilnici ali poslane po elektronski pošti, kmalu postanejo suhoparne. Učenci pogrešajo razlago v živo, izgovorjavo. Na srečo se je pojavila možnost srečevanja v živo preko internetne aplikacije. Presenetil me je red, ki so se ga držali učenci. Nihče ni govoril, ko je imel drugi besedo. Nekaj, kar v 'tapravi' šoli ni samoumevno. Ta del francoščine smo rešili na tak način. Kaj pa projekti, ki se jih lotevamo vsako leto? Na srečo je bila sodelavka francoskega inštituta v okviru projekta La France voyage na naši šoli že v februarju, ko so stvari potekale še po starem. Z učenci so spoznavali besedišče preko različnih didaktičnih iger. A zato nismo mogli iti na Frankofonski festival v Kranju, kjer nastopajo učenci slovenskih šol, na katerih se učijo francoščino. Prav tako nismo obiskali francoskega inštituta

v Ljubljani, kjer nam predstavijo svoje delovanje, izvedejo nekaj motivacijskih iger in pojasnijo njihovo vlogo v frankofonskem svetu. Projekt Le macaron d'or je sicer bil izvedljiv na daljavo, a ni bil tako zanimiv kot sicer. Namen tega projekta je, da učenci doma pripravijo francoske slaščice, jih prinesejo v šolo, kjer jih komisija, sestavljena iz učencev in učiteljev, poskusi, izbere najboljšo in oceno pošlje komisiji na francoski inštitut. Tam izberejo tri najboljše in jim dodelijo nagrade. Tokrat so bili učenci prikrajšani za degustacijo dobrot svojih vrstnikov. Pa tudi komisija v razredu ni bila deležna sladkih okusov, ki se jih vsako leto tako veseli. S francosko šolo Collège Georges Desnos smo se dogovarjali o skupnih projektih, enega na daljavo smo celo izvedli, a zaradi svetovne situacije z virusom je bila izvedba tistih, ki vključujejo izmenjavo učencev, odpovedana. Najbolj pa so bili razočarani učenci devetih razredov. Izlet v Pariz, ki je bil organiziran skupaj z Osnovno šolo bratov Polančičev Maribor, je bil odpovedan. Ravno pred odhodom so oblasti napovedale zaprtje mej in karanteno, zato nam ni preostalo drugega, kot da ogled Pariza odpovemo. Tri leta so učenci hodili k pouku francoščine, se pripravljali in se neskončno veselili ogledov znamenitosti mesta luči in ljubezni. V takšnih situacijah se človek zave, kako pomembne so malenkosti

(če smem tako reči), kot je možnost prostega potovanja in neomejenega gibanja doma in po svetu. Želimo si, da bi nam bilo to omogočeno v bližnji prihodnosti.

Kristijan Rešetič

OSTANI DOMA!

Svet ni več eden,
svetova sta dva –
eden stoji in drugi divja,
eden ne zmore, drugi ne zna.
Resnični obstal je pred steno ovir,
pred grožnjo bolezní, ki širi nemir.
Drugi je moral prevzeti oblast,
še včeraj je sanjal
le slavo in čast –
zdaj na daljavo rešuje
človeka in svet,
življenje se je preselilo na splet.

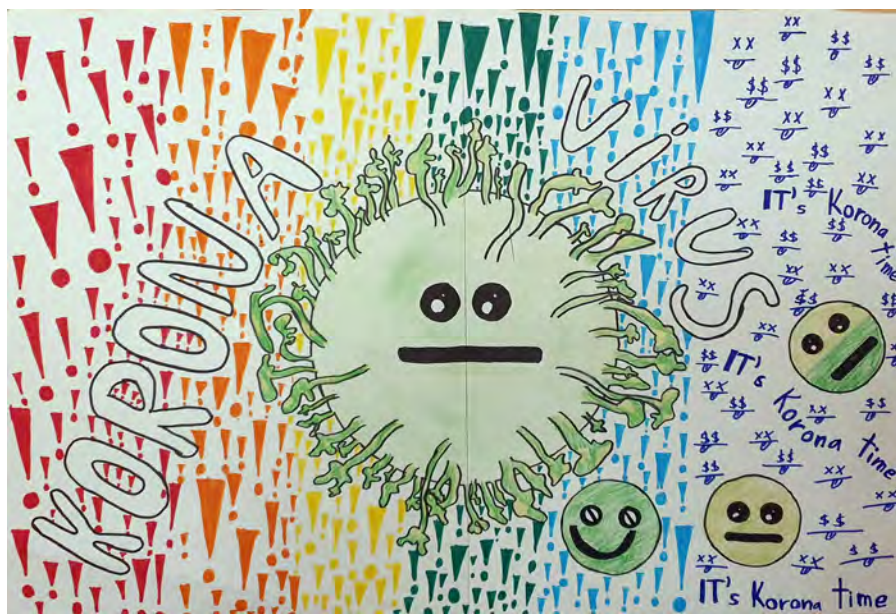

Dejstvo je,
internet marsikaj zna
in iznajdljivost nima meja,
a včasih sesede se kar sredi dela,
redko, preredko je hiter kot strela,
vse bolj pogosto mu sapa pohaja,
kot da ta virus
še v spletu nagaja.
Spletna učilnica spet ne deluje,
strežnik pod težo zahtev se sesuje,
poštni predal še komaj požira,
med komentarji
ne manjka prepira.
Brez tehnologije ne da se živeti,
a včasih res jo je dobro zapreti,
naj si spočije,
naj se ohladi,
ko se resetira, pa se dajmo še mi.

Gremo na zrak, ne štejmo korakov,
prislunimo pticam sredi oblakov,
priklopimo se na gozdni wifi,
narava brezplačne podatke deli.
S polnimi pljuči zadihaj življenje,
vse se spreminja,
pot gre do dna,
svet ni več eden, je pa edini,
ohrani mu zdravje,
ostani doma!

Dragica Šteh

Mia Mikača, 4. aVG

ZAVIHEK

Območje bivanja se je skrčilo.

Skoncentriralo se je na

minimum prostora

in neznano dimenzijo

časa.

Namesto

razpuščene

svobode,

hitrih premikov

in

samoumevno brezbržnih

poti do

ljudi in stvari

smo ujeti v zavihke

zaslonov,

ki dajejo približek

občutka bližine

in sodelovanja.

Še dobro, da imamo vsaj to.
Ljubeč glas na drugi strani slušalke,
nasmejan
obraz
čez cel ekran,
skrbno izbrane besede
v preiščeno izbrani pisavi,
fotografija s pripisom
spodbude.
Območje bivanja se je skrčilo
v zavihek,
kjer smo vsi na istem.

Dragica Šteh

NOČ BRANJA NA OŠ STIČNA (PROSTO PO PREŠERNU)

Žive naj vsi kotički,
kjer se knjige brati da,
terase in balkoni
in kavč in mehka postelja,
kjer v svet znanja
in spoznanja
nas popelje cesta znanja.

Žive naj vsi romani
z zgodbami iz starih dni,
dogodivščine junakov,
ki ji silna moč krasi,
domišljija
svet razvija,
v njej se skriva harmonija.

Žive naj kriminalke,
detektivk čarobna moč,
drame vznemirljive,
ki vzamejo ti celo noč,
a v nov dan,
ves zaspan,
greš vseeno nasmejan.

In – naj živijo pesmi,
ki dajejo življenju čar,
da z njimi umirimo
strah, nemoč, srca vihar,
vsak nov dih
je navdih
za tvojega življenja stih.

Edinost, sreča, sprava,
tako zapisal je France,
saj je pomembna glava,
a še bolj važno je srce,
ki gori
in želi
prijazen svet za vse ljudi.

Za konec še pr'jatlj,
povejmo si, da je težko,
v tem času preizkušnje,
ohranjati, kar je bilo.

Močan značaj
utrdi zdaj,
za čas, ki bo prišel nazaj.

Zatorej ne pozabi,
na obljubo novih dni
in ko te knjiga vabi
široko vrata ji odpri,
naj ti da,
kar ima –
zaklad hvaležnega srca.

Dragica Šteh

MINIMALNI STANDARDI ŽIVLJENJA V KARANTENI

V šolskem življenju je vse povezano z učnimi načrti, cilji in standardi. Še tako vsakdanje opravilo in dnevna rutina se z lahkoto poistovetita s šolskim redom in pravilniki, ki jih imamo v šoli, niso v svojem bistvu nič drugega kakor osnovna olika in bonton.

Minimalni standardi življenja v karanteni, dragi soljudje, so zelo preprosti, intuitivno domači, razumljivi in povsem apolitični. Začeti dan s pozitivno naravnostjo ter z voljo izpolniti dnevne cilje. Poskrbeti za osebno higieno, čist in prezračen dom ter za spoštljive medsebojne odnose. Poskušati narediti kaj dobrega zase, za družino, za družbo in pri tem ne postavljati fokusa na stvari, ki niso nujno potrebne, še manj pa na tiste, ki so vodnamlinčloveškiškodoželjnosti, privoščljivosti in hinavščini. Pripravljati dobre, zdrave obroke in se pri nakupih obnašati racionalno in čim bolj lokalno. Poskrbeti za dovolj gibanja, sprostitve in za tiste dejavnosti, ki dvigajo duha. Zaspiti z mirno vestjo in hvaležnosti za vse, kar nam je kljub koronačasu podarjeno.

Morda se seznami minimalnih standardov razlikujejo od posameznika do posameznika in od družine, do družine. Vendar ne v

bistvenih pogledih. Korona je namreč brezkompromisno snela številne barvne filtre in življenje je zasijalo v precej preprosti, lahko bi celo rekli osvobojeni luči. Izkazalo se je, da ne potrebujemo nedeljskih nakupov, da za prijetno in sproščeno preživljanje prostega časa ni potrebno iti prav daleč, saj imamo kotičke za odmik in oddih tako rekoč na pragu lastnih domov. Izkazalo se je, da nakopičeno bogastvo in pohlep po imetju ne olajšata nobene duševne stiske, ne pomagata premagati osamljenosti v domu za ostarele, še manj poskrbita za mir in blagostanje med štirimi zidovi hiš in stanovanj. Izkazalo se je, da je potrošniški materializem naše potrebe zelo prefinjeno in premišljeno zavil v prešteviline želje in sanjarjenja, da smo pravzaprav nehali ločevati med tem, kar resnično potrebujemo, in tem, kar si morda želimo.

Po prazničnem tednu bomo začeli sedmi, pravljичni teden poučevanja na daljavo. Vprašanje je, kje smo zdaj v tej naši pravljici. Smo pri zapletu, kjer volk požre babico, ali tam, kjer se stoletno spanje nesrečne Trnuljčice noče in noče končati? Smo morda že tam, kjer iznajdljiva (in kljub vsemu rahlo škodoželjna) Janko in Metka potisneta zlobno starko v gorečo peč? Morda pa smo že čisto blizu trenutka, ko grdi raček spozna, da je v resnici čudovit labod in se v družbi sebi enakih poda

svobodi naproti ... Morda pa ni daleč dan, ko si bomo globoko oddahnili in rekli samo še – kriza je premagana, živeli bomo srečno, zdravo in zadovoljno do konca svojih dni?

In kot že rečeno – spet je marsikaj odvisno od nas. Dajmo, zdržimo, spišimo in oddelajmo še to poglavje in ne pozabimo ustvarjati takih zgodb in spominov, na katere bomo nekoč vsi skupaj zelo ponosni.

Dragica Šteh

ABECEDA UČENJA NA DALJAVO

Delo na daljavo je v tem tednu postalo nekaj običajnega. To pa ne pomeni, da smo tega navajeni in da pri delu nimamo težav. V pomoč in spodbudo nam bo abeceda učenja na daljavo. Imaš svoj predlog, si našel drugačne besede te abecede? Zapiši jih in deli z nami.

AKTIVNOST

Največ je odvisno ravno od tebe, nima smisla odlašati in se prepuščati malodušju. Aktivnost je ključ do uspeha.

BESEDA

Brez besed bi bil pa res siromašen naš svet, v aktualni situaciji še toliko bolj. Pogovarjaj se, izražaj svoje misli, dvome, skrbi in hvaležnost.

CENA

Vsaka stvar ima svojo ceno in prav je, da ceniš delo, ki ga opravijo drugi. Tudi tvoje delo je cenjeno.

ČAS

Morda se ti zdi, da ga imaš zdaj res veliko na razpolago. Ravnaj z njim preudarno in odgovorno.

DELO

Delo na daljavo je za vse nas nekaj novega, učimo se skupaj in si pomagamo, da bo naše delo obrodilo sadove.

ENERGIJA

Čez spletne medije se pretaka močna energija spodbude, motivacije in številnih predlogov za zanimivo učenje na daljavo. Energija je zakon.

FOKUS

Pri delu ohrani osredotočenost, tako bo delo prej in bolje opravljeno.

GLASBA

Ob prijetni glasbi je učenje lažje. Če ti uspe, pa zraven še zapoj, dobra volja zagotovljena!

HVALEŽNOST

Z odgovornim vedenjem pomagaš, da bo virus hitreje premagan. Dobro ti gre, #bodihvaležen, #bodizdrav, #bodidoma.

INTERNET

Virtualni svet je postal velika učilnica, poišči pametne vsebine in tudi sami prispevaj kakšno zanimivo idejo ali pobudo.

JEDILNIK

Zdrava hrana je pomembna za učenje. Za nasvet in kakšnega zanimiv recept pokliči staro mamo in ji s tem polepšaj dan.

KORAJŽA

Življenje v svetu #ostanidoma lahko prinese tudi kakšno stisko in tesnobo. Ohrani pogum in k pozitivnemu razmišljanju spodbujaj tudi druge.

LEPOTA

Zelo pomembno je, da neguješ smisel za lepoto, ne pozabi na umetnost; kaj lepega nariši, fotografiraj, pripravi predstavitev svojih del.

MIR

Pri delu bodi miren in zbran. Tudi duševni mir je pomemben. Če si v stiski, poišči pomoč.

NARAVA

Ne pozabi, da sta svež zrak in stik z naravo krepčilo za dušo in telo.

OBISK

V teh dneh so običajni obiski sošolcev, vrstnikov, sorodnikov neprimerni. Virtualni obisk predstavlja telefonski klic, sporočilo in elektronska pošta, bodi iznajdljiv.

POČITEK

Tudi čez dan si privošči počitek, preberi dobro knjigo, pogledaj zanimivo televizijsko oddajo ...

RAČUNALNIK

Pri delu na daljavo ne bo šlo brez računalnika, poskrbi za ustrezno antivirusno zaščito in ne prekorači časa, ki ga preživiš za zasloni.

SPANJE

Zdaj se res lahko dobro naspiš in nov dan začneš spočit.

ŠPORT

Pomembno je ohranjati kondicijo, pojdi na sprehod, teci, delaj vaje za moč in počutil se boš bolje.

TELEVIZIJA

Številni televizijski programi ponujajo zanimive vsebine. Ko najdeš kaj zanimivega in poučnega, povej naprej.

UČILNICA

Uredi si svojo domačo učilnico, da se boš v njej dobro počutil (in tudi staršem bo urejena soba polepšala dan).

VODA

Pij veliko vode, voda pomaga tvojim celicam, da lažje dihajo.

ZGODBA

Ko bo koronavirus premagan, si bomo imeli res veliko povedati. Zapišite, kaj se vam je zanimivega zgodilo, pišite dnevnik, blog ali posnemite domačo dokumentarno oddajo.

ŽIVLJENJE

Morda se je svet ustavil, življenje pa se ni. Ohrani vedrino, optimizem, zvedavost in pogum.

*Pripravili Irena Novak, pedagoginja na
OŠ Ferda Vesela, Šentvid pri Stični, in
Dragica Šteh, učiteljica matematike na
OŠ Stična.*

MOJI MOŽGANI V ČASU KORONADELA NA DALJAVO

Sedaj, ko razmišljam o obdobju razglasitve korone in o napovedanem delu od doma, se spominjam, da so moji možgani izgledali nekako takole:

Po začetni paniki in stresu, pa smo se učitelji hitro znašli in se pospešeno učili vseh možnih aplikacij in spletnih orodij, ki bi nam bili lahko v pomoč pri poučevanju na daljavo.

Tako je v prvem tednu mobilna in internetna šola napredovala počasi. Učitelji in učenci smo previdno tipali, kaj vse nam omogoča moderna doba in

do tretjega tedna karantene smo že vsi obvladali uporabo spletnih učilnic in zdelo se je, da se zopet vzpostavlja nek red in rutina.

Vse pa se je zopet postavilo na glavo po velikonočnih praznikih. Z uporabo aplikacije Teams smo lahko zopet z

učenci komunicirali, jim v živo podajali snov in imeli vsaj približek pouka, kot smo ga poznali do epidemije. Šele takrat sem videla, kako zelo sem pogrešala svoje učence, njihove komentarje, domislice in pripombe. In ravno ko smo se navadili in naučili, kako lahko vzpostavimo približno

normalen pouk, pa so nas vse zopet šokirali z novico, da bomo učence ocenjevali na daljavo. Vsi smo namreč na skrivaj pričakovali, da bomo učence ocenjevali v šoli ali pa da bomo našli kakšno drugo rešitev. In zopet je sledilo iskanje orodij in možnosti za ocenjevanje, ki bo pravično do vseh učencev. Vsekakor pa sem bila ena izmed tistih, ki je z olajšanjem pozdravila junijski prihod v šolo devetošolcev in nato še vseh ostalih. Komaj sem čakala, da bom zopet stala v razredu in bom lahko (pa čeprav z masko na obrazu) pozdravila: »Good morning everybody!«

Šolsko leto 2019 /2020 nam bo vsem ostalo v spominu kot leto, ki nam je pokazalo, česa vsega smo sposobni ter da v stiski znamo stopiti skupaj, si pomagati in sodelovati.

Katja Tomažinčič

MISLI O KORONI

Strah pred neznanim se je naselil tudi med nas – tehničarje.

Novica o zaprtju šole in čakanju na delu doma nas je presenetila. A kmalu je koronaživljenje doma postavila v ustaljene tirnice in strah je počasi minil. Dela tudi doma ni manjkalo;

prah, plevel, izvijači, živali – nihče in nič od tega ne pozna korone, pandemije ... pa vendar se je vse naredilo brez živčnosti, hitenja, brezglavega tekanja. Sreča za vse nas je bila, da živimo na podeželju, v hišah, na dosegu narave.

Morda je sedaj na mestu modrost: narava gre svojo pot, od nas je odvisno, ali z nami ali brez nas.

Tehnični kader PŠ Zagradec

SVETOVANJE NA DALJAVO

Čas od 16. marca 2020 pa do 3. maja 2020 je bil izjemen, saj se je življenje, kot smo ga živeli, čez noč ustavilo. Kmalu smo lahko zaznali tišino, naravni glasovi so se nas dotaknili in zrak je postal čist. Narava nam je naklonila lepo vreme, poročila pa so nas pretresala z naraščanjem okuženih in tudi z rastjo števila smrti.

Šolniki smo ostali doma, a smo se takoj odločili, da bomo proces izobraževanja peljali naprej. Učitelji so si v spletnih učilnicah pripravili svoje predmete in tam učence seznanjali z učnimi vsebinami. Proti koncu šolanja na daljavo se je večina učenja odvijala po različnih videokonferencah.

Tudi svetovalne delavke smo ostale doma. Pojavilo se je vprašanje, kaj bomo sploh lahko počele svetovalne delavke na daljavo?! Na delo ni bilo potrebno dolgo čakati.

V prvem tednu smo bile predvsem opora sodelavkam, pomagale smo vzpostaviti stike z učenci oz. starši, kasneje bile v pomoč družinam pri reševanju stisk zaradi neopremljenosti z računalniško tehnologijo, izvedle prijave v srednje šole, izvedle postopek izbirnih predmetov, sodelovale z vodstvom šole ter z zunanjimi institucijami. Učenci in starši so se nam občasno oglašali, ni pa bilo izraženih hujših stisk v zvezi s pandemijo. Za splet smo pripravile sporočilo o koroni in že na začetku opozarjale na primeren občutek za količino podane snovi, saj je v želji, da se otrokom ponudi čim več vsebin in se jim potem snov še natančno razloži, tiskanega gradiva postalo hitro preveč. Starši in učenci so sporočali, da je vsega preveč. No, kaj hitro smo ujeli pravo mero in šolanje na daljavo je steklo pri večini učencev. Nekateri so potrebovali pomoč pri učenju, ki je potekala na različne načine (preko telefona in različnih videokonferenc). Kljub poskušanju različnih pristopov pri nekaterih učencih nismo uspeli vzpostaviti sodelovanja ne s starši ne z učenci. Nekaterim učencem ta oblika šolanja ni ustrezala in se tudi po vrnitvi

v šolo niso uspeli prilagoditi učnemu tempu. Smo pa pred prihodom učencev nazaj v šolske klopi za posamezne učence organizirale učno pomoč v šoli in jo tudi izvajale.

Po vrnitvi v šolo učencev 1. triade se je pokazalo, da je delo v majhnih skupinah potekalo dobro, učenci so bili zadovoljni, da so imeli dovolj osebnega prostora in da so se lahko v razredu izrazili. Hitro so se navadili, da upoštevajo priporočeno razdaljo drug do drugega, čeprav so se pred vrnitvijo v šolo in tudi v popoldanskem času med seboj družili.

Delo na daljavo (od doma) je potekalo preko celega dne in tudi pozno v noč, ko si lahko v miru uredil dokumentacijo, pripravil dopis, napisal elektronsko pošto, saj smo bili doma vsi družinski člani. Naši mlajši otroci so potrebovali pomoč pri učenju, pri soočanju z novimi oblikami dela ter pri organizaciji uporabe računalnika in drugih elektronskih pripomočkov, hkrati pa je bilo potrebno poskrbeti tudi za prehrano. Kljub novi in kar dobri organizaciji ter razdelitvi del doma se je preko celega dne prepletalo službeno in privatno življenje.

Z vrnitvijo 1. triade smo se v službo vrnile tudi svetovalne delavke. Hkrati pa so se ostali učenci še vedno šolali na daljavo in učitelji delali od doma, zato

so se na nas obračali v popoldanskem času, ko smo bile že doma. Ravno tako so naši otroci ostali doma. Starejši, ki so samostojni pri delu, niso občutili razlike, medtem ko so bili mlajši, ki še niso popolnoma samostojni, da sami obravnavajo novo učno snov, v stiski. Torej je bilo potrebno v popoldanskih ali pa večernih urah razlagati učno snov, pripravljati gradivo za naslednji dan ter delno pripraviti kosilo za naslednji dan, da so naši otroci lahko nemoteno delali po svojem urniku.

Za septembra upamo, da bo šolanje potekalo v šoli oz. bodo rešitve modre.

Šolske svetovalne delavke

UPORABA SPLETA MED SEDMOŠOLCI V ČASU KORONE IN PO NJEJ

Učna snov sedmega razreda se pri matematiki zaključí s poglavjem o obdelavi podatkov. V tem šolskem letu sem poučevala matematiko v dveh sedmih razredih, v 7. a in 7. c. V obeh razredih smo zbirali podatke o uporabi spleta v času šolanja na daljavo in v času običajnega pouka v šoli. Učenci so odgovarjali na vprašanja o tem, koliko časa so preživeli za elektronskimi napravami v času šolanja na daljavo, in sicer koliko časa so porabili za šolsko delo in koliko za prosti čas. Nato so odgovarjali na enaki vprašanji, vendar za čas, ko je pouk potekal v šoli. Časa niso merili, odgovarjali so po občutku. Navedli so lahko tudi aplikacije in programe, ki jih so jih uporabljali za šolsko delo in za prosti čas.

V 7. c razredu je za čas šolanja na daljavo odgovarjalo 21 od 27 učencev, za čas običajnega pouka pa 24 od 27 učencev. V 7. a razredu je na obe vprašanji odgovarjalo 19 od 26 učencev. V 7. c razredu so učenci v času šolanja na daljavo za potrebe pouka za elektronskimi napravami v povprečju preživeli približno 1,8 ure, v prostem času pa so jim namenili približno 3,0 ure. V času pouka v šoli so za potrebe le-tega elektronske naprave uporabljali minimalno, v povprečju le

0,2 ure dnevno, za prosti čas pa kar 4,3 ure dnevno. V 7. a razredu so učenci v času šolanja na daljavo za potrebe pouka za elektronskimi napravami v povprečju preživeli približno 4,3 ure, v prostem času pa 4,2 ure. V času pouka so elektronske naprave uporabljali v povprečju 0,2 ure, za prosti čas pa približno 4,0 ure dnevno.

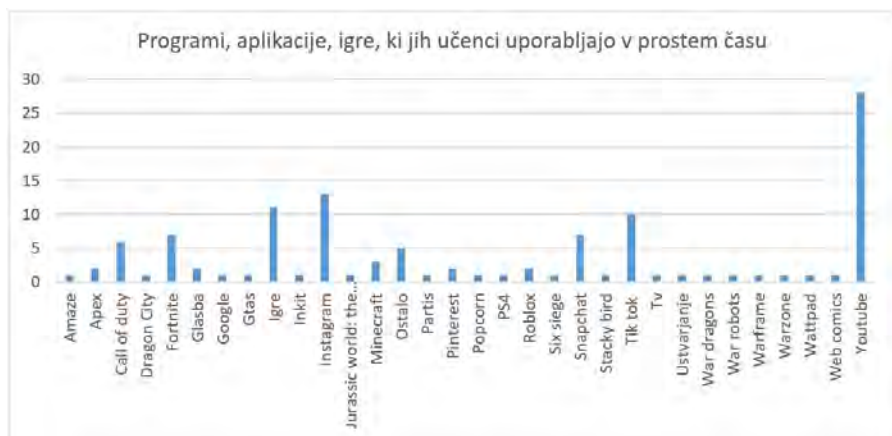
Skupno je za čas šolanja na daljavo odgovarjalo 40 od 53 učencev, za čas pouka v šoli pa 43 od 53 učencev. V času šolanja na daljavo so anketirani sedmošolci za potrebe pouka za elektronskimi napravami v povprečju preživeli približno 2,8 ure, za prosti čas pa 3,6 ure. V času pouka so za potrebe le-tega elektronske naprave uporabljali v povprečju 0,2 ure, za prosti čas pa 4,1 ure dnevno.

V času šolanja na daljavo so za potrebe šolanja uporabljali naslednje aplikacije, programe, spletne strani: Google, YouTube, MS Teams, Skype, Kahoot, Gmail, Instagram, spletne učilnice.

V prostem času pa so navedli naslednje: igre (spletne in PS4): Apex, Call of duty, Fortnite, Gtas, Jurassic World: the game, Minecraft, Roblox, Six Siege, War Dragons, War Robots, Warframe, Warzone, Stacky Bird, Dragon City), Snapchat, Tik Tok, Instagram, TV, Google, Inkit, Amaze, Wattpad, Web Comics, YouTube,

Partis, Pinterest, Popcorn, ustvarjanje, glasba in drugo.

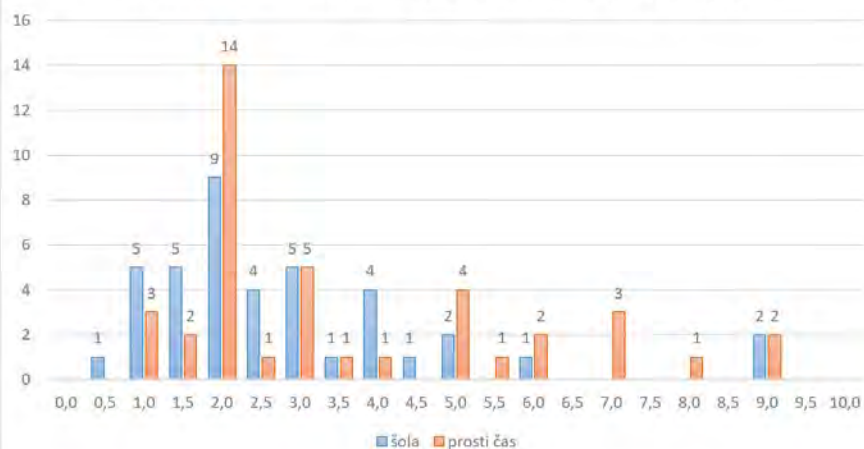
Iz spodnjega prikaza je razvidno, koliko učencev iz obeh razredov je navedlo posamezno aplikacijo, igro, program, aktivnost ... Učenci niso izbirali med vnaprej ponujenimi odgovori, ampak so (lahko) sami navedli tisto, kar jim je najprej prišlo na misel. Število odgovorov ni bilo omejeno.

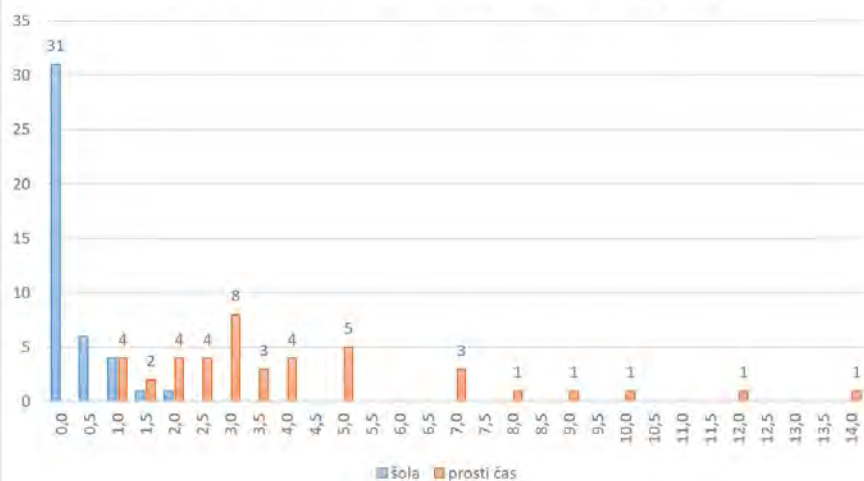
Naslednja prikaza prikazujeta število učencev (navpično) glede na čas uporabe elektronskih naprav v urah (vodoravno) na dan v času šolanja na daljavo in v času pouka v šoli. Modri stolpci predstavljajo delo za šolo, oranžni stolpci pa rabo spleta oz. elektronskih naprav v prostem času.

Uporaba elektronskih naprav v času šolanja na daljavo

Uporaba elektronskih naprav v času pouka v šoli

Iz obeh prikazov je razvidno, da učenci obeh sedmih razredov, v katerih smo izvedli anketo, veliko časa preživijo na spletu. Količina prostega časa, ki ga preživijo ob elektronskih napravah, se v povprečju giblje od približno 3,5 do 4 ure. Zelo izstopa učenec, ki je navedel, da na spletu preživi 14 ur dnevno.

Kaj pravijo o tem resnejše raziskave? Raziskava EU Kids Online 2020 (<https://safe.si/novice/eu-kids-online-2020-evropski-otroci-na-splet-povezani-kadarkoli-in-kjerkoli>) je potekala v 19 državah, rezultate so objavili 11. februarja 2020, na dan varne rabe interneta. Čas, ki ga otroci dnevno preživijo na spletu, se razteza med dvema urama (v Švici) ter tremi urami in pol (na Norveškem). Večina otrok v 19 državah, kjer je potekalo zbiranje podatkov, poroča, da pametni telefon uporabljajo dnevno ali skoraj ves čas. V primerjavi s študijo EU Kids Online iz leta 2010 smo priča ne le znatnemu porastu deleža otrok, ki uporablja pametne telefone, ampak tudi povečani uporabi interneta med otroki. Čas, ki ga otroci vsakodnevno preživijo na spletu, se je v številnih državah podvojil. V Sloveniji raziskave tokrat niso izvedli, če pa se malo pošalim (ali pa tudi ne) lahko rečemo, da smo glede na naše rezultate po uporabi spleta nad evropskim povprečjem. Je to dobro ali slabo? Uporaba spleta ponuja številne priložnosti, s tem pa

tudi pasti. Če otrokom po drugi strani uporabo spleta močno omejimo, bo manj možnosti za morebitne negativne izkušnje, a hkrati tudi manj priložnosti za pridobivanje novih znanj in izkušenj.

Ne gre pa spregledati dejstva, da velik delež uporabe spleta predstavljajo (spletne) igre. Po nekaterih podatkih (<http://www.stemalliance.eu/webinar-game-on>) je leta 2010 petsto milijonov igralcev igralo vsaj eno uro dnevno, v svetovnem merilu so igralci porabili tri milijarde ur tedensko za igranje igrice. Leta 2019 je že 2,2 milijarde igralcev igralo vsaj eno uro dnevno, kar je 4,5-krat več kot pred devetimi leti. V državi z močno kulturo igranja mladostnik za igranje igrice do svojega 21. leta starosti porabi 10 000 ur, kar je enakovredno času preživetem v šoli od petega razreda do konca srednje šole. Avtor ugotavlja, da imamo vzporeden sistem izobraževanja, kjer se mladi učijo, kako postati dober igralec igrice ravno toliko časa, kot se o vsem drugem učijo v šoli in še to ob predpostavki, da šolo redno obiskujejo. Ob teh številkah se porajajo številna vprašanja. V čem so igralci dobri? So igre samo izguba časa? Kako lahko izkoristimo ta potencial? Kanadski novinar in pisec Malcolm Gladwell ima svojo teorijo o deset tisoč urah uspeha: če lahko deset tisoč ur pridno vadiš neko veščino do 21.

leta, pri tem postaneš virtuozi. Pred seboj imamo torej celotne generacije virtuofov računalniških igrar. Če bi lahko odkrili, kaj je tisto, v čemer postajajo dobri, bi imeli v rokah orodje brez primere, še dodaja.

Lucija Medimurec

V »PRVI RUNDI« JE ZMAGAL OZAVEŠČEN ČLOVEK

Svečani so trenutki, ko se nečesa zelo razveselimo. Navadno so to osebni dogodki, praznovanja najbližjih, družinska srečanja, prazniki ali kateri drugi dogodki, povezani z razlogi za veselje. Med slednje osebno zagotovo uvrščam letošnji 15. maj, ko smo na šole dobili obvestilo v obliki okrožnice, v kateri se navaja, da je Vlada RS sprejela odlok (sprejet je bil 14. 5. 2020) o preklicu epidemije nalezljive bolezni SARS-CoV-2 (COVID-19). Z omenjenim preklicem je prenehal veljati sklep Vlade RS in odredba ministra za zdravje z dne 12. 3. 2020 o začasnih prepovedih zbiranja ljudi v šolah. Napetost je bila še toliko večja, ker če preklic ne bi bil sprejet do tega dne, bi prepovedi veljale še v mesecu juniju.

Mia Mikača, 4. aVG

Poenostavljeno – vračanje učencev v šole je postalo omogočeno. Kot prvi so se v šole 18. 5. 2020 vrnili najmlajši, učenci prve triade. Teden kasneje učenci 9. razredov. S 1. 6. učenci četrtih in petih razredov in s 3. 6. še preostali razredi.

Konec je vseh mogočih prepotrebnih omejevanj po gibanju in druženju, prepovedane so bile namreč številne dejavnosti in aktivnosti, obiski in potovanja. Številne družbeno pridobljene privilegije in svoboščine

smo žrtvovali za boj proti virusu. Znašli smo se v situaciji, ko so nas na vsakem koraku spremljale novice z negativno vsebino. Prisoten je bil strah, kako bomo živeli jutri. Strah in tesnoba, ki ju je prinašal virus, sta postala naša spremljevalca. Včasih tudi nelagodje in jeza nad nemočjo. Pa vendar, zmogli smo. Preživeli smo karanteno. Upam, da smo vsi skupaj pridobili dovolj dobro izkušnjo za ravnanje v bodoče.

Nehote se mi je ponujala primerjava s časi pred 75-imi leti, ko je mesec maj v Evropi pomenil konec II. svetovne vojne. Narodi so dočakali svobodo in posamezniki so vedno bolj uživali v pridobitvah predvsem zadnjih desetletij. Življenje je navkljub osebnim težavam, ki jih ima vsak posameznik, postalo zelo ugodno. V tisti Evropi, ki je po neverjetnem tehnološkem in gospodarskem razvoju sedaj pristala v karanteni. Postavljali smo si vprašanja, kolikšna je naša krivda.

Ali smo se v sedANJI krizi uspeli dovolj dobro pripravili za morebitne naslednje težave, pa nam bo pokazal čas. Vsekakor pa je navkljub trenutni zmagi nad virusom še vedno potrebno upoštevati osnovna higienska priporočila Nacionalnega inštituta za javno zdravje, ki lahko vsaj delno pripomorejo, da se virus pri nas ponovno ne razbohoti.

Večina učencev se je razveselila prihoda v šolo. Nekateri najmlajši so celo zajokali ob ponovnem vstopu v šolo in ločitvi od svojih staršev. Vendar je bil jok kratkotrajen, kmalu ga je nadomestilo veselje. Ob pomoči učiteljev in drugih zaposlenih na šoli so učenci hitro sprejeli protokole gibanja po šoli. Marsikdaj so bila naša dosedanja pravila hišnega reda obrnjena na glavo. Na spremenjena navodila – protokole so se učenci ob pomoči učiteljev in ostalih zaposlenih na šoli zelo hitro navadili. Celo lahko trdim, da so jih zelo vestno upoštevali. Mnogokrat so znali tudi sami povedati, kakšni so pravi »protokoli«. Zaradi postopnega vračanja v šolo so se protokoli tedensko spreminjali, ampak sedaj, ko je vse za nami, lahko rečem, da smo zmogli. Ob angažiranju vseh zaposlenih in veliki strpnosti staršev, pa čeprav se je dogajalo izredno veliko. Samo okrožnic MIZŠ je bilo od tistega 12. marca pa do konca maja kar 61. Preko okrožnic se nam v šole posreduje navodila, zahteve, spremembe ... V tem obdobju so se po večini nanašale na delovanje v času epidemije. Nekatere so bile preposlane tudi z drugih ministrstev. Vsega skupaj je bilo ogromno. Nabrale so se skladoVnice papirja (zahtev in priporočil) z vsebino, ki smo jo morali upoštevati. In smo jih. Bilo je naporno, zaradi tega pa tudi primerjam te majske dni s tistimi pred 75 leti. Vsaj

v nekem, morda le meni, ozkem pogledu. Predvsem pa zaradi številnih vprašanj in zadreg, ki so se nanašale na dosledno upoštevanje priporočil, na potek učnega procesa na daljavo, na stiske posameznikov in pa tudi na zahteve številnih inštitucij o anketah, izpolnjevanju obrazcev in pisanju poročil.

Pokazalo se je, da učenje na daljavo ne more nadomestiti učitelja, še manj pa zelo potrebnih socialnih stikov, ki so v običajnih razmerah izvedeni. O teh navadno ne razmišljamo, a za življenje posameznika in njegov razvoj, sploh v letih odraščanja, so prav tako pomembni kot voda in zrak. Sedaj, ko teh stikov med vrstniki in posamezniki ni bilo, se je potreba po njih šele pokazala v pravi dimenziji.

Prav tako so se mi v mislih pogosto pojavljale misli oz. pristopi k našemu projektu Rastoče knjige: Sodelujmo in prihodnost bo svetla, Bodimo odgovorni, Zaupanje, Misli in besede naj bodo pozitivne in naj postanejo dejanja, Postavljamo temelje prihodnosti, in letošnja misel – Znanje je privilegij. Kakšen svet bi to bil, ko bi bilo vse to upoštevano! Vse predstavljajo naše pozitivno zavedanje in ponujajo rešitve za boljše življenje. V kolikor so v času krize navedene misli dobile priložnost za nov razmislek, morebiti celo širšega pogleda na svet,

smo dobili novo priložnost za naš obstoj in nadaljnji razvoj kot človeške vrste. Sedanja kriza bi v tem primeru navkljub odrekanju vseeno prinesla veliko pozitivnega.

Šolsko leto smo pričeli že tretjič. Učence smo sprejeli z veseljem, upoštevajoč navodila in priporočila pristojnih ustanov. Zavedali smo se, da so bili otroci in učenci dva meseca odsotni iz šole in da bi si radi marsikaj povedali, se igrali in družili. Vsak po svoje smo prisluhnili njihovim težavam, razmišljanjem in njihovim pogledom. Njihova razmišljanja so bila zanimiva in času primerna. Morebiti pa v tem tiči priložnost za našo prihodnost. Vem pa nekaj, ideje mladih morajo biti alternativa trenutnemu načinu razmišljanja. Prepričan sem, da so dobili dovolj znanja, da bodo gradili na alternativnih rešitvah.

Ob koncu se zahvaljujem vsem, ki ste kakorkoli prispevali, da smo v zatečenih razmerah lahko izvajali svojo osnovno nalogo. Staršem, ki ste pomagali bodriti in nadzirati otroke, naše učence. Tistim, ki ste darovali računalnike in modeme. Velik prispevek so opravili člani občinske civilne zaščite, občinski in zdravstveni delavci, policisti, gasilci ... Za konec prispevka je moja zahvala namenjena sodelavcem, učiteljem in ostalim zaposlenim v šoli, ki ste se

skoraj neverjetno hitro odzvali nastali spremembi in se dnevno prilagajali in učili v novih razmerah in hkrati vodili učence do novih znanj. Še enkrat več pa se je potrdilo, da brez sodelovanje pač ne gre.

Marjan Potokar

Prijetno domače
Občina Ivančna Gorica

Ambrus

IVANČNA GORICA

KRKA

Metnaji

Muljava

Stična

Višnja Gora

ZAGRADEC

AS/K

Osnovna šola Stična